

พอเพียง

ขาดทุนคือกำไร

หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร
ปี ๒๕๕๓ ฉบับที่ ๑๐๕ ธันวาคม ๒๕๕๓

จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน
One for All All for One

พร ปรีชา พิภพ

ตีพิมพ์โดย บริษัท...
๒๕๕๓

หม่อชวักโกมารักจัจ สุดยอดหม่อฝีมือเยี่ยม หม่อประจำพระองค์ของพระพุทธเจ้า และเป็นหม่อหลวงของพระเจ้าพิมพิสาร หม่ออันดับหนึ่งของแผ่นดิน เชี่ยวชาญชำนาญการรักษาโรคอย่างล้ำยุค ไม่มีหม่ออื่นใดทัดเทียมได้เลย รักษาโรคทั้งทางร่างกาย ทั้งทางจิตใจ(กิเลส) จนได้เป็น **สุดยอดหม่ออาริยะ** ที่พระพุทธเจ้าทรงยกย่อง

ราคา ๓๐ บาท ขนาด ๑๒.๘ x ๑๘.๔ เซ็นติเมตร กระดาษถนอมสายตา ๖๔ หน้า ปกสีสี่
หาซื้อได้ที่ธรรมทัศน์สมาคม (โทร. ๐-๒๓๗๕-๔๕๐๖, ๐๘-๙๙๖๗-๗๙๐๒)

พระปรมาภิไธย

● วันพิเศษขงสทกทง

ร้ลลทกนอสมทววโนย

เททททอทอศเรศอเ

คณค้ฟ้ปทกเลล้

● โทยมทกอรทกออง

วอรทงคอรณมทง

ปรมททททททท

คอศ "นบขทททท" ทออง

● ทอรทสรทค้คอทกย้

"อวอวออออออวอวอ"

เสออมทททททททท

ปรทททททททททท

● ทททค้คอทททท

อออออออออออ

รททททททททท

ทททททททททท

● ทททททททททททท

ค้คอทททททททท

คททททททททท

ทททททททททท

● ปทคททททททททท

ปรททททททททท

ออออออออออ

ออออออออออ

● ทททททททททท

ทททททททททท

ออออออออออ

ปรททททททททท

อออออ

อออออ

อออออ

อออออ

อออออ

อออออ

อออออ

อออออ

อออออ

อออออ

อออออ

อออออ

อออออ

อออออ

อออออ

อออออ

อออออ

อออออ

อออออ

อออออ

อออออ

อออออ

อออออ

อออออ

อออออ

อออออ

อออออ

อออออ

อออออออออออ อออออ

อออออออออออ น.ส.ท.เรอคคอออ

(อออออ ออออออ อออออ)

๒๘ ต.ค. ๒๕๕๗

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๒๒ ฉบับที่ ๓๐๕ เดือน ธันวาคม ๒๕๕๘

เอโกปี หุดวา พหุฮา โหติ พหุฮาปี หุดวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

1	นัยปก : พระปรมาภิวัตยะ	สไมย์ จำปาแพง
3	คนบ้านนอกบอกกล่าว	จำลอง ศรีเมือง
4	จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
6	คุณคิดคิดหน่อย	บรรณาธิการ
7	เปิดยุคบุญนิยม	เก่าสมัย ใหม่เสมอ
12	บ้านปานาดอย	จำลอง
14	สี่สันชีวิต (ดร.นพ.มโน เลหาพนิช)	ทีม สมอ.
24	คิดคนละชั่ว	แรงรวม ชาวหินฟ้า
29	เวทีความคิด	นายหนูนดี
30	การ์ตูน	วิสูตร
32	เรื่องอย่างนี้ต้องช่วยกันเผยแพร่	ละอองฝุ่น
36	หยิ่งฟ้าทะเลดิน	ตั้งนั้น วิมุตตินิยม
40	ธรรมชาติของโลกจะได้ไม่ต้องโสกสลด	สมพงษ์ พิงเจอร์จิตต์
42	คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?	สมณะโพธิรักษ์
52	ชาดกทันยุค	ฉวมพุทธ
56	บทความพิเศษ(ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง)	ทศพนธ์ นรทัศน์
60	เชื้ออย่างพุทธ	ฉวมพุทธ
62	บทความพิเศษ(ทำไมต้องรู้ทัน?)	พิมพ์วิฑิต์ ชูโต
67	ลูกโสกชะงักกูโลกกว้าง	ฟ้าสง
70	แค่คิดก็หนาว...วี	นายชิง วินเทอร์
72	ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
75	ชีวิตไร้สารพิษ	ล้อเกวียน
78	ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	ฟอด เทพสุรินทร์
80	ปิดท้าย	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@gmail.com

กองรับใช้บรรณภาพ

สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ พิงเจอร์จิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
ฉวมดิน เลิศบุศย์
อำนาจ อินทสร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อมนบ ปิชญากัด

กองรับใช้ศิลปกรรม

ตำนานไท ธาณี
แสงศิลป์ เตือนหงาย
วิสูตร นวพันธ์
ดินหิน รักพงษ์อโศก
พุทธพันชาติ เทพโพธิฐย์
เพชรพันศิลป์ มุนีเวช

กองรับใช้ธุรการ

ศีลสนิท น้อยอินดี
สุเสรี สีประเสริฐ
คอกบัวน้อย นาวานุกุณียม

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา

ศีลสนิท น้อยอินดี
โทร. ๐-๒๓๗๓๓-๖๒๔๕,
๐๙-๑๒๕๕๓-๗๖๗๗

จัดจำหน่าย

กัณฑ์ ๖๔๔ ซอยนวมินทร์ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๓๗๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่

บริษัท ฟ้าอภัย จำกัด โทร.๐-๒๓๗๓๕-๙๕๑๑

อัตรค่าสมาชิก

๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท
๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท
ส่งนามัด หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์
ส่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี
ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔
สำนักพิมพ์กัณฑ์
๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐
หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์
ธนาคารกสิกรไทย สาขานนวมินทร์ ๓๖
บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี
เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๕๕๗-๓
ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๓๗๓๓-๖๒๔๕
หรือ farinkwan@gmail.com
line - id baiyanang2514

สี่

สันชีวิต

14

ปี ๒๕๕๒ ธรรมชโยถูกฟ้องถึง ๕๒ คดี
ทั้งคดียกอภททรัพย์ คดีฉ้อโกง เยอะแยะไปหมด
และคดี ม.๑๑๒ หมิ่นพระบรมเดชานุภาพ
ทั้ง ๕๒ คดีถูกอัยการสูงสุดสั่งจำหน่ายคดีออกหมด
เคยมีสักครั้งใหม่ในประวัติศาสตร์ไทย
ที่บรรพชิตต้องคดีถึง ๕๒ คดี
ได้รับความช่วยเหลือจนคดีออกหมด
เห็นไหมว่าเรามีพลังภายในแค่ไหน

• จำลอง •
**คนบ้านนอก
 บอกกล่าว**

“วันพิเศษพลกทั้ง ไผ่ไทย
 รำลิกน้อมภูวโนย ผ่านเผ้า
 เทิดทิตติคเรคไธ- สุริยะ ยิงเทอญ
 คุณค่าฟ้าปกเกล้า เลิศลันบารนิ”

เมื่อถึงวันพิเศษ วันสำคัญยิ่งของประชาชน
 ทั้งประเทศ วันเฉลิมพระชนมพรรษา ๕ ธันวาคม
 พสกนิกรของพระองค์ต่างตั้งใจ สุขใจ ที่ได้น้อมนิก
 ถึงพระองค์ท่าน

ประเทศไทยเป็นที่รู้จักของชาวโลกก็เพราะ
 พระบารมี กษัตริย์ต่างชาติถึงขนาดยกย่อง
 พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวของเราว่าเป็น
“กษัตริย์ของกษัตริย์” “(คิงออฟเดอะคิง)” ไม่มี
 กษัตริย์ประเทศไหนที่ทรงเห็นดีเห็นชอบช่วยเหลือ
 ประชาชนมาโดยตลอดเหมือนพระองค์ท่าน

พระราชดำรัสสำคัญ ๆ ที่ตรงข้ามกับความ
 เข้าใจทั่ว ๆ ไป ซึ่งไม่เคยมีผู้ใหญ่ในบ้านเมือง
 คนใดพูดอย่างนั้นมาก่อนเลย

“ทรงสรรคำอีกย้า ชัดเจน
 “อ่าวลือลือสอ่าวเกน” ยิ่งซ่อง”

แปลง่าย ๆ คือ **“การขาดทุนของเราคือ
 กำไรของเรา”** ตรัสอย่างลึกซึ้งเมื่อพสกนิกรได้ฟัง
 ก็กินใจมาก และเมื่อนึกตามก็เห็นจริงเห็นจังตาม
 พระราชดำรัสนี้

พระองค์ท่านไม่ทรงสนับสนุนให้แสวงหา
 ความมั่งคั่งร่ำรวย กลับตรงกันข้าม

“เคยมีฉะนี้หรือ ในโลก
 ที่ตรัสให้คนกล้า มัคน้อยมาจน”

วันเฉลิมพระชนมพรรษาครบ ๘๘ พรรษาใน
 ปีนี้ มีพิธีใหญ่ที่ไม่เคยมีมาก่อนคือ กิจกรรมบ้น
 จักรยานเฉลิมพระเกียรติ ซีจกรยานทั่วประเทศ
 นับรวมเป็นแสนคัน ซึ่งเป็นเรื่องที่ดี แต่ทำเท่านี้
 ไม่พอ พระราชดำรัสของพระองค์ท่านตั้งแต่อดีต
 จนถึงปัจจุบันล้วนแล้วแต่ทันสมัยและเกิดผลดี
 แก่ชาติและประชาชนอย่างยิ่งซึ่ง **“เราคิดอะไร”**
 ฉบับนี้นำมาเป็นตัวอย่าง

ดังนั้นพวกเราชาวไทยเมื่อถึง **“วันที่ ๕ ธันว
 มหาราช”** นอกจากเราจะมีกิจกรรมต่าง ๆ
 เฉลิมพระเกียรติแล้วต้องปฏิบัติตามพระราช-
 ดำรัสอย่างเต็มที่ **๒**

► **ทำไมต้องรู้ทัน? วิจารณ์
 หรือมาตกร**

พิมพ์ที่ **บูไต**

คริสโตเฟอร์ โคลัมบัสไม่ได้ตอบแทนชาวพื้นเมืองด้วยไมตรี
 สิ่งที่เกี่ยวข้องจากชาวเกาะคือ อาหาร ทองคำผ้าฝ้าย สตรี...
 เมื่อเขาไม่พอใจเขาจะตัดหูและจมูกของชาวเกาะ

การหลับตาทำสมาธิ นั้น จะหลับตาทำแบบไหน
 มันคือ **“การสะกดจิต” (hypnosis) จริงๆ
 ไม่ใช่อื่นเลย**

► **คนจะมีธรรมะได้อย่างไร**

สมณะโพธิรักษ์

ยอดนิยายสร้างคน

ได้รับหนังสือ “เราคิดอะไร” และหนังสือ “ยอดนิยายของโลก ที่ไขความเป็นมนุษย์” แล้ว ขอกราบขอบพระคุณอย่างสูง และขออนุโมทนาบุญกุศลในครั้งนี้อย่างสูง จะเก็บรายละเอียดจากหนังสือ และนำมาขัดเกลาศิลปะเพื่อเป็นประโยชน์ตน/ประโยชน์ท่านให้มากที่สุดครับ

• ผู้อ่านจากดินแดง กทม.

☞ ศาสนาสร้างคน แต่ก่อนที่ก่อเกิดศาสนา สร้างคนได้ก็ต้องมีพระบรมศาสดา ศาสดาสืบทอดศาสนามาคำสอนการประพฤติปฏิบัติมีเพี้ยนผิดด้วยสาโดยจิต ดังปรากฏแฝงเร้นอยู่ในหมูชนไร้สำนึกหรือโอดตบปะเยี่ยงพุทธศาสนิกชนแท้จริง

ขออนุโมทนา

เจริญธรรม มาถึงสำนักพิมพ์ ผมได้รับหนังสือ “เราคิดอะไร” และหนังสือ “ยอดนิยายของโลก ที่ไขความเป็นมนุษย์” แล้วด้วยความปิติยิ่ง ขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ ที่นี้

• ศุภชัย

☞ ปิติในธรรมบรรณาการย่อมสุขสุดชื่นทั้งผู้มอบและผู้รับ ต้องการเพิ่มแจ่มดวง

ได้รับหนังสือแล้วครับ ครบ ขอขอบคุณครับ

• ไปสุ่ดิน ต.เสม็ด อ.เมือง จ.ชลบุรี

☞ “ยอดนิยายของโลกที่ไขความเป็นมนุษย์” ต้องใช้เวลาอ่านนาน เพราะอ่านแล้วก็ต้องไตร่ตรอง พิจารณาตาม จึงจะเห็นความเป็นมนุษย์หรือไม่เป็นมนุษย์ !

สถาบันพุทธ

อ่านข่าว น.ส.พ.พบประกาศ “สถาบันพุทธ-สถาน” จัดประกวดพระเครื่องครั้งที่ ๒/๒๒๕๔ ที่โรงแรมรัตนโกสินทร์ใน ๑๕ พ.ย.๕๔ ซึ่งก็เป็นสิทธิเสรีภาพของผู้จัดและผู้เกี่ยวข้อง เพราะไม่ผิดกฎหมาย และต้องห้าม แต่รู้สึกตะขิดตะขวง

ใจเพราะเมืองไทยเป็นเมืองพุทธ มีหน่วยราชการองค์กรรัฐเกี่ยวกับงานศาสนา วัดวาอารามและพระสงฆ์เต็มบ้านเต็มเมือง แต่ทำไมเราจึงยังก้าวไม่พ้นจากวิถีความหลงเชื่อทำนองนี้

• ตกรุ่นเก่า คิดใหม่ กทม.

☞ จะประกวดงานศิลปกรรมวัฒนธรรมเพื่อการสร้างสรรค์ หรือชักนำกันหลงใหลอาคมขลังอิทธิฤทธิ์อิทธิเดชเวทมนตร์เช่นคนรุ่นเก่าที่รักษาศีลรักษาธรรมเคร่งครัด เรื่องเปิดเผยแบบนี้ก็ต้องปล่อยให้องค์กรที่มีหน้าที่รับผิดชอบพิจารณาเองว่าควรจัดการอย่างไร

...บ้านไร่ ไออรุณ...

ติดตามข่าวทางโซเซียลมีเดีย ตอนนีเฟชบุ๊กบ้านไร่ไออรุณ กำลังดัง คิดว่าน่าชื่นชมมากสำหรับการตัดสินใจของหนุ่มวัย ๒๖ ปีแห่ง อ.กะเปอร์ จ.ระนอง ชื่อวิโรจน์ ฉิมมี หลังจากเรียนจบก็ทำงานเป็นสถาปนิก ๓ ปีกว่า ก็ยื่นใบลาออกจากบริษัทแห่งหนึ่งโดยให้เหตุผลในใบลาออกว่า... กลับไปอยู่บ้านที่ต่างจังหวัดดูแลพ่อแม่ ทำตามความฝันไปพร้อมกับเห็นรอยยิ้ม และความสุขของพ่อกับแม่

ตอนลาออกจากงานใหม่ ๆ มาทำงานที่บ้านคุณวิโรจน์เล่าว่า...การลาออกจากงานแล้วกลับมาอยู่บ้านโดยไม่สมัครงานที่อื่นอีก ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยในสังคมต่างจังหวัด เพราะผมต้องเจอคำนิินทา และคำถามมากมายจากชาวบ้านตลกงานหรือ ทำไมไม่หางานทำ อุตสาห์เรียนจนจบปริญญาทำไมกลับมาปลูกผักขาย

ตัวผมเองเข้มแข็งมากพอที่จะทนฟังเสียงเหล่านั้นได้ แต่สำหรับแม่ เมื่อโดนชาวบ้านถามทุกวัน แม่ก็เริ่มรู้สึกหวั่นไหวและบอกผมว่า... “ไปสมัครงานเถอะ แม่อายุชาวบ้านเค้า” ตอนนั้นก็เข้าใจแม่นะ แต่เราในฐานะลูก ก็เครียดมากที่ต้องทำให้แม่ไม่สบายใจ ก็ได้แต่รับฟัง อดทน ก้มหน้าก้มตา เป็นพ่อค้าขายผัก ทำทุกอย่าง

ต่อไปเพื่อให้คนยอมรับ

ผมเริ่มปรับปรุงแผงค้าผักโทรม ๆ ของแม่ในตลาดให้ดีขึ้น ออกแบบแพคเกจเปลี่ยนจากถ้วยโฟม ถูพลาสติก เป็นกระดาษและวัสดุจากธรรมชาติเข้ามาแทน รวมถึงสร้างแบรนด์เล็ก ๆ เป็นของตัวเอง ผมอาจจะไม่ได้คิดเป็นนักธุรกิจ แต่ผมคิดแบบเด็ก “ถาบัด” คนหนึ่ง ที่อยากจะนำความรู้ที่มี มาปรับใช้กับอาชีพของเกษตรกรให้ได้มากที่สุด

จากวันนั้น จนถึงวันนี้ ๒ ปีกว่าแล้วครับ ทุกๆ วันผ่านไปอย่างมีความหมายพร้อม ๆ กับเสียงคำนิพนทาที่ค่อย ๆ เริ่มจางหายไป แม่อาจจะโทรมจะด่าจะคล้ำไปบ้าง แต่ก็คุ้มค่ามาก ๆ กับเสียงชาวบ้านที่เปลี่ยนไป

...ลูกไม่เคยอายใครเลย ที่ต้องมานั่งขายผักอยู่ข้าง ๆ แม่ และในวันนี้ ลูกก็หวังว่าแม่ก็คงไม่อายใครอีกแล้วเช่นกัน ที่มีพ่อค้าขายผักคนนี้เป็นลูกของแม่ นะครับ.....

ชีวิตของหนุ่มปลูกผักขายผักคนนี้น่าสนใจมาก เขาบอกต่อว่า....ถ้าเป็นเวลา ๘.๐๐ น.เมื่อสองปีก่อน ผมก็ต้องยืนเบียดเสียดกับคนอื่นบนรถเมล์เช่นกันครับ ก็คงเป็นเพราะชีวิตที่ต้องดิ้นรนในกรุงเทพฯ จึงทำให้ผมมองเห็นถึงคุณค่ากับสิ่งที่มีบนพื้นที่ตรงนี้มากขึ้น

อ่านบันทึกเขาหน่อย อาจจะเป็นแรงบันดาลใจให้อีกหลายคนที่มีฝันแต่ยังไม่กล้าไปบุกเบิกได้เกิดความกล้าขึ้น---

“บันทึก จากบ้านไร่”

ตื่นเช้าตีห้า ลูกขึ้นมาหุงหาอาหาร รดน้ำพรวนดิน ปลูกผัก ช่วยกันเก็บผักให้แม่ไปขายที่ตลาด กลับมาทาสี ตัดไม้ ตกแต่งที่พัก ดอกไม้ไฟไปช่วยพ่อขนไม้ในสวนบนภูเขา ฯลฯ หหมดไปอีกวันหนึ่งกับการสร้างฝัน ยืนมองหน้าโทรม ๆ ของตัวเองในกระจก “โคตรเหนื่อยเลยวะ...แต่มันก็ดีนะที่ได้ทำ” จากที่เราเคยทำงานเพื่อเงินมาตลอด พอเราได้มาทำงานเพื่อความสุข เพื่อความฝัน

เพื่อสุขภาพที่ดีของทุกคนในครอบครัว แม่มันจะเหนื่อยมากมายนะแค่นั้น แต่มันก็ไม่เคยทำให้เรารู้สึกท้อเลย...จนทำให้ผมรู้สึกว่าการได้ตื่นเช้ามาทำสิ่งเหล่านี้ มันไม่ใช่งาน แต่มันเป็นสิ่งที่ผมอยากทำมันไปด้วยความรัก...ตลอดชีวิต ของเกษตรกรคนนี้” ทุกข้อความ ทุกภาพ ทุกอย่างที่เห็น มันไม่ใช่ผลงานของสถาปนิกผู้ออกแบบ ไม่ใช่ผลงานของนักธุรกิจ แต่มันคือผลงานของครอบครัวเกษตรกรเล็ก ๆ ครอบครัวหนึ่ง ที่ได้ช่วยกันสร้างขึ้น มา ตามเหตุปัจจัยและกำลังที่มี

---๒๑/๑๑/๒๐๑๕

อ่านแล้วอยากจะเป็นชาวสวนขึ้นมาทันทีเชียย

• น.ส.สวน สีเขียว

☞ พ่อแม่ส่งลูกไปเรียนหวัง “ปริญญา” ตามประกาศนียบัตรชาวบ้าน แต่แท้จริงแล้วคนที่มีปริญญาแต่ไร้ “ปัญญา” นั้น นอกจากจะช่วยเหลืออะไรพ่อแม่ไม่ได้ และช่วยเหลืออะไรสังคมไม่ได้แล้ว ยังเป็นภัยร้ายแรงแก่สังคม ประเทศชาติเสียด้วย เพราะใช้ “ปริญญา” เฉากัดที่เห็นอยู่เกลื่อนเมืองที่ปริญญายาวเหยียด แต่ก็เซ็ดหน้าชูคอทำกิจการกิจกรรมชั่วช้าได้หน้าระรื่นในสังคม ต่างกับพ่อค้าแม่ค้าที่แผงผักสดปลอดสารเคมีสองแม่ลูก !

ติดตำรา

การศึกษาคุณนี่เรียนรู้แต่ตามตำราวิชาการแตกฉาน แต่มิได้ละเอียดลึกซึ้งซึ่งหยั่งรู้ลึกความเป็นคนเช่นยุคก่อน คนจึงหยาบกระด้างและสังคมก็ขาดความอบอุ่นฉันทิมิตรที่น้องบ้านใกล้เรือนเคียง แม้บ้านเรือนใกล้กันก็เหมือนต่างคนต่างอยู่

• คนรุ่นเก่า สุโขทัย

☞ โลกหมุนเวียนเปลี่ยนไป เป็นยุควัตถุนิยม คนไม่มีเวลาคิดอะไรมาก คิดอะไรลึก เพราะต้องทำงานแข่งกับเวลาเพื่อความอยู่รอด สมองจึงโปร่งจิตจึงว่างเบา

☞ USSUNAธิการ

ขั้นตอนการจัดการ การบริจาคร่างให้คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ กรณีเสียชีวิตในบ้าน ของชาวเรา

1. โทรแจ้งตำรวจ สน.บึงกุ่ม (โทร. 0-2374- 9700-2) ให้มาตรวจสอบ และ ออกใบบันทึกประจำวัน และออกเอกสารรับรองการตาย
2. เมื่อตำรวจมาตรวจแล้ว ญาติของผู้ป่วยต้องตามไปรับใบรับรองที่ สน.บึงกุ่ม เพื่อนำใบรับรองนี้ไปยื่นที่เขตบึงกุ่ม (โทร. 0-2364 7418 หรือ 0-2364 7356) เพื่อขอใบมรณะบัตร
3. เมื่อได้รับใบมรณะบัตรแล้วให้นำศพผู้ประสงค์จะบริจาคไปที่ คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ ภายใน 24 ชั่วโมง พร้อมเอกสารเหล่านี้ 1. ใบมรณะบัตร 2. บัตรบริจาคร่างกาย ถ้าไปถูกให้โทรไปที่ คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลจุฬา ตลอด 24 ชั่วโมง (โทร. 0-2256-4628)
4. ให้แจ้งเจ้าหน้าที่ให้ชัดเจน กรณีที่ญาติ "ไม่ต้องการ" ศพมาบำเพ็ญกุศลต่อ หรือ กรณีที่ญาติ "ต้องการ" ศพมาบำเพ็ญกุศลต่อ หลังการศึกษาของนักศึกษาแพทย์

“อาจารย์ใหญ่” ตำแหน่งนี้ บางคนก็กระสันอยากได้อาจเป็น ดันรนกระเสือกกระสนสารพัดวิถี วิเทโศบาย แต่ในขณะที่หน่วยหนิลีไกลตำแหน่งนี้ บรรดานักศึกษาแพทย์ยอมคารวะในสถานะ “อาจารย์-ใหญ่” ของสถาบันแพทย์ตลอดมา

รศ.นพ.สุธรรม ปิ่นเจริญ คณบดี คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ได้ลงนามบันทึกข้อตกลงร่วมมือกับคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ โดย รศ.ดร.วิไลวรรณ โชติเกียรติ คณบดี

“ศูนย์ฝึกผ่าตัดอาจารย์ใหญ่ เป็นศูนย์ฝึกที่ช่วยให้ศัลยแพทย์ได้ฝึกทักษะพื้นฐาน ทักษะด้านหัตถการ ใหม่ ๆ โดยเฉพาะการผ่าตัดแบบแผลเล็กเพื่อให้แพทย์ชำนาญในการผ่าตัดก่อนไปรักษาผู้ป่วยจริง ทำให้ผู้ป่วยมีความปลอดภัยและการรักษามีประสิทธิภาพมากขึ้น”

รศ.ดร.วิไลวรรณ โชติเกียรติ คณบดี กล่าวว่าศูนย์ฝึกผ่าตัดอาจารย์ใหญ่ ตั้งอยู่ภายในภาควิชากายวิภาคศาสตร์ในศูนย์ประกอบด้วยห้องผ่าตัด มีเตียงผ่าตัด ๔ เตียง ห้องประชุม มีหน้าที่ดูแลบำรุงรักษา ครุภัณฑ์ เตรียมร่างกายอาจารย์ใหญ่ให้มีคุณภาพดีเหมาะสมแก่การฝึกอบรม (จากมติชน)

อ่านข่าวนี้แล้วก็ทวนระลึกถึงตนเอง เมื่อหลายปีล่วงผ่านมาแล้ว หลังจากลาออกจากราชการ ก่อนมีสิทธิรับบำนาญ ก็คำนึงถึงเรื่องนี้เหมือนกันว่า ทำไมหนอเราลั่นลมแล้วจึงให้กายเราสูญเปล่า ทั้งยังเป็นภาระแก่คนเบื้องหลังจัดการอีกหนอ ?

คิดแล้วก็ทำ จัดการอุทิศร่างกายและดวงตาตนเองเมื่อสิ้นชีวิตแล้ว จึงได้จัดการทำบัตรอุทิศร่างกายเพื่อการศึกษาแพทย์ที่โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์และบริจาคดวงตาที่ศูนย์ดวงตาสภาจักษุ

อุทิศแล้ว ขาดจากใจ ไม่ต้องรับศพคืนมาจัดการอย่างใดทั้งสิ้น !

หลังจากนั้นก็แจ้งให้ทุกคนที่เกี่ยวข้องด้วยประเพณีพิธีกรรมทั้งหลายหยุดยั้งด้วยประการทั้งปวง ทำได้ก็แต่เพียง...กรรมดีตลอดกาลนาน

● เก้าสมัย ใหม่เสมอ ●

● ต่อจากฉบับที่ ๓๐๔

จนแต่มีเกียรติ (สุจริต) ดีกว่าร่ำรวยแต่อัปยศ (ขี้โกง)

สถาบันบุญนิยม

๑. ศาสนาบุญนิยม	๗. อุตสาหกรรมบุญนิยม
๒. ชุมชนบุญนิยม	๘. การเมืองบุญนิยม
๓. การศึกษาบุญนิยม	๙. ศิลปวัฒนธรรมบุญนิยม
๔. บริโภคบุญนิยม	๑๐. สื่อสารบุญนิยม
๕. พาณิชยกรรมบุญนิยม	๑๑. สุขภาพบุญนิยม
๖. กสิกรรมบุญนิยม	๑๒. สถาบันพระวิทยาด้วยหัวใจ

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังด้อนเข้ามาอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยิ่งยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิต ในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม” อย่างสนิทสนมและตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลัง เข้ามาอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์ อย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

● สมณะโพธิรักษ์

ต่อจากฉบับที่แล้วกันเลยทีเดียว...
ฉบับที่แล้วผู้เขียนได้สาธยายถึงตอนท้ายๆว่า
...ผู้สัมมาทิฐิแท้จึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง
“วจีสังขาร” ซึ่งเจ้าตัวต้องดับกิเลสที่เป็น
ตัวการให้ได้เป็น“ต้น”ก่อนจึงจะมีหลักประกัน
เป็น“ต้นเกิด”ที่บริสุทธิ์ชื่อสัตย์ได้ เป็นลัจจะ
“วจีสังขาร” จึงเป็นตัว“ก่อนอื่น”ที่จะต้อง
“ดับ”ให้ได้สำเร็จสัมบูรณ์ และ“ดับอยู่”อย่าง
ยั่งยืน แล้วจึงจะเป็นผู้ให้“ความเกิด”แก่
“จิตสังขาร”และ“กายสังขาร” ในโอกาสต่อไป
ชนิดที่ประเสริฐเป็นอริยบุคคลจริง

จึงต้อง“สังขต”(ปรับปรุง)“วจีสังขาร”ตัว
สำคัญ“ก่อนอื่น”แล้วจึงจะ“สังขต”กับจิตตัว
ต่อมา แล้วจึงจะ“สังขต”กับกายตัวปลายท้าย
ไม่ว่าจะเป็น“การปรับปรุง”การเกิด หรือ
“การปรับปรุง”การดับให้แก่จิตตน-กายตน
“จิต”ที่สะอาดไม่มีกิเลสที่แท้จริงจึงจะ
ทำกายกรรม-วจีกรรมชื่อสัตย์บริสุทธิ์ยั่งยืน
[ฉบับที่แล้วตรงนี้ ก็อ่านต่อไปได้เลย]

เพราะเมื่อใดเรากำจัด“กาย”ย่อมหมา
ถึงกำจัดเฉพาะ“ภาวะของอกุศลจิต”นั่นเอง
โดยตรงเสมอ มีใช้ไปกำจัดส่วนใดส่วนหนึ่ง
ของร่างภายนอกที่เป็นดินน้ำไฟลมประกอบ
กันขึ้นเป็นองคาพยพแห่ง“ร่างกาย”ของเรา
ให้หมดให้หายไปดับสิ้นไปเลย

แม้แต่ความมิจฉาทิฐิของผู้หลงเข้าใจ
ผิดว่า การทำให้“กายสังขารระงับหรือสงบ”
นั้น(ปัสสัมภย กายสังขาร) คือการทำให้“อาการ

กระตุกกระตึก”ของร่างภายนอก หรืออาการ
ที่เคลื่อนไหวของทุกส่วนที่เป็นภายนอก มัน
หยุดลง เบาลง หรือนิ่งลง กระทั่งที่สุดหยุด
ความเคลื่อนไหวใดๆทุกส่วนภายนอกสนิท
แล้วเข้าใจว่า การปฏิบัติได้ผลเช่นนี้แหละ
เป็น“ความระงับกายสังขาร”(กายสังขารัง ปัสสัม
ภย) ผู้นั้นก็ยังมีจักษุทิฐิ เพราะ“กาย”มีใช้
แค่“มหาภูตรูป ๔”หรือแค่ภายนอกเท่านั้น

ที่ผิดความเป็น“กาย”เลยเถิดไปถึงกับ
ตัดความรู้สึกร่างกายนอก ไม่รับรู้“อาการ”
ใดๆจากภายนอกเลย แม้กระทั่งลมหายใจ
เข้า-ลมหายใจออก(อานาปาณะ) ก็ไม่รับรู้
กันเลย “ตัด”ความรู้สึกร่างกายนอกไปสิ้น
หมด มีแต่“ความรู้สึก”อยู่ภายในเท่านั้น
อย่างนี้คือ การปฏิบัติที่“มิจฉาทิฐิ”ไปแล้ว

พระวณะของพระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน
“อานาปานสติสูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๘๕
-๒๘๙) นั่นคือศึกษากันดีๆ แล้วจะรู้แจ้งชัดเจน
ยิ่งว่า ผู้ปฏิบัติของพุทธที่จะบรรลุสู่อริยภูมิ
ทั้งหลายนั้น ต้องประกอบความเพียรในอัน
เจริญ“สติปัฏฐาน ๔”อยู่(วิหริ)เป็นหลักเสมอ
ซึ่งถ้าผู้ใดมีไหวพริบเข้าใจได้ลึกซึ้งยิ่ง

ไปถึงว่า ก็“อานาปานสติ”นั่นแหละคือ ทุก
ขณะที่คนผู้ใดก็ตาม ที่ยังมีลมหายใจเข้า-
ลมหายใจออก“อยู่”(วิหริ) พึงมี“สติ”และพึง
ปฏิบัติ“สติปัฏฐาน ๔”อยู่(วิหริ)ให้ได้เสมอ

คำว่า“อยู่”ที่บาลีว่า วิหริตีหรือวิหริตี
นี้ ต่างกันกับคำว่า“มีอยู่”ที่บาลีว่า สันติ อย่าง

มีนัยสำคัญ ที่จะต้องทำความเข้าใจให้ถ่องแท้ ซึ่งการปฏิบัติ“สติปัฏฐาน ๔”นี้ ก็คือ ผู้ปฏิบัติ“โพธิปักขยธรรม”อยู่(วิหริต)นั้น ย่อมมี“โพธิปักขยธรรม”ครบพร้อมไปทั้ง ๓๗ อยู่(วิหริต) ไม่ได้ตัดขาด“โพธิปักขยธรรม”ส่วนใดทั้ง ๓๗ นั้นออกไปไหนเลย ผู้ปฏิบัติย่อมจะมี“โพธิปักขยธรรม”ทั้ง ๓๗ อยู่(วิหริต)เป็นองค์ธรรม ที่ต้องเกิดต้องมีต้องทำ ตามเวลาและหน้าที่เมื่อถึงภาวะนั้นๆ ปัจจุบันนั้น แม้แต่ในสูตร“อานาปานสติ”[ตลอดเวลาที่มิลมหายใจเข้าและลมหายใจออกอยู่(วิหริต) ยังไม่ตายนั้นเอง ก็พึงมีสติ] และปฏิบัติ“สติปัฏฐาน”อยู่(วิหริต)ด้วย ในปัจจุบันนั้นไปตลอด

ปฏิบัติ“สติปัฏฐาน” ก็คือ มีการตั้งสติ มีการใช้สติ มีการปฏิบัติที่ใช้สติเป็นประธาน แล้วผู้ปฏิบัติก็ทำหน้าที่นั้นๆอยู่(วิหริต)

และการปฏิบัติ“สติปัฏฐาน”นั้น ก็มี ๔ องค์ธรรมที่ปฏิบัติอยู่ คือ ปฏิบัติกับความ เป็นกาย-กับความเป็นเวทนา-กับความเป็นจิต-กับความเป็นธรรม คน“มีอยู่”(สันติ)ให้ปฏิบัติเมื่อถึงภาวะนั้นๆซึ่งจะมีต่อเนื่องกันไป

พิจารณาให้ดีก็จะเห็นว่า “อยู่”(วิหริต) กับ“มีอยู่”(สันติ)นี้ หมายถึง ภาวะที่เป็น-ภาวะที่มี-ภาวะที่อยู่ ในปัจจุบัน,ขณะนั้น(now)ทั้งคู่ แต่คำว่า“อยู่”(วิหริต) คือ ปฏิบัติอยู่ มีอาการอยู่ ประพฤติอยู่ กระทำอยู่

ซึ่งหมายถึง “อาการปฏิบัติ-อาการที่ทำการ-อาการของความประพฤติ” คำนี้ใช้ในฐานะ

เป็น“คำกริยา”(verb) ในปัจจุบัน(now)นั้น

ส่วนคำว่า“มีอยู่”(สันติ)นั้น คือ ในปัจจุบันนั้นเช่นเดียวกัน มีตัวตนอยู่ มีสภาพอยู่ มีลักษณะที่เป็นได้แล้วอยู่ หรือมีบุคคลอยู่นั้นคือ “สันติ”(มีอยู่) เป็นการระบุบอกภาวะที่หยาบใหญ่กว่า“วิหริต”(อยู่) คำนี้ใช้ในฐานะเป็น“คำนาม”(noun) ในปัจจุบัน(now)นั้น

อันนี้หมายถึง ขณะนั้นก็มีคนที่บรรลุธรรมตามที่ว่านั้นอยู่ ในขณะที่พระพุทธเจ้าตรัสคำสอนนี้อยู่นั่นเอง บุคคลที่บรรลุอรหัตต์ก็ดี อนาคามีก็ดี สกิทาคามีก็ดี โสดาบันก็ดี นั้น“มี” และ“อยู่”ในปัจจุบันด้วย

ดังจะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าตรัสถึงภาวะของบุคคล เช่น อาริยบุคคลทั้ง ๔ อรหัตต์,อนาคามี,สกิทาคามี,โสดาบัน ท่านใช้คำว่า “มีอยู่”(สันติ)ในกาละนั้น

นั่นก็คือ “มีอยู่”(สันติ)นี้เป็น“คำนาม”(noun)แล้ว แต่ก็ยังมี“กริยา”(verb)ของอาริยภูมิอยู่ในบุคคลเหล่านั้น เป็น“อดีตสัมบูรณ์”(pass perfect) จึงมีทั้ง“ปัจจุบัน”(continuous)อยู่ในขณะนั้น(now)ด้วย และมีทั้ง“ปรากฏอยู่”(present)ในขณะนั้น(now) มีทั้ง“ผ่านไปแล้ว”(past)อยู่ในขณะนั้น(now)ทีเดียว

ส่วนความประพฤติดังกล่าว“อยู่”(วิหริต) ตั้งแต่การเจริญ“สติปัฏฐาน ๔” ก็ต้องเจริญ“สัมมัปปธาน ๔-อิทธิบาท ๔-อินทริย ๕ -พละ ๕-โพชฌงค์ ๗-มรรคมืองค์ ๘”ไปตลอด ซึ่งมีทั้ง“โพธิปักขยธรรม” ๗ ข้อใหญ่“อยู่”

(วิหริติ)ด้วย ในขณะที่ประกอบความเพียรใน อันเจริญ“อานาปานสติ”อยู่(วิหริติ)ไม่แยกกัน

ทั้งการเจริญ“เมตตา”อยู่(วิหริติ)ก็ต้อง เจริญ“กรุณา-มุทิตา-อุเบกขา”ไปตลอดหมด ไม่แยกกัน ใน“พรหมวิหาร ๔”เป็นสมังคี และปฏิสัมพันธ์กันขณะประกอบความเพียร ในอันเจริญ“อานาปานสติ”อยู่(วิหริติ)นั่นเอง

ทั้งการเจริญ“อสุภัสถัญญา”(กำหนดรู้ความ ไม่น่าพึงใจ)เช่นกัน ก็“อยู่”(วิหริติ)ในขณะประกอบ ความเพียรอันเจริญ“อานาปานสติ”ไม่แยกกัน

ทั้งการเจริญ“อนิจจัสถัญญา”(ความไม่เที่ยง) เช่นกัน ก็“อยู่”(วิหริติ)ในขณะประกอบความ เพียรอันเจริญ“อานาปานสติ”ด้วยไม่แยกกัน

ซึ่งเป็นภาวะที่มีอาการอยู่ ประพฤติอยู่ กระทำอยู่ ปฏิบัติอยู่ ทั้งนั้น

การปฏิบัติ“สติปัฏฐาน ๔”นั้น ถ้าไม่มีการปฏิบัติ“สัมมัปธาน ๔”ด้วยเป็นต้น หรือ อื่นๆตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ มันก็ไม่ใช่ แล้ว เพราะ“กายสังขาร”มันไม่มีแล้ว เพราะ มันทิ้ง“ภายนอก”ไปหมดสิ้นแล้ว มันก็ผิด เป็นมิจฉาทิฏฐิ์ไปจากพระพุทธวจนะแน่นอน

มันไม่มี“มหาภูต ๔” ความเป็น“กาย” มันถูก“ตัด”ไปจาก“ใจ”(นาม) ชาติ“ภายนอก” ไปสิ้นหมดแล้ว ชาติภายนอกก็ไม่ใช่“กาย”

ทั้งภายนอกไม่ได้เลยแม้จะหลับตาเข้าไป มี“ความเพ่ง”อยู่ในภายในใจก็ขาดความรู้ “มหาภูตรูป ๔”ไม่ได้ จะไม่ถือว่า“กาย” อย่าง น้อยเหลือเพียงรับสัมผัสรับรู้อยู่แค่“ลม”อัน

เหลือแค่“ลม”ที่ยังผ่านสัมผัสให้มีรู้ ๑ ใน ๔ ของมหาภูตเท่านั้นที่เหลือสัมผัสอยู่น้อยนิด ไม่ขาดหายไป ก็ยังเป็น“กาย”อยู่ เพราะ “ลมหายใจออก-ลมหายใจเข้านี้ เป็นกายชนิด หนึ่งในพวกกาย” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัส ไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๘๙

หากขาดการ“สัมผัสภายนอก”หรือ“ตัด ภายนอกไปหมดสิ้น” ไม่เหลือความรู้ ภายนอกอยู่เลย เช่นนี้แลที่ไม่ใช่“กาย”แล้ว

นี่คือ เครื่องชี้บ่งชี้ชัดว่า การปฏิบัติ“สติ ปัญฐาน ๔”ให้บริบูรณ์ได้นั้น ต้องมีภายนอก พร้อมอย่าให้ขาดจากมหาภูตรูป ๔ จึงจะชื่อ ว่าการเจริญ“อานาปานสติ” ที่ปฏิบัติ“โพธิ ปักขยธรรม ๓๗”ได้ครบบริบูรณ์ มีผลมาก

ศึกษาจาก“อานาปานสติสูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔) โดยเฉพาะข้อ ๒๘๙ หรือ“สติปัฏฐาน สูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐) เกือบทุกข้อจะมี คำว่า“วิหริติ”(อยู่)เสมอ กำกับตลอด

นั่นคือ หากพิจารณา“กายสังขาร”นั้นจะ ต้องกำหนดจากภายนอก และแม้พิจารณา “จิตสังขาร”ก็ยังมีภายนอกสัมผัสสัมพันธ์ “อยู่”(วิหริติ) เพียงแต่กำหนดเน้นเข้าไปเรียน รู้ลึกขึ้นถึงภายในเท่านั้น โดยมีความเป็น ทั้งภายนอกและทั้งภายใน“อยู่”(วิหริติ)หรือ “ย่อมอยู่”(วิหริติ)หรือ“สำเร็จอิริยาบถอยู่”(วิหริติ)หรือ“สำเนียงอยู่”(วิหริติ) แปรกันไป หลายสำนวน ตามแต่ผู้แปลจะเห็นเป็นไป ตามพลความที่เหมาะสม

ซึ่ง“วิหริติ”นี้หมายถึง มีองค์ประกอบนั้นๆ“อยู่”ในขณะนั้นพร้อม ณปัจจุบันนั้นด้วย โต้แย้งโทนโทหัตถ์ๆยังไม่ขาดไปจากองค์รวมของ“รูปและนาม” หรือยังไม่ขาดไปจากองค์รวมของ“ภายนอกและภายใน” หรือจะเป็น“กายและจิต”ก็ยังไม่ขาด ยังมี“ธรรม ๒”เสมอ จึงจะชื่อว่า“กาย” หรือ“กายสังขาร”

ดังนั้น การประพจน์“สำรวมอินทรีย์ ๖” จะตัดความรู้ไปแม้ไม่มีอายตนะ ๔ (ตา,หู,ลิ้น,กาย)เพราะตัดสัมผัส“กาย”ส่วนอื่นไปแล้ว เหลือแค่“กาย”ที่รู้ได้จาก“สัมผัส”อยู่เป็น“ลม”ภายนอก ผ่าน“จมูก”ที่หายใจเท่านั้น

“กาย”ส่วนอื่นๆไม่รับรู้แล้วสิ้นหมด เหลือแค่“ลม”ผ่านจมูก เหลือแค่นี้ก็ยังพอนับได้ว่าเป็น“กาย” เกือบจะไม่มี“กาย”

หากขาดความรู้สึกสัมผัส“ลม”ตรงนี้เสียแล้ว ไม่มี“ลม”ให้พิจารณาในการปฏิบัติแล้ว “กาย”ชนิดหนึ่งในพวกกาย ซึ่งตามพระพุทธพจน์ว่า จะพิจารณาเห็น“กายในกาย มีความเพียร รู้สีกตัว มีสติ กำจัดอภิชฌา และโทมนัสในโลก” ตามพระไตรปิฎก ในเล่ม ๑๔ ข้อ ๒๘๙ ก็ไม่เหลือให้พิจารณาเลย

การปฏิบัติก็ไม่บริบูรณ์ เพราะ“กายไม่มีอยู่”ให้ประกอบความเพียร ในอันเจริญ“สติปัฏฐาน ๔”ตามพระพุทธพจน์ในเล่ม ๑๔ ข้อ ๒๘๕ ชัดเจนแจ่มแจ้งขึ้นไหม?

หรือแม้จะเป็น“จิตสังขาร”หรือ“วจีสังขาร” ก็ต้องมี“ธรรม ๒”คือ“รูป”(ภาวะที่ถูกรู้

แต่เป็นภาวะภายใน เป็น“กรรมของกริยา” = object) กับ“นาม”(ภาวะที่เป็นจิตหรือวจีโดยตรงของผู้เอง เป็น“ประธานอาการของจิต-อาการของวจีในใจ” = subject)อยู่ ไม่ขาด“ธรรม ๒”(เทว ธัมมา)ให้ศึกษา จึงจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อาการ”ของ“นามธรรม”(จิต-เจตสิก)ที่เป็น“รูป”ให้ศึกษาได้

เราต้องมุ่งรู้สึกเข้าไปหา“นามธรรม”เป็นสำคัญเสมอ แต่ไม่ได้ทิ้งภายนอกไปเลย

และที่สำคัญนั้น“ส่วนที่จะถูกจัดการชำระหรือตรงที่จะกำจัดแก้ๆ”นั้น ก็คือ“จิตหรือมโนหรือวิญญาณ” ไม่ใช่ส่วนภายนอก

เรากำจัดเฉพาะส่วนที่เป็น“จิต-มโน-วิญญาณ”เท่านั้น ในส่วนที่เป็น“อกุศลจิต”

ส่วนร่างกายหรืออาการที่มีอยู่ภายนอกของเรา และพฤติกรรมต่างๆ จะแข็ง จะแรง จะเร็ว จะหนัก จะเบาอย่างไรก็เหมาะสมตามกิริยาในโอกาสนั้นๆเป็นอยู่ ที่ทำกรรมอันดีที่สุด เพียงแต่“กายกรรม”นั้น ไม่มี“อกุศลจิต”เป็น“ตัวชักนำ”(อสังขารัง)

เห็นไหมว่า มันมีนัยสำคัญที่ละเอียดลึกซึ้งกันปานฉะนี้

ดังนั้น นักปฏิบัติธรรมของพุทธ จะไม่มั่ง ไม่สงสัยเลยที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐ โดยเฉพาะประเด็นสำคัญที่ว่า “ตถาคตเรียก กายนี้ ว่าจิตบ้าง มโนบ้าง วิญญาณบ้าง”

เพราะ“กาย” คือ “องค์รวมของรูปกับนาม” ถ้าไม่มี“ธรรม ๒”นี้เราก็เรียนรู้ไม่ได้

วันสองวันก่อน...น้อง ๆ จากสันตติโศก โทร.มาขอคุยแลกเปลี่ยนความคิด-ความเห็น เลยพอมีโอกาสได้รับรู้ รับทราบ ว่า ตั้งแต่ช่วงวันที่ ๗ พฤศจิกายน ที่ผ่านมานี้ ถือเป็นวาระครบรอบ ๔๕ ปีแห่งการอยู่ในร่มเงาพุทธศาสนาของท่านสมณะโพธิรักษ์ ที่ชาวอโศกเรียกกันติดปากว่า พ่อท่านหรือพ่อครู ส่วนผู้คนในแวดวงอื่น ๆ จะเรียกท่านว่าอะไรก็แล้วแต่จะว่ากันไป...

อย่างไรก็ตาม...ในฐานะของคนที่เคยนั่งตัวสั้นเร่า ๆ ขณะเห็นภาพท่านโพธิรักษ์ ผู้ที่ใครคิดจะเรียกว่าพระหรือไม่อย่างไรก็แล้วแต่ แต่คงปฏิเสธไม่ได้ถึงการใฝ่ธรรม ยึดมั่นในธรรมของท่านมาโดยตลอด เจอเข้ากับระเบิด กระสุน แก๊สน้ำตา ชนิดแทบลัมทั้งยืน แต่ยังอุตสาหะส่งเสียงแหบ ๆ แห้ง ๆ ผ่านโทรโข่งว่าอย่าไปตอบโต้ อย่าไปใช้ความรุนแรงใด ๆ กับผู้ประสงค์ร้ายต่อตัวเองโดยเด็ดขาด เมื่อถึงวาระเช่นนี้ ยังไง...ยอมอดที่จะกล่าวถึง รำลึกถึงท่าน ขึ้นมามีได้...

คือแม้ว่าในเรื่องการเมืองการเมื่อนั้น ใครจะเข้าใจท่านไปในแบบไหน อย่างไร คงต้องว่าไปตามรสนิยมของใคร-ของมันกันเอาเอง แต่ที่แน่ ๆ ก็คือ...การเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้อง พัวพันกับฉากสถานการณ์การเมืองในแต่ละช่วงแต่ละระยะของท่านโพธิรักษ์นั้น อย่างน้อย...ก็มีส่วนเอามาก ๆ ในการช่วยถ่วง ช่วยรั้ง ไม่ให้ความรุนแรงมันไหล

เตลิดเปิดเปิงไปตามอารมณ์โกรธ อารมณ์เกลียด อารมณ์รัก อารมณ์ชิงของใครต่อใคร ด้วยเหตุนี้...ไม่ว่าท่านจะยืนอยู่ในฝ่ายไหนต่อฝ่ายไหนก็แล้วแต่ แต่ความพยายามชักจูงให้ฝ่ายนั้น ๆ หันมาใช้เหตุใช้ผล ใช้สันติวิธีเป็นตัวตั้ง ย่อมถือเป็นการประพฤติธรรม ในอีกรูปแบบหนึ่ง อย่างมีอาจปฏิเสธได้...

อีกทั้งตลอดช่วงระยะ ๔๕ ปี ในการหันมาสู่ร่มเงาศาสนาของท่าน คงปฏิเสธไม่ได้อีกเช่นกันว่า...เป็นช่วงระยะเวลาที่ไม่ว่าสังคมไทย หรือสังคมโลกก็แล้วแต่ ต่างถูกจุด ถูกดึง ถูกกระชากลากถูให้ไหลไปตามทิศทางทุนนิยม-วัตถุนิยม-บริโภคนิยมอย่างชนิดหนักหนาสาหัสมาโดยตลอด อันนำมาซึ่งแรงเหวี่ยง แรงสวิง ที่ทำให้อะไรต่อมิอะไรอันเคยเป็นพื้นฐาน รากฐานดั้งเดิมของสังคม นำมาซึ่งความสุข-สงบ-ร่มเย็น อย่างที่เคยมีมาในอดีต มีอันต้องและเป็นขี้ และเป็นโจ๊กอย่างที่เห็น ๆ อยู่จนตราบนานเท่าทุกวันนี้...

ดังนั้น...ไม่ว่าท่านโพธิรักษ์ ท่านจะตีความพระพุทธรศาสนาไปตามแนวทางของท่านในแบบไหน อย่างไร ก็แล้วแต่ แต่ตลอดช่วงระยะ ๔๕ ปี ภายใต้ร่มเงาพระศาสนา ถือได้ว่า...สันตติโศก ภายใต้การนำของท่านนั้นมีส่วนช่วยถ่วง ช่วยรั้งไม่ให้แต่ละสิ่งแต่ละอย่างต้องไหลเตลิดแบบเข้ารก-เข้าพง ลงเหว ลงนรกมากมายจนเกินไป แม้ว่าความพยายามดึง ๆ รั้ง ๆ ของท่าน อาจมีลักษณะออกไปทางสวิงในสายตาของใครต่อใคร แต่ยอมไม่ได้ต่างอะไรไปจากการเหวี่ยงมา-เหวี่ยงไปของลูกตุ้มนาฬิกา หรือระหว่างแรงกิริยากับแรงปฏิกิริยา ที่มันคงต้องลัมพัทธ์ หรือลัมพันธ์กันไป อย่างมีอาจนำเอามาเป็นข้อตำหนิตติติงไปซะทุกเรื่อง...

เพราะความพยายามถ่วง ๆ รั้ง ๆ ในลักษณะที่ว่า ไม่ว่าจะออกไปทางสวิงหรือไม่

อย่างไรก็ตาม แต่มันตั้งอยู่บนพื้นฐานของความไม่เห็นแก่ตัว อย่างเห็นได้โดยชัดเจน อันถือเป็น จุดศูนย์รวมของแก่นสาระของศาสนาทุก ๆ ศาสนา หรือเป็นธรรมะนั้นเอง ด้วยเหตุนี้...ไม่ว่าจะถูกใคร ต่ำหนีดิตติง วิพากษ์วิจารณ์ มากบ้างน้อยบ้าง ไปตามสภาพ แต่ท่านโพธิรักษ์และชาวสันตอโคก ยังคงพร้อมจะเดินหน้า ไปตามความเชื่อ ความศรัทธา ตามแบบฉบับของตัวเองอย่างหนักแน่น มั่นคงเช่นเดิม และด้วยสิ่งที่เรียกว่าธรรมะนี้แหละ ที่ค่อย ๆ กลายเป็นข้อพิสูจน์ให้เห็นไปตามลำดับ ว่ามันต่างไปจากผู้ที่มีศาสนา-แต่ไม่มีธรรมะในแบบไหน อย่างไร โดยเฉพาะประเภทที่เห็นแก่ตัว เห็นแก่ความเจริญรุ่งเรืองทางวัตถุ จนต้องริดต้องใดใครต่อใครเอามาเป็นเงินบริจาคทางศาสนา คราวละเป็นร้อยล้าน พันล้าน อะไรประมาณนั้น...

ฟังจากนื่อง ๆ ชาวสันตอโคก...ไม่เพียงชุมชนชาวอโคกจะผุดๆ โผล่ ๆ ขึ้นมาในหลายจุดหลายพื้นที่ทั่วประเทศไทย มาถึง ณ ขณะนี้ ยังไปไกลถึงขั้นเกิดการจัดตั้งโรงเรียน สถานับนการศึกษา ที่เน้นการปลูกฝังคุณธรรมขั้นพื้นฐาน ให้แก่ลูกหลานชุมชนชาวอโคก โดยกระทรวงศึกษาธิการ ให้การรับรองอีกต่างหาก แถมยกระดับขึ้นไปถึงชั้นปวส.ไกล ๆ จะถึงระดับมหาวิทยาลัยอีกไม่นาน นับจากนี้ บรรดาบุคลากรที่ผ่านการอบรม ศึกษาจากสถาบันเหล่านี้ อย่างน้อย...อาจพอได้เหลือเป็นเชื้อ ๆ เป็นความหวังเล็กๆ น้อยๆ ให้กับสังคมไทยในอนาคตข้างหน้าได้บ้าง ไม่ต่างไปจากที่ท่านองคมนตรีเกษม วัฒนชัย ท่านหวังจะได้เห็นหน่อคุณธรรมอ่อน ๆ ค่อย ๆ โผล่ ค่อย ๆ ผุดขึ้นจากโรงเรียนคุณธรรมที่ท่านพยายามทุ่มเทหยาดเหงื่อ แรงงานอยู่ในทุกวันนี้แน่นอน...

เนื่องในวาระครบรอบ ๔๕ ปีของการอยู่ในร่มเงาพุทธศาสนาของท่านโพธิรักษ์ จึงคงต้องขอแสดงความคารวะต่อสิ่งต่าง ๆ ที่ท่านได้กระทำเอาไว้ในที่นี่ ด้วยการขออนุญาตนำเอาวาทะ

อันเป็นวรรคทองของ รัก รักพงษ์ ซึ่งได้เขียนไว้ในบทเพลงชื่อว่า ผู้แพ้ มามอบให้แก่ท่านโพธิรักษ์ และชาวสันตอโคกเป็นการเฉพาะ โดยเฉพาะตอนที่กล่าวไว้ว่า “แพ้เกมชีวิตสู้ดีทุกอย่าง...แต่ก็ภูมิใจไม่จางที่จิตของเรามีเลวพ่ายตาม ยังยั้งยังเป็นใจดวงงาม แพ้ก็แพ้ชะตากรรม ดวงใจทรงความมั่นคง” ด้วยประการฉะนี้...แล...เทอญญ์ญ์...

ปิดท้ายด้วยวาทะวันนี้จาก Paul Carus's Gospel of the Buddha... “Water surrounds the lotus flower, but does not wet its petals.- ดอกบัวมีน้ำล้อมรอบ แต่ไม่เปียกกลีบบัว...”

(ไทยโพสต์ ๑๒ พ.ย.๕๘)

หมายเหตุ ใน “เราคิดอะไร” ฉบับที่แล้วประจำ พ.ย.๒๕๕๘ ผู้อ่านหลายท่านอาจจะเข้าใจว่าข้อความที่กล่าวถึงพ่อท่านพระโพธิรักษ์เนื่องในโอกาสครบ ๔๕ ปี ของการอุปสมบทของพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์นั้น คงมีแต่เฉพาะญาติธรรมของชาวอโคกที่คิดเช่นนั้น แต่แท้ที่จริงมีคนอีกมากมายที่ศรัทธาในพ่อท่านพระโพธิรักษ์และชื่นชมผลงานของท่าน ดังเช่นบทความนี้ ซึ่งเขียนโดยท่านขุนน้อย นักหนังสือพิมพ์ที่มีชื่อเสียงมาก

สี่สั้น ชีวิต

ทีม สมอ.

รากช้ำหยั่งรากลึกจนไซศาสนา

เพราะผู้มีธรรมอันลามก

ที่ยิ่งกว่าผู้มีธรรมอันลามก

คือ เป็นผู้เห็นผิดด้วยตนเอง

และชักชวนผู้อื่นในความเห็นผิดอีกด้วย

(พระไตรปิฎก เล่มที่ ๒๑ “สัพปุริสวารคที่ ๑” ข้อ ๒๐๙)

โน้มน้าวโฆษณาการตลากระดับเหนือเมฆ

เกิดศรัทธาขนงมกายเคลื่อนเมือง

จะปล่อยปละละเลยอุบาทว์ศาสนา

ซ่อนเล่ห์ลวงทรัพย์ลอยนวล..

อีกนานเท่าใด?

◇ ดร.นพ.มโน เลหาทวนิช ◇

● หมอผู้กล้าฝ่าเนื้อร้ายในวงการสงฆ์ ● (ภาคเจาะลึก)

หลวงปู่พุทธอิสระได้เดินทางไปที่กรมสอบสวนพิเศษหรือ DSI เพื่อติดตามผลคดีที่ท่านไปยื่นไว้ก่อนหน้านี้ให้ดำเนินคดีกับ รั้วมชโยซึ่งอาบัติปาราชิกแล้ว แต่ไม่มีหน่วยงานใดเข้าดำเนินการ แม้แต่มหาเถรสมาคมก็ทำเฉยเมย ก่อนหน้านี้ท่านได้ไปยื่น หนังสือร้องเรียนต่อท่านนายกรัฐมนตรีที่สำนักนายกฯ เพื่อขอให้ใช้ ม.๔๔ ดำเนินการกับรั้วมชโยที่ถือว่าปาราชิกแล้วตาม พระวินิจฉัยของสมเด็จพระสังฆราชหลายปีแล้ว แต่ยังไม่มีการ ดำเนินการใดๆ จนกระทั่งใกล้ถึงเวลาพระราชทานเพลิงพระศพ ของพระสังฆราชในเดือนธันวาคมนี้ หมายกำหนดการก็ออกมา แล้ว ถ้าหากไม่มีการดำเนินการใดๆ กับพระที่ถือว่าอาบัติปาราชิก แล้วตามพระรับสั่งสมเด็จพระสังฆราช จะกลายเป็นว่า สมเด็จพระสังฆราชเองจะมีมลทินมีความผิดเพราะท่านตัดสินใจไปแล้ว แต่ยังไม่ปล่อยให้เขาเป็นพระอยู่ ก็เป็นเรื่องมั่วหมองของสมเด็จพระสังฆราช หลวงปู่พุทธอิสระท่านต้องการพิทักษ์พระศาสนา และพระธรรมวินัยแม้ด้วยชีวิต

• หลวงปู่พุทธอิสระที่ DSI

สัมภาษณ์พิเศษนายแพทย์มน โสหาทวนิช (อดีต พระเมตตานันโท วัดพระธรรมกาย) ในประเด็น รั้วมชโยต้องอาบัติปาราชิก ชีภาพสะท้อนปัญหา ร้ายแรงของวงการพุทธศาสนาในสังคมไทยขณะนี้ จากรายการมองโลกของธรรม โดยคุณอิมพาสันติเมธนีคต เมื่อ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๕๗

คดีนี้จะล้มหรือไม่ล้ม หรือจะยังสามารรถำเนินการไปตามพระวินิจฉัยของสมเด็จพระสังฆราชได้

คดีที่ DSI รับไปขณะนี้ มี ๒ คดี คดีแรกเกี่ยวกับการฉ้อโกงของสหกรณ์เครดิตยูเนียนคลองจั่นซึ่งเกี่ยวข้องกับสหกรณ์ยูเนียนมงคลเศรษฐิที่ตั้งอยู่ที่วัดพระธรรมกาย โดยมีนายศุภชัย ศรีศุภอักษร

และพวกเป็นผู้ร่วมอยู่ในกลุ่มผู้นำและชาวบ้านที่เป็นเหยื่อนำเงินไปฝากไว้เป็นจำนวนมาก เงินที่เสียหายนี้นับหมื่นล้านและพบว่าเส้นทางการเงินไหลเข้าไปในวัดพระธรรมกายเกินพันล้าน ตอนแรกว่าห้าหรือหกร้อยล้าน ต่อมาก็พบอีกว่า ถึงพันล้านแล้ว โดยรั้วมชโยถูกกันเป็นพยาน ตรงนี้ผมอยากให้สังคมช่วยกันติดตามว่าจริง ๆ แล้วฐานะของรั้วมชโยนั้นเป็นพยานจริงหรือไม่ ทั้ง ๆ ที่ผู้ที่ได้รับเช็คทั้งหมดถูกข้อหาเป็นจำเลยทุกคน แต่คนที่รับเงินไปมากที่สุดคือ รั้วมชโยและพวก ซึ่งเป็นพระอีกหลายรูปรับไปหลายล้าน รั้วมชโยบอกว่าเขาไม่รู้ว่าจะรับไปเท่าไร เพราะรับเงินมากก็ใส่กล่องไป แล้วลูกศิษย์ก็เอาไปเข้าบัญชีโดยตนเองไม่รู้ เขาบริจาคที่เป็นร้อยล้าน แล้วบอกไม่รู้ เป็นเรื่องที่ประหลาดมาก และยังไม่บอกว่าจะจ่าย

●●

คดีนี้ตอบคำถามสังคมไม่ได้ว่าเกิดอะไรขึ้น
ทั้ง ๆ ที่มาของเงินนั้นเป็นแหล่งที่ประชาชน
เอาเงินไปฝากกับสหกรณ์เครดิตยูเนี่ยนคลองจั่น
สหกรณ์แห่งนี้ได้รับรางวัลเป็นสหกรณ์ดีเลิศ
ของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์
ในยุคที่นายยุคล ล้มแหลมทอง
ศิษย์ก้นกุฎิวัดพระธรรมกายเป็นรองนายกฯ
รางวัลที่ตอกตรารับรองโดยรัฐบาล
ทำให้คนหลงเชื่อ เอาเงินไปฝากหลายหมื่นคน

●●

ศุภชัย ศรีศุภอักษร ไม่ได้อีก ทั้งๆที่นายศุภชัย
มีชื่อเป็นไวยาวัจกรของวัดธรรมกาย เป็นผู้นำ
บุญใหญ่ เป็นประธานยูกรูป ถ่ายรูปขึ้นเวที ออก
ทีวี DMC เป็นประจำ และไปซื้อที่สร้างวัดให้ ที่ซึ่ง
ปัจจุบันนี้ล้อมรั้วคอนกรีตโดยวัดพระธรรมกายก็
ยังเป็นชื่อของนายศุภชัย ศรีศุภอักษร และยังไม่
มีการไปยึดเลย และเจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย
เองก็บอกว่าไม่รู้จัก อย่างนี้มันฟังไม่ขึ้น

คำถามคือ ในเมื่อคนอื่นที่รับเช็คทุกคนตก
เป็นจำเลย แต่ธัมมชโยเป็นพยานและเจ้าหน้าที่
ต้องเข้าไปสอบสวนถึงในวัด ซึ่งตามหลักการ
ของการสอบสวนต้องมีหมายเรียกมาให้ปากคำ
บางครั้งเขาออกหมายจับ แต่ไม่โดนเลย แถม
เจ้าพนักงานสอบสวนยังต้องกราบพยาน แล้วให้
เซ็นหนังสือเหมือนเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของวัด
พระธรรมกาย เป็นภาพที่น่าอนาถมาก เมื่อ
เจ้าพนักงานของรัฐต้องไปกราบไหว้ผู้เป็นพยานที่
ให้การว่าไม่รู้จักจำเลย

ทุกอย่างเป็นการจัดฉาก ทำให้คดีนี้ตอบ
คำถามสังคมไม่ได้ว่าเกิดอะไรขึ้น ทั้ง ๆ ที่มาของ
เงินนั้นเป็นแหล่งที่ประชาชนเอาเงินไปฝากกับ
สหกรณ์เครดิตยูเนี่ยนคลองจั่น ก็เพราะสหกรณ์แห่ง
นี้ได้รับรางวัลเป็นสหกรณ์ดีเลิศของกระทรวงเกษตร
และสหกรณ์ ซึ่งขณะนั้นมีรองนายกรัฐมนตรีชื่อ

นายยุคล ล้มแหลมทอง คนนี้ผมเคยเรียกพี่ใหญ่
เขาเป็นคนแรกพาผมเข้าวัดพระธรรมกาย เขา
ขึ้นเป็นปลัดกระทรวงเกษตร แล้วขึ้นเป็นรัฐมนตรี
ในสังกัดพรรคชาติไทยพัฒนา แต่พื้นฐานก็คือ
ศิษย์ก้นกุฎิวัดพระธรรมกาย

เพราะฉะนั้นเส้นทางของคำสั่งนี้ ผมอยากให้
ทางการสอบสวนว่าการได้รับรางวัลสหกรณ์
ดีเลิศที่ทำให้แมงเม่านับหมื่นนับแสนรวมทั้ง
สหกรณ์ต่าง ๆ เอาเงินไปฝากจนระบบสหกรณ์ทั้ง
ประเทศเกือบล้มระเนนระนาด มันเกิดขึ้นได้
อย่างไร ใคร..เป็นผู้พิจารณาให้รางวัล เพราะ
รางวัลที่ตอกตรารับรองโดยรัฐบาลนี้แหละเป็น
ตัวการสำคัญที่ทำให้เกิดแมงเม่า ถ้าไม่มีรางวัลนี้
คงไม่มีใครหลงเชื่อ เอาเงินไปฝากหลายหมื่นคน

อาการยูทาวเวอร์ เป็นที่ติงของยูกรูป

ตึกนี้เป็นที่ทำงานของนาย ศุภชัย ศรีศุภอักษร
ซึ่งเต็มไปด้วยดวงแก้ว และที่บ้านเขาก็เช่นเดียวกัน
มีรูปถ่ายคู่กับเจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย แต่พอ
ตกทุกข์ได้ยาก ติดคุก กลับไม่มีใครจากวัดพระ
ธรรมกายไปเยี่ยมเลยเพราะเจ้าอาวาสบอกว่า
ไม่รู้จัก...จำไม่ได้ ทั้ง ๆ ที่ตัวเองแต่งตั้งเขา

นอกจากนี้ ยังมีนายสถาพรอีกคนหนึ่งซึ่ง
เคยเป็นเนรเรียนปริยัติสามัญ เป็นนักเรียนยากจน

แต่สึกออกมาแล้วร่ำรวย เขาบอกว่ารวยจากค้าเพชรค่าพลอย แห่งที่มาของพลอยมาจากไหน ไม่มีใครถาม มันคงหล่นลงมาจากฟ้า ตกมาใส่บาตรแถวตอนที่สามเณรยังอยู่ในวัดหรือเปล่า

เขาบอกพ่อแม่ของเขาว่ารวยอยู่แล้ว ที่จริงพ่อแม่ยากจนถึงต้องส่งลูกมาเป็นเณร เรื่องนี้ตรวจสอบได้เพราะถ้าร่ำรวยจริงก็ดูได้จากการเสียภาษี แล้วการที่อยู่ ๆ เขาสามารถเปิดบริษัทหลายแห่ง มีกิจการนับสิบ และบริษัททั้งหมดก็อยู่ในบริเวณวัดพระธรรมกายนี้แหละ และเป็นคนรับเช็คจากนายศุภชัย ศรีศุภอักษร หลายใบ แสดงว่านายสถาพรน่าจะเป็นνομินี ที่น่าสงสัยคือจนบัดนี้ยังไม่มีการตั้งข้อหาเอาผิดนายสถาพรและธัมมชโยเลย

การนำเงินเข้าวัดเป็นลักษณะการฟอกเงิน

ในวัดพระธรรมกายจะตั้งโต๊ะรับบริจาคอย่างนี้ ๑. รับบริจาคค่าน้ำค่าไฟเข้าวัด ๒. รับบริจาคเพื่อบูชาธรรมหลวงพ่อก ใช้ภาษาอังกฤษว่า My Papa Love (MPL) คือเป็นเงินให้เจ้าอาวาสคนเดียว เพราะฉะนั้นเงินตรงนี้ได้มาโดยเสนหา ทุกวันนี้ก็ยังมียังอยู่ เงินนี้ไม่ได้เข้าวัด เป็นเรื่องส่วนตัวของปาปาลีฟ ซึ่งไม่เคยเปิดเผย ไม่เคยชี้แจง และเราไม่รู้ว่าเงินเข้าบัญชีใคร คนบริจาคก็ให้ด้วยความบริสุทธิ์ใจ ได้รับใบเสร็จรับเงินเรียบร้อยว่าเพื่อบูชาธรรมหลวงพ่อก My Papa Love เงินตรงนี้อาจมากกว่าเงินเข้าวัดก็ได้

คำถามคือ เงินนี้ต้องเสียภาษีหรือไม่ ผมอยากให้ใครก็ตามที่มีใบเสร็จรับเงินปาปาลีฟ ส่งมาที่บุญนิยมทีวี รายการมองโลกมองธรรม ถ่ายภาพเป็นหลักฐานส่งมาให้เราจะเป็นพระคุณมากเลย ปกติมีกฎหมายว่าห้ามเจ้าหน้าที่รัฐรับเงินโดยสินเหน้าเกิน ๓,๐๐๐ บาท ถ้าเกินกว่านั้นต้องชี้แจงและจ่ายภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาตามายปาปาลีฟนี้สร้างทางให้เงินเข้าช่องของเจ้าอาวาสโดยตรง แต่แปลก ปีนี้เงินทอดกฐินของวัดพระธรรมกายไม่เข้าเป้า ปกติจัดอาทิตย์

ดร.นพ.มโน เลหาวิช

เกิดที่ ร.พ.จุฬาฯ เมื่อวันที่ ๑๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๙๙ เป็นบุตรชายคนโต (จากบุตรธิดาจำนวน ๔ คน) ของ น.พ.ชอุ่ม เลหาวิช และเภสัชกรหญิง โสภี เลหาวิช (หาญพานิชย์)

การศึกษา

ประถมและมัธยมต้น ร.ร.อัสสัมชัญ บางรัก
มัธยมปลาย ร.ร.เตรียมอุดมศึกษาพญาไท กรุงเทพฯ
วท.บ. พ.บ. (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย)

B.A., M.A. (Oxford : Sanskrit with Pali & Indian Buddhist Literature)

Th.M. (Harvard Divinity School-: Medical Ethics)

Ph.D. (Hamburg, Thai Studies: Meditation and Healing in Theravada Buddhist Order of Thailand & Laos)

ปัจจุบันดำรงตำแหน่ง

● ที่ปรึกษาพิเศษในกิจกรรมพระพุทธศาสนา (Special Advisor on the Buddhist Affairs)

ในเลขาธิการใหญ่ องค์การสมัชชาศาสนาเพื่อสันติแห่งโลก (World Conference on Religion and Peace-WCRP).

● ผู้แทนหลัก (Main Representative) องค์การ WCRP ประจำสำนักงานสหประชาชาติ ณ กรุงเทพฯ (ESCAP)

● หัวหน้าฝ่ายกิจการต่างประเทศ มูลนิธิ ๕ ธันวาคมมหาราช

ผู้จัดทำ www.belovedking.com & www.belovedqueen.com

● อาจารย์พิเศษภาควิชาศาสนาและปรัชญามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ และศูนย์ไทยศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

● กรรมการจริยธรรม คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

(<http://www.tab-develop.com/Instructors/AMano.html> <http://www atriumtech.com/>)

ต้นเดือนของทุกเดือน โดยรวมญาติโยมกัลยาณมิตรทั้งหลายมาทำบุญบูชาข้าวพระ แต่ป่าป่าเลิฟไม่ขึ้นแสดงธรรมหลายครั้งแล้ว ตอนนี้อยู่กันเงียบ ๆ

ฐานกำลังสำคัญของรสรกาย

ปัจจุบันนี้ห้อง ๆ ชมรมพุทธตามสถาบันการศึกษาต่าง ๆ คือกำลังสำคัญที่ขับเคลื่อนวัดพระธรรมกาย เพราะเป็นผู้มีเจตนาบริสุทธิ์จริง ๆ ทำบุญให้วัดด้วยเจตนาประเสริฐเพราะยังไม่รู้อะไร ยังใส่ชื่อ รุ่งหาเงินทำยอด เรียไรจากพ่อแม่ พี่ป้าหน้าอาเอามาทำกฐิน ได้เยอะครับ บางคนของเดียวได้เป็นพันล้านก็มี เวลาเป็นเจ้าของใหญ่ทำบุญก็มีโบดอกไม้ติดให้ ถ้าเงินมากโบกก็ขอใหญ่ เงินน้อยก็ขอเล็กลง และมีผ้ากฐินเขียนว่าเป็นกฐินสามัคคี

กฐินวัดพระธรรมกายน่าสนใจ คณะกรรมการในวัดจะประชุมกันทุกอาทิตย์ เขาแบ่งกลุ่มทำงานเป็นสาย แต่ละสายก็มีชื่อที่หลวงพ่อดั้งให้ เช่นสายบุญนิยม สายกัลยาณมิตร เป็นต้น ก็มาจากทุกภาค แล้วก็จะประชุมยอดเพื่อคาดคะเนว่าจะได้จริงเท่าไร เหมือนตลาดหลักทรัพย์ เขาจะทำกราฟขึ้นมาแสดงว่ากองนี้มียอดเท่านี้ กองนั้นมียอดเท่านี้ เขาทำเป็นระบบ

ห้อง ๆ ชมรมพุทธตามสถาบันการศึกษาต่าง ๆ คือกำลังสำคัญที่ขับเคลื่อนวัดพระธรรมกาย
ยังใส่ชื่อ รุ่งหาเงินทำยอด
เรียไรจากพ่อแม่พี่ป้าหน้าอา เอามาทำกฐิน
บางคนของเดียวได้เป็นพันล้านก็มี
กฐินวัดนี้น่าสนใจ คณะกรรมการประชุมทุกอาทิตย์
แบ่งกลุ่มทำงานเป็นสาย มาจากทุกภาค
แล้วก็จะประชุมยอด
เพื่อคาดคะเนว่าจะได้จริงเท่าไร

พระบอกบุญกฐิน อาบัติ !

ตามพระวินัยแล้ว พระไม่มีสิทธิ์ไปหา ไปบอกบุญทอดกฐินกับชาวบ้าน มันอาบัติ กฐินทานต้องเป็นสิ่งบริสุทธิ์ ไม่ไปแสวงหา ผ้าผืนนั้นต้องบริสุทธิ์ ดุจลอยลงมาจากนภากาศมาเป็นของกลางแห่งสงฆ์โดยไม่ระบุว่าจะเป็นของใครรูปใด งานกฐินจะประกาศอย่างนั้น แต่ปัจจุบันมันเป็นงานมุ่งเอาลาภคือเงิน ไม่ใช่ผ้า

จริง ๆ แล้วการได้ผ้ากฐินมาเป็นทาน ๒ ชั้น ชั้นที่ ๑ เป็นทานที่ทายกทายิกาถวายให้วัดโดยผู้รับคือสงฆ์ ชั้นที่ ๒ คือคณะสงฆ์ทำบุญต่อโดยสงเคราะห์พระที่ยากจนที่สุดในกลุ่ม หรือพระที่มีจีวรขาด อีกอย่างคือพระที่สามารถทำพิธีกรานกฐินได้ ก็ยกให้องค์นั้น ไม่ได้ระบุว่ายกให้เจ้าอาวาส แต่ปัจจุบันเจ้าอาวาสรับหมดเพราะสมัยนี้มันเป็นเงินหมดแล้ว

สมัยก่อนจุลกฐินเป็นเศษผ้าที่เริ่มตั้งแต่ไปเก็บฝ้ายมาทอ มาเย็บ มาย้อมจนเป็นผ้าจีวรหนึ่งผืนให้เสร็จภายในวันเดียว นี่เป็นประเพณีไทยเดิม แต่ทุกวันนี้กฐินมุ่งเอาแต่เงิน อาบัตินี้ตั้งแต่แรกแล้ว กลายเป็นธุรกิจโดยที่อุบาสกอุบาสิกาไม่ทราบ พระธรรมวินัยก็บอกบุญกฐินกันใหญ่ ยอดนี้เท่านี้ ยอดนั้นเท่านี้ ประธานกองนั้นกองนี้มีศรัทธาอย่างไร คนที่ทำยอดสูงสุดก็ได้เลื่อนตำแหน่ง

คนที่ทำยอดสูงสุดก็ได้เลื่อนตำแหน่ง
เวลาเลื่อนขั้นก็ทำเป็นระบบ MLM เหมือนขายตรง
และได้รับของขวัญจากหลวงพ่อบุญทิโยมก็ตั้งใจได้ปลื้ม
แต่ไม่เคยสักครั้งเดียวที่จะประกาศยอดเงิน
เพราะกลัวรู้ว่าเยอะ คือเยอะจริงๆ มีดวงในที่รู้
ธนาการส่งพนักงานนอกเครื่องแบบพร้อมรถตู้เซฟ
หิ้วกระเป๋าเต็มไปด้วยแบงก์
ที่ต้องนับกันทั้งวันทั้งคืน กว่าจะเสร็จก็สามวันสี่วัน

ระบบของธรรมกายทำเป็นบันไดหลายขั้นและมี
ของขวัญจากหลวงพ่อบุญทิโยมมาให้ เดิมก็จะเป็นพระ
สิริมหาราชธาตุซึ่งอ้างกันว่ามีอายุเป็นพันๆปี
หรือพระพุทธรูป หรือรัตนชาติอะไรต่างๆ เวลา
เลื่อนขั้นก็ทำเป็นระบบ MLM เหมือนพวกขายตรง
บุญทิโยมก็ตั้งใจได้ปลื้ม ใครได้เป็นเจ้าของก็ได้ใส่
ชุดลดตามหาปราสาทซึ่งออกแบบโดยท่านเจ้าอา
วาสเอง สวยสดงดงามตามแบบนางวิสาขา มี
ภาพปรากฏบน DMC แล้วบอกว่าทำตามยุคพุทธ
กาล มันเป็นตำนาน แต่ไม่เคยสักครั้งเดียวที่จะ
ประกาศยอดเงินว่าได้เท่าไร เพราะกลัวรู้ว่าเยอะ
คือมันเยอะจริงๆ มีดวงในเท่านั้นที่รู้ ธนาการ
ต่างๆนี้ส่งพนักงานนอกเครื่องแบบพร้อมรถตู้เซฟ
หิ้วกระเป๋าเต็มไปด้วยแบงก์ที่ต้องนับกันทั้งวันทั้ง
คืนกว่าจะเสร็จก็สามวันสี่วัน

ที่เล่านี้คือตั้งแต่ผมอยู่วัดพระธรรมกาย มัน
เป็นอย่างนี้ตลอด เดี่ยวนี้ยิ่งกว่านั้นอีก เช็คใบ
หนึ่งก็หลายสิบล้าน ได้ข่าวว่ามีห้างทองหลาย
ร้านเข้ามาร่วมเป็นเจ้าของ เพราะวัดมีโครงการ
หล่อรูปหลวงพ่อดด้วยทองคำหนัก หนึ่งใน
องค์ที่แปด ประจำที่วัดพระธรรมกาย ทองคำ
องค์แรกหล่อปี ๒๕๓๗ ในพิธีนั้นผมนั่งอยู่ด้วย
ตอนนั้นผมทำบุญด้วยทองคำหนักหนึ่งกิโล ตอนนั้น
หลวงพ่อดทองคำประดิษฐานอยู่วัดปากน้ำ
ภาษีเจริญ หนัก ๑ ตันเป็นทองคำแท้ ตอนนั้นก็ยังอยู่

ส่วนเจดีย์วัดปากน้ำ นายศุภชัย ศรีศุภอักษร เขา
เป็นเจ้าของภาพใหญ่ วัดปากน้ำกับวัดพระธรรมกาย
จึงเป็นยิ่งกว่าวัดพี่วัดน้อง สมเด็จพระมหาหมังคลา
จารย์สรเสริญว่า ธรรมชโยเป็นอภิชาตบุตร มีทั้ง
ความกตัญญูต่อพ่อแม่ ท่านก็ต้องปกป้องลูกของ
ท่านในฐานะอุปชฌาย์

อย่างที่ผมตั้งคำถามไปคราวที่แล้วว่า เคย
สักครั้งไหมที่เห็นท่านเจ้าคุณวัดพระธรรมกายไป
ถวายพระพรในหลวงหรือสมเด็จพระราชินีที่ศิริราช
ไม่เคยมี ทั้ง ๆ ที่ท่านยินดีรับตราปดยศเป็น
เจ้าคุณชั้นเทพ แต่ธรรมชโยไม่ไปรับในวังหลวง
เหมือนพระรูปอื่น หรือรับในพระอุโบสถวัด
พระแก้วจากพระหัตถ์สมเด็จพระบรมฯ ซึ่งเป็น
ธรรมเนียมปฏิบัติสืบต่อกันมา แต่ได้ข่าวว่า
ธรรมชโยขอให้สมเด็จพระมหาหมังคลาจารย์รับปดยศ
เอามาถวายให้เขาเป็นพิเศษ ทำไมจะต้องทำถึง
ขนาดนั้น

ถ้าคติพระธรรมกายเข้ามหาเถรสมาคมก็มี
แต่ถูกเตะลูกออกอย่างเดียว ไม่มีการนำมา
พิจารณาแน่นอน เพราะนอกจากเป็นอภิชาตบุตร
แล้ว ยังเป็นผู้มีอุปการคุณทั้งส่วนตัวสมเด็จพระ
ปากน้ำภาษีเจริญเองและคณะศิษยานุศิษย์ของ
สมเด็จพระวัดปากน้ำด้วย เจดีย์ของวัดนี้เป็นเจดีย์
ที่ใหญ่ที่สุดในฝั่งธนบุรี ผู้บริจาครายใหญ่ที่สุด
คือ นายศุภชัย ศรีศุภอักษร

ผู้สร้างนิยายลวงโลก

นอกจากคดีเครดิตยูเนียนคลองจั่นซึ่งธัมมชโยจะเกี่ยวพันด้วยในฐานะเป็นผู้ที่รับเงินที่ถูกโกงมา ซึ่งก็เกี่ยวพันกับการฟอกเงิน อีกคดีที่หลงงูไปฟ้องไว้คือธัมมชโยอวดอวดุตริมนุสสรธรรม อวดว่าตัวเองมีทิพญาณจักขุ เป็นผู้สามารถไปจับมือถือแขนพระพุทธเจ้าในพระนิพพานได้ เป็นผู้มฤทธิเดช เช่น อ้างว่าสติฟ จ๊อบ ซึ่งเป็นบุคคลดังระดับโลกคนหนึ่ง เป็นผู้ก่อตั้งบริษัทแอปเปิ้ล สร้างคอมพิวเตอร์แมคอินทอช ไอโฟน อะไรพวกนี้แหละ พอเขาตายไป ธัมมชโยก็พยากรณ์ว่าขณะนี้ สติฟ จ๊อบ ไปเกิดในสวรรค์ชั้นที่ ๑ จากตุมหาราชิกา เป็นกึ่งยักษ์กึ่งเทพ มีวิมานเจ็ดชั้นที่ซิลิกอนแวลลีย์ แล้ว ธัมมชโยไปโปรดจนเขาเห็นดวงแก้วในท้องแล้ว นั่นภาคหนึ่ง แล้วมีภาคอื่น ๆ ต่อกันอีกกว่าถึงดุสิตบุรี อีกหลายตอน

กลุ่มอีกคนหนึ่งเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี เกิดความสงสัยว่าหลวงพ่อดีความจริงหรือ ก็เลยเขียนจดหมายไปถามว่า น้ำของผมซึ่งมาวัดพระธรรมกายเป็นประจำมาเป็นสิบปีแล้ว เกิดหกล้มปอดทะเลเสียชีวิตแล้ว ตอนนี้อยู่เกิดที่ไหนแล้วครับ

ปรากฏว่าธัมมชโยหยิบเอาคำถามนี้มาตอบในรายการ ฝันในฝัน แล้วพยากรณ์ว่า น้ำคุณโยมใน

ธัมมชโยพยากรณ์ว่า น้ำคุณโยมได้ไปเกิดใหม่เป็นเทพในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ และบอกอีกว่าอย่างกังวลเลย น้ำเขาอยู่สบาย ช่วยทำบุญเยอะๆ กลุ่มคนนี้เลยโทรไปตอกที่วัดว่า น้ำยังสบายดีอยู่ ยังไม่ตายไป เช็กดูได้จากบัตรประชาชน เขายังทำหลักฐานเก็บภาพตอนออกอากาศไว้ ส่งให้ DSI ดู มีพนักงานสอบสวนสืบไว้หมด เขาส่งสำนวนคดีให้ผู้บัญชาการคดีความมั่นคงแห่งชาติว่าด้วยการทำผิด พ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ เมื่อ ๑ กันยายน แต่จนถึงวันนี้ยังเงียบอยู่เลย ทั้ง ๆ ที่มีหลักฐานครบ

ปัจจุบันนี้ได้ไปเกิดใหม่เป็นเทพในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ สูงกว่าจาตุมหาราชิกา (เรื่องนี้เกิดขึ้นหลังจากเรื่องของสติฟ จ๊อบ ไม่นาน) และบอกอีกว่าอย่างกังวลเลย น้ำเขาอยู่สบาย ช่วยทำบุญเยอะๆต่อไปนะ กลุ่มคนนี้เลยโทรไปตอกที่วัดว่า น้ำผมยังสบายดีอยู่ ยังไม่ตายครับ ไปเช็กดูได้จากบัตรประชาชน แล้วเขายังทำหลักฐานเก็บภาพตอนออกอากาศของ DMC และ เพชฌัญที่ขึ้นรายการ ฝันในฝัน ส่งให้ DSI ดูคดีต้นตุนี่ผิด พ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ ตรงนี้มีพนักงานสอบสวนสืบไว้หมดพบว่าเป็นการดัดแปลงข้อมูลประชาชนและผิด พ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ และเขาส่งสำนวนคดีนี้ให้ผู้บัญชาการคดีความมั่นคงแห่งชาติว่าด้วยการทำผิด พ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ เมื่อวันที่ ๑ กันยายนนี้แล้ว แต่จนถึงวันนี้ยังเงียบอยู่เลย ทั้ง ๆ ที่มีหลักฐานครบ ยังไม่มีการเซ็นรับรองจากอธิบดี

เจ้าพนักงานที่สอบสวนเรื่องนี้เป็นคนเดียวกับคนที่ทำคดีเรื่องเงรณคำ จนเงรณคำต้องหนีไปต่างประเทศ และทำคดีของภาวนาพุทโธก็สำเร็จ แต่พอทำเรื่องนี้แกก็เขียนเสียก่อนเมื่อสิ้นเดือนที่แล้ว เพราะฉะนั้นถ้าถามว่าอนาคตของคดีนี้เป็นอย่างไรก็ขอให้ทุกท่านภาวนาเถิดว่าขอให้มันแฮปปี้เอ็น딩 ผู้ใดทำกรรมไว้ ขอให้เป็นไปตามกฎแห่งกรรมเถิด

ย้อนกลับไปดูคดีในปี ๒๕๕๒
 รัชมชโยถูกฟ้องถึง ๕๒ คดี ทั้งคดียกยกทรัพย์
 คดีฉ้อโกงเยอะแยะไปหมด
 และคดี ม.๑๑๒ หมิ่นพระบรมเดชานุภาพ
 ทั้ง ๕๒ คดีนี้ถูกอัยการสูงสุดสมัยนั้น
 สั่งจำหน่ายคดีออกหมด
 เคยมีสักครั้งไหมในประวัติศาสตร์ไทย
 ที่บรรพชิตต้องคดีถึง ๕๒ คดี
 ได้รับความช่วยเหลือจนคดีออกหมด
 เห็นไหมว่าเขามีพลังภายในแค่ไหน

สื่อไหนกล้าเล่นคดีรัชมชโย

ผมเห็นมีคุณอัญชະลี ไพริรัก เธอถามผมว่ารู้
 ได้อย่างไรว่า รัชมชโยเป็นผู้มีอิทธิพล ตอนนั้นผม
 ตอบไม่ชัด แต่ตอนนี้ผมพูดได้ว่า รัชมชโยมี
 อิทธิพลขนาดไหน ต้องย้อนกลับไปดูคดีในปี ๒๕๕๒
 รัชมชโยถูกฟ้องถึง ๕๒ คดี ทั้งคดียกยกทรัพย์
 คดีฉ้อโกงเยอะแยะไปหมด และคดี ม.๑๑๒ หมิ่น
 พระบรมเดชานุภาพทั้ง ๕๒ คดีนี้ถูกอัยการสูงสุด
 สมัยนั้นสั่งจำหน่ายคดีออกหมด เคยมีสักครั้งไหม
 ในประวัติศาสตร์ไทยที่บรรพชิตต้องคดีถึง ๕๒
 คดีได้รับความช่วยเหลือจนคดีออกหมด เห็น
 ไหมว่าเขามีพลังภายในแค่ไหน มันอัศจรรย์ ดู
 การได้รับสมณศักดิ์ของรัชมชโยจากพระสังฆา-
 ธิการที่ไม่มีฐานันดร ไม่มีการศึกษาหรือวุฒิทาง
 เปรียญแม้แต่ประโยคเดียว ได้แก่นักธรรมโท
 อย่างรัชมชโย ได้รับการแต่งตั้งถึงชั้นพระราช-
 คณะได้อย่างไร มันเป็นการข้ามกฎเกณฑ์ทั้งหมด
 ที่คณะสงฆ์กำหนดกันไว้

เห็นไหมว่าเขามีอิทธิพลแค่ไหน ผมยังไม่แน
 ใจว่าหลวงปู่พุทธอิสระจะชนะได้ผมพึ่งน้ำเสียงDSI
 แล้วเหมือนครีธนนชัชปุตไม่ผิด จับอะไรที่แน่นอน
 ไม่ได้ เอาแต่พูดว่าจะทำให้ดีที่สุด ทั้งๆที่สำนวน
 คดีชัดเจนอยู่แล้ว แล้วอย่างนี้เราจะเอาอะไรกัน

แน่ เพราะเขาก็ว่าต้องรพยานหลักฐาน คลิปที่
 ออกทีวีที่ว่าไปเกิดที่สวรรค์ชั้นดาวดึงส์อย่างนั้น
 อย่างนี้ก็บันทึกไว้ชัดเจน แล้วจะเอาอะไรอีก แล้ว
 ยังมีเงินบริจาคมาพยาบาลอีก ที่กระทรวง
 การคลังควรไปสอบสวนดูว่ามาพยาบาลได้เงิน
 มาเท่าไร ส่ง ภงด.๙ โหม เพราะเรื่องนี้มันมีด
 สนิททุกอย่างเลย

เรื่องการเมืองกับธรรมาภิบาล ที่ชาวพุทธควรใส่ใจ

ผมคิดว่าทั้งกันไม่ได้ ขายกันไม่ขาด ตอนนี้คน
 อยู่แดนไกลก็แก่งตายไปก่อน ไม่ออกมาปรับแขก
 แต่ยังอัดฉีดเงินเข้าที่โน่นที่นี้เพื่อระงับคดีต่างๆ
 ระงับการสืบสวน ระงับการออกข่าว เรื่องยิ่ง
 เจียบเท่าไรก็เป็นคุณกับเขาเท่านั้น ผมคิดว่า
 กลไกสำคัญต้องขึ้นอยู่กับพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย
 ถ้าท่านยังรักพระศาสนาอยู่ อยากจะเห็นพุทธ
 ศาสนาในประเทศไทยดีขึ้น ท่านต้องออกมาปกป้อง
 วิธีการปกป้องง่ายๆ ก็โดยการไม่สนับสนุนคนชั่ว
 และอะไรก็ตามที่เป็นการสนับสนุนคนชั่วให้ได้ดี
 ต้องไม่ทำ อะไรที่จะทำให้พระธรรมวินัยเจริญขึ้น
 ให้พระภิกษุได้รักษาพระธรรมวินัยและพุทธบริษัท
 ๔ ได้ครบก็ให้ทำสิ่งนั้น ไม่มีอะไรดีไปกว่าการลุก

ขึ้นมาปกป้องพระศาสนาในยุคนี้ อย่าไปหวัง
กลไกทางกฎหมาย อย่าหวังกลไกทางด้านสื่อ-
มวลชน

ประวัติของสมเด็จพระสังฆราชฤทธิเมธี

ตอนนี้ผมเปิดเฟซบุ๊ก ชื่อ **เครือข่ายปกป้อง
สมเด็จพระสังฆราช** ท่านใดสนใจขอให้ท่านเข้าไป
ล็อกอิน เขียนสนับสนุนและช่วยกันแชร์ในเฟซบุ๊ก
ให้เยอะๆ ชาวพุทธจำเป็นต้องปกป้องพระเกียรติ
ของสมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช
ผมยืนยันได้ ผมเคยรับใช้ใกล้ชิดท่านและเคย
เข้าไปสนทนาธรรมกับท่าน ผมเชื่อมั่นว่าท่านเป็น
พระที่ดี ข้อวินิจฉัยของท่านหลังจากท่านได้มีพระ
ลิขิตออกไป ท่านปรารถนากับผมว่า ท่านได้ทำทุก
อย่างแล้ว แต่มหาเถรสมาคมไม่สนองตอบคำสั่ง
จนภายหลังท่านไม่เข้ามหาเถรสมาคมอีกเลย ซึ่ง
ส่งผลให้เกิดการช่วงชิงอำนาจ โดยสมเด็จพระ
เจ้าอยู่หัวฯ เข้าไปบริหารเต็มตัว สมเด็จพระสังฆราชได้แต่
ตรอมพระทัย ก่อนจะประจวบ ท่านฝากหลวงปู่พุทธอิสระ
เรื่องวัดพระธรรมกายนี้ไว้ เพราะวัดนี้
จะทำให้พระพุทธศาสนาเสื่อมโทรม ท่านไม่เห็น
ใครอีกแล้วว่าจะเอาธัมมชโยอยู่ หลวงปู่ท่านเลย
ต้องออกมาต่อสู้ ไม่ใช่ท่านอยากดัง หรืออยาก
เป็นใหญ่เป็นโต แต่เพราะท่านต้องทำตามที่

●●
ท่านปรารถนากับผมว่าท่านได้ทำทุกอย่างแล้ว
แต่มหาเถรสมาคมไม่สนองตอบคำสั่ง
จนภายหลังท่านไม่เข้ามหาเถรสมาคมอีกเลย
ซึ่งส่งผลให้เกิดการช่วงชิงอำนาจ
โดยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ เข้าไปบริหารเต็มตัว
สมเด็จพระสังฆราชได้แต่ตรอมพระทัย
ก่อนจะประจวบ ท่านฝากหลวงปู่พุทธอิสระ
เรื่องวัดพระธรรมกายนี้ไว้
เพราะวัดนี้จะทำให้พระพุทธศาสนาเสื่อมโทรม

●●
รับปากสมเด็จพระสังฆราชไว้ ผมเองเคยรับใช้
ใกล้ชิดสมเด็จพระสังฆราช ท่านยังบอกไว้ว่า
ผมไปบางลำภูเมื่อไหร่ให้แวะหาท่านได้เสมอ

ผมยืนยันว่าท่านมีศิลาจารีวัตรที่บริสุทธิ์
และท่านประสงค์ดีต่อบ้านเมือง ท่านเป็นสมเด็จพระ
สังฆราชที่พระราชวงศ์จักรีให้ความเคารพ
มากที่สุดรูปหนึ่ง เพราะตำแหน่งสมเด็จพระ
ญาณสังวรในประวัติศาสตร์ไทยมีแค่ ๒ รูปเท่านั้น
รูปแรกคือสมเด็จพระญาณสังวร (สุข ใกล้เคียง) ที่
รัชกาลที่ ๑ พระราชทานสมณศักดิ์ให้ด้วยทรง
เลื่อนใสศรัทธา รูปที่ ๒ คือสมเด็จพระญาณสังวร
(เจริญ สุวฑฺฒโน) องค์ที่เพิ่งสิ้นพระชนม์นี้แหละ
ท่านเป็นพระเปรียญประโยค ๙ เป็นครูของในหลวง
เป็นผู้ได้รับการเคารพกราบไหว้จากพุทธศาสนิก-
ชนทั้งนอกและในประเทศ ท่านเป็นผู้ปกป้องหลัก
ศาสนาพุทธที่ประเทศเนปาล จนเดี๋ยวนี้ศาสนา
พุทธที่นั่นได้รับความนิยมอย่างมาก มีพระฝรั่ง
ตามมาบวชอยู่กับท่าน แม้แต่ทูตของวาติกันก็มา
เข้าเฝ้าท่าน พระคาร์ดินาลมีชัยก็เคยมาเฝ้า
นอกจากนี้ท่านจุฬาราชมนตรีก็มาเฝ้าท่าน แต่
ตอนนี้พระเกียรติของสมเด็จพระสังฆราชถูก
ละเมิดอย่างรุนแรง สาวกธรรมกายมองมุมเดียว
เลยว่าเป็นผู้ใส่ร้ายป้ายสีธัมมชโยปาราชิก
ทั้งที่ความจริงแล้วท่านได้สอบสวนคดีนี้

โปรงใส มีหลักฐานชัดเจนว่าธัมมชโยทำการ
แฝงถ่ายเงินหลายพันล้านไปซื้อที่ดินที่จังหวัด
พิจิตรเพราะรู้ว่ามียางค้ำในนามของตัวเอง แม้
ท่านสั่งให้คืน ทางวัดธรรมกายไปก็ไม่ยอม จน
ที่สุดมาคืนให้ในปี ๒๕๔๙ หลังจากครอบครอง
อยู่ ๑๐ ปีเพื่อทำเหมืองทอง

การที่ผู้บริสุทธ์อย่างสมเด็จพระญาณ
สังวรราชที่พระราชวงศ์เลื่อมใสศรัทธารวมทั้งพุทธ
ศาสนิกทั่วโลกกลับถูกมองโดยสาวกวัดพระธรรม
กายว่าเป็นผู้ใส่ความครูของเขา มันน่าเศร้าเพียง
ใด ยิ่งกว่านั้นยังใช้แทกติกพิเศษว่า ตัวเองนี้
แหละเป็นผู้ปกป้องพุทธศาสนาจากการโจมตีของ
ศาสนาคริสต์และอิสลาม โดยใช้โซเซียลมีเดีย
กระจายข่าวว่าอิสลามกำลังทำลายพุทธ และ
ศาสนาอื่นก็กำลังรุกราน คนที่คอยปกป้องรักษา
พุทธศาสนาก็มีธัมมชโยคนเดียว นี่แหละเล่ห์เพ
ทุบายของวัดพระธรรมกาย และบอกว่าธัมมชโย
สนับสนุนให้ศาสนาพุทธเป็นศาสนาประจำชาติ
มันเป็นการมอมเมากันอย่างหนัก

เรามีปฐุชนียบุคคลที่ได้รับความเลื่อมใสจาก
ในหลวง จากพระบรมวงศานุวงศ์และชาวพุทธ
ทั่วประเทศ ขณะนี้เรากำลังจะถวายพระเพลิงท่าน
แต่ท่านถูกทำลายอย่างง่าย ๆ โดยมหาเถรสมาคม
เองและสาวกของธัมมชโย

คนที่น่าละอายที่สุดในกรณีวัดพระธรรมกาย
มีอยู่ ๒ คน คนที่ ๑ คุณทักษิณ ชินวัตร ที่สั่งให้
อัยการปลดคดีนี้ออกทั้ง ๕๒ คดีในปี '๔๙ เดือน
สิงหาคม นี่คือนักการเมืองที่ต้องรับผิดชอบ

คนที่ ๒ คืออัยการสูงสุดที่ปลด ๕๒ คดีออก
จากศาล คงไม่ต้องบอกว่าเป็นใคร ไปหาอ่านได้
ในกูเกิ้ล สองคนนี้ยังทำให้ระบบสหกรณ์ทั้ง
ประเทศแทบจะล้มระเนระนาด คนฆ่าตัวตายไป
เท่าไร แล้วครอบครัวที่แตกสลายเพราะ
การบอกบุญซ้ำซากของวัดที่บอกว่า **ปิดบัญชีโลก
เปิดบัญชีสวรรค์** ก็เอาจนคนหมดตัว ถ้าไม่หมด
ไม่เลิก วงบุญพิเศษดุสิตบุรี ๐๗๒ ท่องไว้นะ
เมื่อไหร่เห็นก็เข้าถึงธรรมกาย นี่คือนิสัยที่วัดพระ

ธรรมกายหยิบยื่นให้สาวกเพื่อล้างสมอง และ
ผมเองได้ออกมาแล้วจากดุสิตบุรี

พาทถึงชาวพุทธ

ใครที่มีลูกหลานเป็นสมาชิกชมรมพุทธทั่ว
ประเทศ ผมฝากบอกให้รู้ว่า**ผมเองนี่แหละอดีต
ประธานชมรมพุทธศาสน์จุฬาฯ** ผมเป็นผู้ก่อตั้ง
เป็นผู้เริ่มต้นและดำเนินการจนขยายไปทั่ว
ประเทศ ผมสำนึกผิดแล้ว และประจักษ์ด้วย
ตัวเองว่า**ผมถูกใช้เป็นเครื่องมือหาเงินให้วัด
พระธรรมกาย** หรืออาจกล่าวได้ว่าผมได้รู้เช่น
เห็นชาติก็ได้ ที่ธัมมชโยบอกว่ามีวิชาปราบมารเป็น
เรื่องตมต้นทั้งหมด ปัจจุบันไม่มีแล้ววิชาธรรมกาย
วิชากองทัพธรรม วิชาธรรมฝ่ายขาวฝ่ายมืด
น้อง ๆ อย่าไปเชื่อ ใครมีลูกหลานเข้าวัดพระ
ธรรมกายช่วยเตือนกันด้วยอย่าเชื่อคำสอนของเขา
อย่าเชื่อรุ่นพี่ ขอให้ศึกษากาลามสูตรให้ดีเสียก่อน
เพราะไม่ใช่เรื่องที่รุ่นพี่พูดมามันจะจริงทุกอย่าง
ไปดูในวัด ไปสำรวจว่าพื้นที่ต้องห้ามที่เข้าไม่ได้มัน
มีกี่ที่ เอาแค่นี้ก่อน แล้วพื้นที่ต้องห้ามนี้ควรมีไหม
วัดควรเป็นที่เปิดเผย ต้องไม่มีที่ห้าม ถ้าไม่ทำ
วันนี้พวกท่านจะเสียใจ อย่าให้ประเทศไทยมีที่
สำหรับคนเหล่านี้ เราต้องกำจัดพวกเขาออกไป
ผมยังไม่เชื่อว่าประเทศไทยจะเล่งงาน ธัมมชโย ได้
มันพิสูจน์มาแล้ว ต่อสู้คดีมาถึงชั้นศาลแล้วทั้ง ๕๒
คดี สอบสวนกันตั้ง ๗ ปียังหลุดหมดในวันเดียว

**ผมคิดว่าคนในวัดพระธรรมกายนี่แหละต้อง
ตัดสินใจเองว่าท่านต้องรับผิดชอบอะไร อย่า
ปล่อยให้ตัวเองถูกหลอกเหมือนที่ผม และ
หลายคนที่เป็นศิษย์วัดพระธรรมกายโดนมาแล้ว
สมัยก่อนธัมมชโยประกาศว่าพระเมตตานันโท
รูปนี้ต่อไปจะแทนหลวงพ่อก ท่านพูดขนาดนั้น**

วันนี้ไม่มีใครกล้าเข้าไปเผชิญหน้ากับ
ธัมมชโยเหมือนที่ผมเคยทำในอดีต ผมเรียนท่าน
ว่า **“หลวงพ่อกับ การบอกบุญแบบนี้ ผมคิด
ว่าจะทำให้ครอบครัวแตกแยก”** ซึ่งปัจจุบันไม่มี
ใครกล้าพูดแล้ว

๓

เรื่องอาบัติ เป็นเรื่องที่ต้องบอกกัน
สอดคล้องกับของพระพุทธเจ้าว่าต้องเปิดเผย
ไม่เช่นนั้นหมกเม็ด เน่าใน
ไม่ใช่ลักษณะของศาสนาพุทธ
อาบัติต้องเปิดเผย ต้องให้ฉาย
เพราะผู้กุมอำนาจปัญญาน้อย
จึงเกิดกรณีนี้...

โยมอย่าเลือก!!! ถ้าว่า ศาสนานี้ ต้องพากันเลือก???

ต้องนับว่า ภาพยนตร์เรื่องอาบัติ ได้จุดประกาย
ทางความคิด ถึงทิศทางการช่วยกันดูแลพระศาสนา
จึงเป็นที่มาของข้อบทความนี้ว่า โยมอย่าเลือก!
ซึ่งชาวพุทธส่วนใหญ่ก็ถือปฏิบัติ “ชั่วช่วงซี
ดีช่วงสงฆ์” กันมานานแล้ว จนเกิดวิกฤติการณ์
“สมิอุ้มสมิ” ดังที่เป็นกันอยู่ทุกวันนี้ จนทำให้เกิด
ผู้กล้าจับประเด็นโยมอย่าเลือกมาวิเคราะห์วิจัยว่า
นี่คือทิศทางที่ถูกต้องของพุทธศาสนาแล้วหรือ??
โดย คุณคมกฤษ ได้ชำแหละมะเร็งร้ายออกมาได้
อย่างสุขุมลุ่มลึก และพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ก็ได้
ชี้ให้เห็นว่า “พระต้องดี ซีต้องงาม” สาระสำคัญ
นั้นอยู่ที่ไหน? หรือว่า นี่คือนศาสนาที่ต้องพากัน
เลือกอย่างจริงจังนี้จะ

กรณีการแบนหนังเรื่องอาบัติกำลังกลายเป็น
ประเด็นร้อนทางสังคม เกิดการถกเถียงวิพากษ์
วิจารณ์ไปทั่ว

ซึ่งจริง ๆ สังคมที่มีการวิพากษ์วิจารณ์
ถกเถียง ไม่ใช่สิ่งน่ากลัวนะครับ เป็นสิ่งปกติใน
สังคมที่เจริญแล้วโดยทั่วไป เว้นแต่จะลับสน
ระหว่งการถกเถียงกับการแตกแยกซึ่งมักถูก
เอาไปรวมกันอย่างผิด ๆ เสมอ

น่าสนใจว่าในท่ามกลางการทุ่มเถียงจาก
หลายฝ่าย มีพระภิกษุที่สนับสนุนการแบนหนัง
เรื่องนี้ตั้งข้อวิจารณ์อันหนึ่ง ในทำนองว่าทำไม
ต้องประจานพระ ทำไมไม่เสนอเรื่องดี ๆ บ้าง และ
เรื่องอาบัติเป็นเรื่องของพระล้วน ๆ โยมไม่เกี่ยว

ฉะนั้น “โยมอย่าเลือก!”

ที่จริงผมเดาว่าหนึ่งเรื่องนี้ในแง่ภาพยนตร์ อาจไม่ได้มีอะไรใหม่ คงมีเรื่องราวในทำนองหนึ่ง สอนศีลธรรมทั่วไป ที่มักมีข้อสรุปว่า อย่าทำชั่ว นะ ไม่งั้นจะเจอเวรกรรมลงโทษ

แต่ที่กลายเป็นปัญหา เพราะมีฉากที่พระเถร ทำผิด ไม่ว่าจะเป็นเรื่องชู้สาวหรือเรื่องอื่น ๆ

อัศจรรย์ครับ ผมว่าหนังแนวนี้ผู้ใหญ่ใน กระทรวงวัฒนธรรมน่าจะชอบ ดีเสียอีกไม่ต้อง ออกโรงสั่งสอนเอง แต่ทั้งที่มีบทสรุปทางศีลธรรม แบบนี้ บรรดาผู้มีอำนาจก็ยังไม่ยอมให้ฉาย

ผมก็ไม่รู้ว่าจะมีระบบจัดเรตติ้งไว้ทำไมในบ้านเรา

ผมว่าข้ออ้างของหลวงพี่ที่สนับสนุนการแบน รูปนั้น หลวงพี่บอกว่าการมีฉากพระกระทำความ ผิดหรืออาบัติเป็นการประจานพระ ทำลายศาสนา

ที่พระทำดี ๆ ทำไมจึงไม่นำเสนอบ้าง ควร หรือที่จะนำเรื่องพระทำผิดมาเสนอในสื่อ ฯลฯ เป็นข้ออ้างที่มีปัญหา

หลวงพี่ครับ สื่อนำเสนอแง่ดีของพระเยอะแล้วครับ

ทุกวันพระ ก็มีพระเทศน์ในสื่อหรือคลิปสั้นสั้น รายการต่าง ๆ มีเรื่องพุทธศาสนาในตำราเรียน ในวิชาตั้งแต่ประถม มีโครงการสารพัดของหลวง พี่ที่ใช้งบประมาณไปเท่าไรแล้วล่ะครับ

อีกอย่างการบ่นทำนอง ข้าวชอบเสนอแต่ ด้านลบของพระ ผมว่าที่เขาเสนอด้านลบก็ เพราะมันเป็นเรื่องจริงที่มีคุณค่าเชิงข่าวโง่ครับ เพราะงานสื่อสารมวลชนไม่ใช่งานประชาสัมพันธ์ แบบสรรเสริญเยินยอ

แต่กลายเป็นว่าข้อเท็จจริงหรือความจริงกลับ เป็นสิ่งที่พูดไม่ได้ในสังคมนี้

ก็ไหนว่าพุทธศาสนาเป็นศาสนาแห่งความจริง และเหตุผล

ทำไมการพูด “ความจริง” จึงกลายเป็นปัญหา ไปเสียได้!

ทำไมชาวพุทธบางส่วนจึงกลัวการพูดความจริง หรือไม่ต้องไปถึงกับการพูดความจริงก็ได้ครับ แค่การสะท้อนความจริงที่มีอยู่ผ่านสื่อภาพยนตร์

ก็ยังขลาดสร้างหวาดกลัว หรือความวิตกกังวล รวกับว่าหากนำเสนอแล้วพุทธศาสนาจะล่มสลาย

ถ้าการปกปิดความไม่ดีของพระ เป็นการปกป้อง พุทธศาสนา เราคงต้องเอาพระวินัยปิฎกไปซ่อนเสีย เพราะในพระวินัยปิฎกเรื่องราวของพระที่ ทำผิดกันเป็นต้นอาบัตินั้น วิจิตรพิสดารยิ่งกว่า หนึ่งเรื่องอาบัติเป็นไหน ๆ

ถ้าเราไปอ่านพระวินัยปิฎก จะพบว่าหลาย ครั้งที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติสิกขาบท ก็เพราะ ชาวบ้านนี้แหละที่ติเตียนจนเรื่องไปถึงพระพุทธองค์ หรือในบางสมัย รัฐและชาวบ้านนี้แหละที่เข้าไป ตรวจตราสอดส่อง เช่นในสมัยรัชกาลที่ ๑ ที่มีการลัก หน้ำพระที่เป็นปราชิกเพื่อไม่ให้กลับมาฆาตกรรมได้

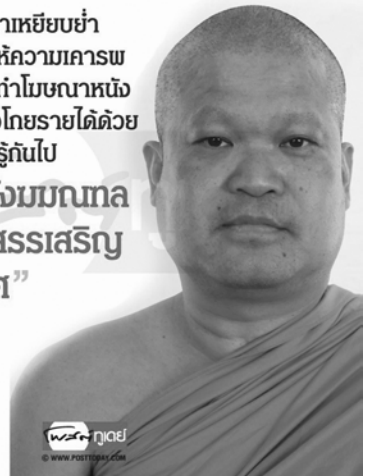
พูดง่าย ๆ ก็เพราะชาวบ้าน “เลือก”! นี้แหละ ถึงได้มีพระวินัยที่หลวงพี่ใช้อยู่

ทำไมพระพุทธรเจ้าถึงต้องฟังชาวบ้านที่ “เลือก”! เหล่านั้นด้วย

ให้รู้กันไป

“สร้างหนังที่มีเนื้อหาหมยบาย่า ดูหมิ่นดูแคลน ไม่ให้ความเคารพ ต่อพระศาสนาละก้าโทษหนัก เพื่อหารายได้ เพื่อโดยรายได้ด้วย วิธีการแบบนี้ ก็ให้รู้กันไป พระสงฆ์ถึงสั่งมบฏท จะได้มีช่องสรรเสริญ กันทั้งประเทศ”

WS:เบธึรึรึรึรึรึรึ
กักรึรึรึรึ
รึรึรึรึรึรึรึรึรึรึรึรึ
รึรึรึรึ 13 อ. 58

ผมคิดว่าเพราะพระพุทธรองค์ตระหนักว่า วิกฤตเองก็เป็นสมาชิกคนหนึ่งของสังคมเหมือนกัน แม้ท่านจะได้ตั้งชุมชนหรือสังฆะตามอุดมคติ ขึ้นมาแล้วก็ตาม

แต่สังฆะนั้นก็ไม่อาจตัดขาดจากสังคมภายนอก ได้อย่างสิ้นเชิง อีกอย่างชุมชนพระก็ต้องอาศัย ชาวบ้านเกื้อกูลในการเลี้ยงชีพจึงจะดำรงอยู่ได้

พูดอีกอย่างว่า เพราะข้าวแดงแกงร้อนที่

ชาวบ้านใส่บาตรแท้ ๆ พระถึงมีฉันมานั่งดำโยม
อย่างนี้ได้ และแม้แต่โบสถ์วิหารศาลาก็เพราะ
โยมทำบุญทั้งนั้น

ดังนั้นโดยเจตนาธรรมแห่งพระวินัย และโดย
ธรรมเนียมปฏิบัติที่เคยเป็นมา พระและชาวบ้าน
จึงปล่อยให้มีการเลือกกันและกันในระดับหนึ่ง

เช่นชาวบ้านมีปัญหาทางศีลธรรม พระก็
คว่ำบาตรชาวบ้านคนนั้นคือไม่ติดต่อคบหา เมื่อ
มีสาว ๆ ขึ้นกุฏิยามวิกาลหรือเงินวัดหายไป โยมก็
จะไม่ไปใส่บาตรทำบุญหรือเรียกร้องให้ตรวจสอบเสีย

แม้แต่การตั้งสมณศักดิ์แบบโบราณ พระก็ไม่
ได้ตั้งกันเอง แต่โยม “รดสรง” ขึ้นให้เป็นทั้งนั้น
นี่คือการเลือกกันไปกันมาของพระและโยม
ที่หล่อเลี้ยงสังคมพุทธมาตลอด

แต่การที่หลวงพี่รูปนั้นบอกว่า เรื่องของ
พระ โยมอย่าเลือก สะท้อนความเปลี่ยนแปลง
ของความสัมพันธ์ระหว่างวัดกับชาวบ้าน คือ
พระสามารถจัดการชุมชน หรือสังคมตนเอง
ในเรื่องยศถาบรรดาศักดิ์โดยไม่มีชาวบ้านมา
เกี่ยวข้องอีก

เช่น ระบบการตั้งสมณศักดิ์ ซึ่งยื่นขอและ
อนุมัติกันเองในพระเท่านั้น หรือการโยกย้าย
ตำแหน่งปกครอง เป็นต้น

ทั้งหมดนี้ผมคิดว่าเกิดจาก การเปลี่ยนแปลง
ของคณะสงฆ์ไทย ที่รัฐเข้าไปดำเนินการทำหน้าที่
แทนชาวบ้านและเปลี่ยนพระให้เป็นข้าราชการ
แบบหนึ่ง ภายใต้รัฐหรืออย่างน้อย ๆ ก็ใช้ระบบ
เดียวกับรัฐ เพื่อจะรวมเอาคณะสงฆ์มาเป็น
พลังเสริมทางการปกครอง

หลวงพี่ที่บอกว่าโยมอย่าเลือก จึงเป็น
ผลผลิตของความเปลี่ยนแปลงอันนี้เอง ชุมชน
พระที่เคยมีความแตกต่างหลากหลายในแต่ละ
ภูมิภาค และใกล้ชิดกับชาวบ้านมาก ได้กลายมา
เป็นชุมชนพระแบบเดียวกันหมด ที่ใช้ระบบ
การปกครองแบบรวมศูนย์ เหมือนรัฐไทยแยกตัว
ออกจากชาวบ้าน มีอำนาจของตนเองและสนอง
ผลประโยชน์กันเองภายใน

นอกจากเรื่องเลือก ๆ ที่เติมบทความผมไป
หมดแล้ว ผมว่ากรณีการแบนหนังอาบัติยัง
สะท้อนภาพลักษณะสถานภาพและบทบาทของ
พระภิกษุในสังคมไทยด้วย

มองจากมุมผี-พราหมณ์-พุทธ หลังการเข้า
มาของพุทธศาสนาในดินแดนแถบนี้ สิ่งหนึ่งที่
ศาสนาผีรับจากพุทธศาสนา คือการแทนที่บุคคล
ศักดิ์สิทธิ์ จากเดิมคือหมอผีหรือคนทรงผีประจำ
เผ่ากลายมาเป็นพระ

พระในอดีต (จริงรวมถึงในปัจจุบัน) จึงทำหน้าที่
หมอผีไปพร้อม ๆ กับการเป็นนักบวชในพุทธ-
ศาสนา เช่น การรักษาโรคด้วยสมุนไพรและเวทมนตร์
คาถา การขจัดปัดเป่าเภทภัย ขับไล่ผีสงนางไม้

พระจึงต้องไปสวดมนต์ ไปทำพฤติกรรม
ทุกชนิดทางสิริมงคล และขจัดอัปมงคลซึ่งเดิม
เคยเป็นสิ่งที่คนของศาสนาผีทำมาก่อน และ
นอกจากผีแล้วยังทำหน้าที่แทนพราหมณ์ในหลาย
ต่อหลายครั้งด้วย

แต่การทำเช่นนี้ได้ พระต้องรับเอาศีลพรตและ
ความศักดิ์สิทธิ์แบบศาสนาผี-พราหมณ์เข้ามาใช้
ซึ่งความศักดิ์สิทธิ์เช่นที่ว่ามีความแตกต่างจาก
ความศักดิ์สิทธิ์แบบพุทธศาสนา กล่าวคือ ความ
ศักดิ์สิทธิ์แบบผีและพราหมณ์ เป็นความศักดิ์สิทธิ์
ที่อาศัยพิธีกรรมกฎเกณฑ์บางอย่าง และอำนาจ
ภายนอกดลบันดาล เป็นความศักดิ์สิทธิ์ที่ได้
ทั้งคุณและโทษ

เช่น การสร้างความศักดิ์สิทธิ์ด้วยพฤติกรรม
การอภิเษก (เสก) และการละเว้นกิจกรรมบาง
อย่าง เช่น ไม่กินอาหารบางชนิด ไม่เสพกามไม่
ว่าจะชั่วคราวหรือตลอดไป (แบบเดียวกับการ
ถือพรตในศาสนาต่าง ๆ) โดยเชื่อว่าจะนำทิพย-
อำนาจมาสู่ผู้ปฏิบัติและไม่เกี่ยวกับมนต์ชั้น
เรื่องกิเลสซึ่งมีขึ้นหลังการมีของพุทธศาสนาแล้ว

ในขณะที่ความศักดิ์สิทธิ์แบบพุทธศาสนา
เกิดจากอำนาจภายในหรือคุณลักษณะของจิตใจ
เกิดขึ้นจากการทำความดี หรือการประพฤติ
ธรรมอะไรต่าง ๆ

พระในบ้านจึงมีสถานภาพของความเป็นบุคคลศักดิ์สิทธิ์ทั้งสองแบบไปพร้อมกัน

สังเกตนะครับว่าการทำผิดของพระ เรื่องปฐุมปาราชิกหรือเรื่องเสพกามเป็นเรื่องร้ายแรงที่สุดในบ้านเรา ทั้ง ๆ ที่ปาราชิกมีอีกตั้ง ๓ ข้อก็เพราะปฐุมปาราชิกหรือการเสพกามไม่ได้เป็นเพียงการทำลายความเป็นนักบวชตามเกณฑ์ของพุทธศาสนาเท่านั้น แต่ยังทำลายความศักดิ์สิทธิ์แบบแรกลงด้วย

พระอาจเป็นหมอยาได้ เป็นหมอผีได้ เป็นตลกก็ยังได้ อย่างหนึ่งพระทำตลกต่าง ๆ ที่ไม่ถูกแบนในบ้านเรา

แต่จะมีฉากพระที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ ๆ หรือเรื่องแบบนั้นไม่ได้เป็นอันขาด

เพราะมันกำลังทำลายความศักดิ์สิทธิ์ (แบบผี) ของพระซึ่งทำให้อ่านาจอันสูงส่งลดลงไปด้วย ไม่ว่าจะเป็นสายตาชาวบ้านหรือพระเอง

คือทำให้เราเห็นพระกลับมาเป็น “คน” ที่มีรักโลกโกรธหลง มีผิดมีถูก และอาจผิดพลาดได้แบบเดียวกับเรา ไม่ใช่บุคคลศักดิ์สิทธิ์เหนือมนุษย์อีกต่อไป

ผมว่า การที่พระกลับมาเป็น “คน” มีข้อดีคือนอกจากความเคารพนับถือ เรายังอาจยอมเพราะความรัก ความเมตตากรุณา และการให้อภัยต่อพระได้ ซึ่งเป็นสิ่งที่เราขาดมากในสังคมนี้ และเป็นมิติที่เราไม่ค่อยปฏิบัติต่อพระในฐานะมนุษย์ด้วยกัน

อาบัติจึงไม่ใช่สิ่งเลวร้ายเสียทั้งหมด ในทางหนึ่ง อาบัติได้แสดงพระกรุณาธิคุณของพระพุทธเจ้า โดยทรงเปิดช่องหรือตั้งกติกาในพระวินัย ในการให้อภัยต่อกันไม่ว่าจะในสังคมสังคมเองหรือสังคมกับฆราวาสผ่านการเปิดเผยอาบัติ

การยอมรับความผิดว่ามีอยู่จริง และคำรับรองว่าจะปรับปรุงแก้ไข

แต่ปราศจากการยอมรับความผิด หรือความจริงแล้ว

ปลงในเชิงพิธีกรรมแค่นั้นอาบัติก็ไม่ตก

(คมกฤช อยู่เติกเค่ง น.ส.พ. มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับ ๒๓-๒๔ ตุลาคม ๒๕๕๘)

พ่อครูว่า..อาตมาก็อุ่นใจที่มีคนเอาภาระสังคมศาสนาด้วย ทุกวันนี้พูดแต่เรื่องจะพัฒนากันในเรื่องของเจริญวัตถุ ร่ำรวย ไม่เอาความเจริญทางจิตใจ แต่ทุกวันนี้อาตมาอุ่นใจสิ่งเหล่านี้มากขึ้นก่อนจะวิจารณ์ก็ขอนำบทความอีกชิ้นหนึ่งใน น.ส.พ.มติชนนี้มาอ่านอีก

หลวงปู่ภู วันอินทรวihar (ขอตัดมาพูดตอนหนึ่ง) หลวงปู่ภูเป็นพระครู เป็นคณาจารย์ทางกตม. มีวัดอุ้มงคล ที่มีชื่อคือ ไม้เท้าหลวงปู่ภู และพระเครื่อง (พ่อครูแทรกว่าใน น.ส.พ.มีการโฆษณาพระเครื่องเป็นความเสื่อมของสังคมอย่างยิ่งเลย เพราะเป็นเดรัจฉานวิชา)...ถึง พ.ศ.๒๕๖๓ ท่านพระครูธัมมานุกูล (หลวงปู่ภู) อายุ ๙๑ ปี ได้ยศกิตติมศักดิ์ ท่านจึงให้พระรูปอื่นปฏิบัติสังฆกรรมสิ่งก่อสร้างให้สำเร็จ หลวงปู่ภูเป็นพระเถระที่ยึดจุดประสงค์เป็นวัตร พอออกพรรษาทีจะออกกรุกขมุลเป็นวัด ออกไปกับสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ กับภักษ์ ฝงญูญักษ์ ฯลฯ ท่านมูมานะอุตสาหะ เรียนคาถาอาคม จนเป็นที่เลื่องลือ ในด้านวิปัสสนากัมฐาน ได้ปฏิบัติจนถึงนั่งจนก้นด้าน ช่วงที่มีชีวิตไม่ได้ปล่อยให้เวลาว่างก็ได้ใช้คาถาอาคมตลอดและได้รักษาคนไข้ให้หายได้ การบำเพ็ญปฏิบัติของท่านจะเริ่มหลังฉันเช้า ฉันมีมือเด็ยตลอดชีพ ฉันกลัวว่าฉันจะจำทุกวัน ทุกวันออกบิณฑบาตทั้งที่ไม่จำเป็นก็ได้ เพราะมี

เจ้าฟ้าท่านหนึ่งจัดอาหารถวายทุกวัน หลังฉัน
ปิดกุฏิ ลั่นดาล เจริญพุทธมนต์วันละ ๗ เทียว
แล้วนั่งวิปัสสนากรรมฐานจนถึงเที่ยง แม้อาหาร
ก็ไม่ได้เว้น จนมรณภาพในวันเสาร์ที่ ๖ ๒๔๗๖
พรรษา ๘๓ สาธุชนรุ่นหลังก็ยังไม่คลายศรัทธา

พ่อครูว่า...อาดมาพูดตรง ๆ ชัด ๆ แบบ ลัด-คัด-สั้น
คือ การชมเชยยกย่องว่าท่านมีคุณวิเศษ ผิดธรรมดา
พระพุทธรเจ้าทั้งสิ้น ผิดตั้งแต่วิธีปฏิบัติไปเป็นนักรบ
ล่องไพร เอามาคุยอวดอ้างคุณภาพคุณธรรม ประโยชน์
ยิ่งใหญ่จากการบวชแบบนี้เป็นเรื่องเหลวไหลทั้งสิ้น
อาดมาพูดด้วยจริงใจที่มีต่อพระศาสนา และตั้งใจทำ
เพื่อศาสนาต่อไปไม่หยุดหย่อน จะต้องเอาของ
ถูกต้องเป็นคุณวิเศษของพระพุทธรเจ้ามาเปิดเผย
แต่เปิดเผยแล้วคนก็ไม่ค่อยเข้าใจ

ส่วนในบทความคุณคมกฤช เรื่องโยมอย่าเลือก
นั้น ศาสนาของพระพุทธรเจ้าคือศาสนาสังคม
เรียกว่าสงฆ์หรือสาวก พระพุทธรเจ้าไม่ได้สอน
แค่คนมาบวช แต่พูดให้คนทั่วไปทั้งหมด เรียกว่า
สาวก คือผู้ฟัง อาตมาทุกวันนี้เป็นผู้ทำหน้าที่พูด
สาวกคือผู้ฟัง อาตมาจะเป็นผู้พูด อาตมาเป็นผู้นำ
สาระสังจะศาสนาที่เป็น “สัมมาทิฏฐิ” มาเปิดเผย

ศาสนาพุทธเป็นศาสนารวมคน ไม่ได้แยกพระ
หรือโยม ที่แยกคือแยกฐานะ พระคือผู้ “**โลกชน-
ธำปทายะ**” คือผู้ทิ้งทรัพย์สินบ้านช่องเรือนชาน
และเป็นผู้ที่ “**ญาติปริวัตตังปทายะ**” คือผู้ทิ้งญาติ
ทางบ้านมาตายเพื่อศาสนาแล้ว แต่สังคมทุกวันนี้
ไม่เข้าใจเรื่องนี้แล้ว ไม่เข้าใจว่าพระมีสมบัติไม่ได้
มาบวชขออย่ามาสะสมสมบัติ

ถ้าประกาศตนเป็นสงฆ์ภิกษุแล้วต้องตัดขาด

จากทรัพย์และญาติ (**ญาติปริวัตตังปทายะ** แต่
ทุกวันนี้กลายเป็น ญาติพี่น้องอึ้งตึ้ง) แม้เป็น
เถรก็ไม่มียศแล้ว แต่ทุกวันนี้ก็บฏแล้ว พระที่
ไม่สะสมก็หายากแล้วแล้วใช้อภิลิทธิได้หลายอย่าง
เช่น ได้เงินมากก็ไม่ต้องเสียภาษี ไม่ต้องทำอะไร
หลายอย่างที่ได้อภิลิทธิ ยังไม่พอ ยังหาวิธีล่อลวง
ประจบประแจง หากลเม็ดให้คนมาประเคนทรัพย์
ให้อีก **เป็นเลียดโลกีย์เต็มบ้อง!**

อาดมาว่าหมดแล้วศาสนาพุทธ ลั่นสังจะของ
ศาสนาพุทธแล้ว ถ้าไม่ซื้อสัตย์ต่อญาติปริวัตตัง-
ปทายะ และโลกชนธำปทายะ แล้วก็มาทำลาย
ศาสนา ยังสังคมตกต่ำเท่าใด ศาสนายังจำเป็นเข้ามา
ช่วยกอบกู้ แต่ทุกวันนี้พากันตกต่ำทั้งทางโลกและทาง
ธรรม ขอภัยที่ต้องพูดความจริง อย่างเกรงใจ

เรื่องอาบัติ เป็นเรื่องที่ต้องบอกกัน สอดคล้อง
กับของพระพุทธรเจ้าว่าต้องเปิดเผย ไม่เช่นนั้นหมก
เม็ด เน่าใน ไม่ใช่ลักษณะของศาสนาพุทธ อาบัติต้อง
เปิดเผย ต้องให้ฉาย เพราะผู้กุมอำนาจปัญญาน้อย
จึงเกิดกรณีนี้ไฉ่ กรณีแบบนี้เรื่องนี้ มันน้อยไป
ด้วยซ้ำ ถ้าให้โพธิรักษ์สร้างหนักกว่านี้อีกเยอะ
ดีที่อาดมาไม่อยู่ทางโลก คงจะได้สู้กับกระทรวง
วัฒนธรรม ควรส่งเสริมหนึ่งอย่างนี้ ในกาละนี้ด้วย

ศาสนาพุทธมีลักษณะการดำเนิน พูดความไม่ดี
ไม่ใช่ปกปิดกัน ไม่ใช่เลย พระพุทธรเจ้าจึงตั้งยอด
ธรรมะของท่านคือทุกขอาริยสัง ทุกขคือตัวชั่ว ตัว
ไม่ดี ตัวต่ำ จึงต้องมาเรียนยอดของความเสื่อม
ความต่ำ หัวใจของศาสนาพุทธคือความชั่วเสื่อม
ต่ำ หากขจัดเหตุแห่งความชั่วเสื่อมต่ำได้ ความดี
จะมาทดแทนโดยสังธรรมเป็น “**ตถตา.. มันเป็น
เช่นนั้นเอง!**” เพียงกำจัดสมุทัยตัวเหตุออกไปได้
ออกไปแล้วทุกอย่างดีเอง ไม่ต้องทำอะไร เกิดดีแทน
ชั่วเลย เอาความชั่วออกไปก็จบเลย เท่านั้นเอง. **☞**

● นายหนุนดี

มีการพูดถึงระเบิดซึ่ง ณ เวลานั้นไม่มีใครรู้ว่าจริงหรือไม่ เพื่อความปลอดภัย แอร์สาวทำถูกต้องตามขั้นตอนที่ฝึกอบรมมาแล้ว

อย่าเห็น “กองจักรเป็นดอกบัว”

นำคิดเหมือนกันเนอะ กรณีแอร์สาวของสายการบินแห่งหนึ่งถูกหนุ่ม รพท.อ่าวว่าในกระเป๋าดูเดินทาง “สงสัยจะมีระเบิด”

ในยุคที่โลกใบนี้มีความระมัดระวังอย่างมาก โดยเฉพาะเครื่องบินโดยสารว่าอาจมีการวางระเบิดของพวกก่อการร้าย หากแอร์สาวคนใดได้ยินคำคำนี้จากคนแปลกหน้าแล้วไม่รีบดำเนินการเพื่อหาความชัดเจนก็น่าตำหนิมากกว่า

แต่ในโลกออนไลน์กลับมีคนหลายคนตำหนิแอร์สาวที่รับผิดชอบชีวิตของผู้โดยสารเครื่องบินให้ปลอดภัยที่สุดว่า “ทำเกินกว่าเหตุ!”

ซึ่งคุณผักกาดหอมจาก น.ส.พ.ไทยโพสต์ ฉบับ อ. ๕ พ.ย.๕๘ ได้แสดงความคิดเห็นในเรื่องนี้ออย่างน่าสนใจ สะท้อนสังคมกับการเมืองไทยในยุคปัจจุบันได้น่าคิด ดังนี้

“ทำไมถึงมีคนจำนวนไม่น้อยมองว่า เป็นเรื่องเกินกว่าเหตุ ทั้ง ๆ ที่ทั้งโลกถือกรณีเช่นนี้เป็นเรื่องซีเรียสและผ่อนปรนไม่ได้

แต่ผู้โดยสารคนใดแสดงพฤติกรรมเป็นอันตรายต่อผู้โดยสารคนอื่นโดยไม่มีอาวุธใด ๆ เข้ามาเกี่ยวข้อง ก็ต้องนำเครื่องลงฉุกเฉิน และจับกุมผู้โดยสารที่แสดงพฤติกรรมเช่นนั้นมาหลายกรณีแล้ว

แต่นี้มีการพูดถึงระเบิดซึ่ง ณ เวลานั้นไม่มีใครรู้ว่าจริงหรือไม่ เพื่อความปลอดภัย แอร์สาวทำถูกต้องตามขั้นตอนที่ฝึกอบรมมาแล้ว

ว่าไปแล้วประเด็นนี้สะท้อนถึงความคิดของสังคมไทยในขณะนี้อยู่ไม่น้อยเช่นกัน

แหกปากอธิบายให้ตายว่า โกงคืออะไร แต่มีคนจำนวนหนึ่งบอกไม่รู้สัก

เท่านั้นไม่พอ ยังสนับสนุนคนโกงอีกต่างหาก! แล้วไปสร้างวาทกรรมเล่นงานคนที่ปราบโกง

เรามีบทเรียนเกือบตายหมู่เพราะรัฐบาลโคตรโกงมาแล้ว แต่ก็ยังมีคนบอกว่า คนปราบโกงจ้องล้างผลาญตระกูลชินวัตร

เดินหน้าหาคนผิดคดีคอร์รัปชัน ก็หาว่าตามราวี สร้างความแตกแยก ไม่ยอมปรองดอง

เขียนรัฐธรรมนูญป้องกันการโกง ก็หาว่าสกัดไม่ให้ “ทักษิณ” กลับมามีอำนาจ

เมื่อสังคมไทยเดินมาถึงจุดที่ว่า ไม่รู้จักกฎขั้นพื้นฐาน การจะไปอธิบายอะไรยาก ๆ คงไม่ง่ายแล้วละครับ

แต่จะปล่อยให้ตายยกลำ ก็ไม่ใช่ทางออก”

ยังไง ๆ ก็ขอให้กำลังใจรัฐบาลในการชำระล้างบ้านเมืองนี้ให้สะอาด เห็นจุดไหนสกปรกก็ต้องรีบล้างความสกปรกให้หมดไป

เห็นจุดไหนมีการโกงก็ต้องล้างการโกงให้หมดไปอย่างสิ้นซาก แม้จะเหลือากเด็นการโกงก็ต้องรีบชำระล้าง ไม่ว่าจะการโกงนั้นจะมาจากใครหรือตระกูลใด ยิ่งใหญ่แค่ไหนก็ตาม แล้วประเทศชาติก็จะเจริญเติบโต แข็งแรง หรือบริสุทธิ์สะอาดอย่างยั่งยืน. **๗**

โกหกคำโตของธัมมชโย โกโซบึก! (ไปกันหล่าย..)

BEFORE ตอนมีเงินมาก ๆ รู้จักดี

AFTER แต่ตอนนี้จึกแห้ง(ไม่รู้จัก)

(ยามบุญมา หมูหมายิ่งกว่าคน)

(ยามบุญหล่น คนเป็นหมาหาคคนแล)

คนที่พูดโกหกทั้ง ๆ ที่ซู่ยู่ นั้น จะไม่ทำชั่วไม่มี นะจ๊ะ

๑. ไม่รู้จักกับนายศุภชัยเป็นการส่วนตัว

ก. อดีตชาติ เมื่อพุทธันดรที่ผ่านมา ลูก(นายศุภชัย)ได้ออกบวชสร้างบารมี

พุทธันดร เป็นยุคที่ว่างจากพระพุทธรูปศาสนา แล้วจะให้นายศุภชัยไปบวชได้ไง ลูกแพ'

อดีตชาตินายศุภชัย

ปัจจุบันชาติได้ทำบุญใหญ่

ข. ปัจจุบันชาติ เมื่อลูกได้หมั้นสั่งสมบุญใหญ่ ๆ อย่างต่อเนื่อง ทำให้เตี้ยของลูกได้วิมานทอง ขนาดใหญ่อยู่บนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ เฟล ๑ จากยักษ์ก็กลายเป็นเทพบุตรสุดหล่อ (จากปอบโลกนิวล)

แสดงว่า ถ้าใครมีเงินมีทอง ก็ซื้อสวรรค์วิมานให้ญาติพี่น้องสูงส่งสบายหลังตายได้
แมน่น? ข้าบ่ฮอยจะไต่ไปโกงเอาไว้มันมาก ๆ ฮอย่างนายศุภชัยบ่าง

๒. แต่รู้จักอดีตชาตินายศุภชัยและเตี้ยของเขาอย่างดี

**ยันรั้มมขโย อวดอุตริฯ ที่ไม่มีจริงในตน
อวดว่ายังรู้วาระจิต สตีฟ จอบส์ ตายแล้วไปไหน**

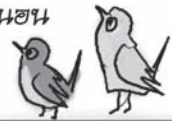
๒ ผู้ใดเฝ้าว่า ไม่มีจริงในตน?

ฮ่าว! ขนาดนายศุภราชัย คนโกสัณฐิต อยู่ในเมืองไทยแท้ ๆ ยังบอกว่าไม่รู้ซึกแล้วจะไปรู้ใจคนที่อยู่ไกล ๆ

ถึงอเมริกาโต้งัย ถ้าไม่มั่วกั๊ตองเฮามาจาก โม่เมสตุช มุส่าทวชชค ฮ่างแนนนฮน

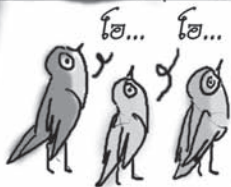
๓. หยั่งรู้ได้ว่า สตีฟ จ๊อบส์ ตายแล้วไปไหน?

มีฮาดมาแต่เพียงผู้เดียวเท่านั้น ที่สำเหื้อวิรัชชชมกายชั้นสูง
ที่ขะกสัันฮาทาซไห้ละเฮียด ฅวายถึงตัวพชระนุทชเฮ้าไต
ในทุก ๆ วันฮาจิตยต่นเต็ฮน
ฮย้าให้ชาตนะฮะ

ทำไมตองทุก ๆ ฮาจิตย
ต่นเต็ฮน
เส้าศร้บ?

เฮ้า...ก็เพชระปัยฮัยไทยทาน
ก้ำล้งมีมาก ๆ กั๊นในทุก ๆ
วันฮาจิตยต่นเต็ฮนงั๊งละ
ฮย้าหน้างั๊ง นะฮะ

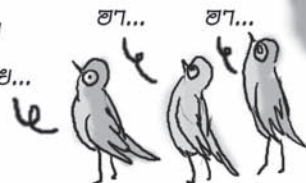

ไฮ... ไฮ...

...เป็นไปไต
ถึงเพียงนั้น นฮ!

๔. สามารถวាយข่าวให้พระพุทเจ้าได้!

มีเหตุผล
ประกชตวย...

ฮ้า... ฮ้า...

เรื่องอย่างนี้
ต้องช่วยกัน,
เผยแพร่

การคืนหาเงินของพระ จึงคือความล้มจมของศาสนาพุทธ
พระต้องหยุดหาเงินให้ได้ หยุดใช้เงินให้ได้
จึงจะเป็นความเจริญรุ่งเรืองของพุทธศาสนา (สมณะโพธิรักษ์)

● ละอองฝุ่น

โกหกคำโตของธัมมชโย

“โกโซบิก(หยาะโน) = ไปกันใหญ่(หยาณะ)

๑. ไม่รู้จักกับนายศุภชัยเป็นการส่วนตัว

**เส้นทางเช็ก 1.2 หมื่นล้าน
โยงเครือข่ายธรรมกาย**

ศุภชัย ศรีศุภอักษร
อดีตประธานสหกรณ์ฯบุญเนียบคลองจั่น
และไวยาวัจกรวัดพระธรรมกาย

**ส่งจ่ายเช็ก 6 กลุ่ม
รวม 1.2 หมื่นล้าน**

วัดพระธรรมกาย และพระที่เกี่ยวข้อง

- วัดพระธรรมกาย 589 ล.
- พระธัมมชโย 225 ล.
- พระวิรัช 100 ล.
- พระครูปลัดวิจารณ์ 119 ล.
- พระมนตรี สุตาภาโล 100 ล.

บริษัท เอส ดับบลิว โอลดิง กรุ๊ป 127 ล.

- สถาพร วัฒนาศิริกุล ผู้บริหารบริษัท อดีตพระลูกวัดพระธรรมกาย

สหกรณ์ฯบุญเนียบมงคลนครชัย ปล่อยกู้ทำบุญ 4 สาขา

- วัดพระธรรมกาย จ.ปทุมธานี(สาขาใหญ่สุด)
- วัดพระธรรมกาย สาขาซอย จ.ร้อยเอ็ด
- วัดพระธรรมกาย สาขาซอย จ.ชัยภูมิ
- วัดพระธรรมกาย สาขาซอย จ.นครราชสีมา

กลุ่มญาติโยม

ก.ก. : 1๖๔๗๖๖๖๖๖๖

สหกรณ์ฯบุญเนียบ รัฐประชา 2,566 ล.

- จิรเดช วารเพื่อรกุล เป็นผู้บริหาร (อดีตไปศึกษา กิตติรัตน์ ณ ระนอง รมว.คลัง)
- วัฒนยานนท์ นายสุรศักดิ์ ผู้บริหาร (นักธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ จ.นครปฐม)

บุคคลในสหกรณ์ฯบุญเนียบ

พชช.บุญเดย์

ที่ศาลจังหวัดธัญบุรีจำเลย(ธัมมชโย)

ไม่รู้จักรักกับนายศุภชัยเป็นการส่วนตัว อีกทั้งไม่ทราบที่มาของเงินว่า เป็นของสหกรณ์ฯ คลองจั่นที่ นายศุภชัยบริหาร คิดว่า เป็นเงินส่วนตัว รู้เพียงนายศุภชัยเป็นผู้มีศรัทธาบริจาคทรัพย์สินเหมือนกับคนอื่น ๆ ทั่วไป

บทวิพากษ์ - วิภาษ จากเน็ต ของผู้ใช้นามปากกาว่า **“ทวนทอง”** (ความคิดเห็นที่ ๑๙) มีดังนี้
คนพูดโกหก ที่ไม่ทำชั่วไม่มีในโลก เป็นฉันท ไฉนกะล่อน ธัมมชโย ก็เป็นฉันทนั้น
เมื่อธัมมชโย กล่าวพูดโกหก ต่อหน้าศาลได้ว่า

“ไม่เคยรู้จัก นายศุภชัย เป็นการส่วนตัวมาก่อน เขาถวายเงิน ก็รับโดยสุจริต”

ทั้งทั้งที่เป็นที่รู้- ที่ประจักษ์ทั่วไปว่า

นายศุภชัยนั้น เป็นหนึ่งในขบวนพุทธพาณิชย์ ของธรรมกาย มาเป็น ลิป ๆ ป
พฤติกรรมของเขา เป็นเสมือนแซน - ขา ของขบวนการธรรมกาย ด้านการเงิน
ทั้งเป็นผู้ดูแลเงินวัดพระธรรมกาย ทั้งทำไร่ ปลูกดอกดาวเรือง เรียกว่าดาวรวย เรียกพ่อจ๊ะ...พ่อจ๋า
เอาดาวรวยไปถวาย ไร่ใส่เท้าแก๊งรูดงศ์ลวงโลก
คนเอาเงินเป็นพันล้านมาให้ บอกไม่รู้จักรักกัน

คนที่รู้นอก-รู้ใน อยู่ด้วยกันเป็นสิบปี พอมีเรื่องบอกไม่รู้จักรักกัน

แล้วสหกรณ์เครดิตยูเนี่ยนมงคผลเศรษฐี เจ้าของโครงการลินเชื้อ ครอบงำเงินทำบุญ
ธุรกิจเครือข่ายธรรมกายนั้นล่ะ

นายศุภชัย ศรีศุภอักษร เป็นคนก่อตั้ง และบริหารจัดการไ่ม้อย?

แล้วอย่างนี้ ธัมมชโยโกหกหัวโล้น ๆ ว่า **“ไม่เคยรู้จัก นายศุภชัย”**.... ใครจะเชื่อ!

๒.แต่รู้จักอดีตชาตินายศุภชัยและเตี้ยของเขาอย่างดี

จากปรโลกนิวส์ (วันที่ ๑๗ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๒)

พยากรณ์โดย พระเทพญาณมหามุนี (หลวงพ่อดัมมชโย)

เรื่องราวของผู้ใหญ่ศุภชัย ศรีศุภอักษร มีอดีตชาติดังต่อไปนี้

เมื่อพุทธันดรที่ผ่านมา

ลูกเกิดเป็นบุตรชายคนโตของครอบครัวเกษตรกรรมที่มีขนาดใหญ่ครอบครัวหนึ่ง.....ต่อมาภายหลัง
ลูกได้มีโอกาสพบกับพระมหาเถระ จึงทำให้ลูกรู้สึกอยากจะมีส่วนช่วยในการเผยแผ่คำสอน โดยจะช่วย
รับบุญสร้างวัดถวาย แต่ในตอนนั้นวัดใหญ่สร้างเสร็จเรียบร้อยแล้ว ลูกก็เลยปวารณาที่จะช่วยสร้างวัด
สาขาตามหัวเมืองและตามแคว้นต่างๆ ...สุดท้ายลูกก็ออกบวชสร้างบารมีจนตลอดชีวิต

เรื่องราวเกี่ยวกับคุณพ่อ

เตี้ยของลูกเสียชีวิตเพราะบุญกรรมที่ท่านเคยทำเอาไว้ในหลาย ๆ ชาติที่ผ่านมาสาเหตุที่ทำให้
ท่านป่วยเป็นโรคมะเร็งนั้น เกิดจากที่ท่านเคย ฆ่าสัตว์ทำอาหารมาในหลาย ๆ ชาติ เมื่อกรรมทั้งหมดมา
รวมกัน ท่านจึงต้องเสียชีวิตด้วยโรคมะเร็งในที่สุด

สำหรับบุญที่ลูก ๆ ส่งไปให้ท่านนั้น ท่านก็ได้รับทุก ๆ บุญ ที่ลูก ๆ อุทิศส่งไปให้ท่าน จนทำให้กายของท่านที่เดิมเป็นเพียงกายเทพบุตรยักษ์รูปหล่อ แปรเปลี่ยนไปเป็นกายเทพบุตรสุดหล่อ **อยู่บนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ เฟส ๑** โดยมีวิมานทองขนาดใหญ่ และมีบริวารรายล้อมอยู่เป็นจำนวนมาก

คำพยากรณ์ของธัมมชโย สร้างความซาบซึ้งใจให้กับนายศุภชัยเป็นอย่างมาก ถึงกับปวารณาตัวไว้ว่า “ทรัพย์สินทั้งหมดที่ผมได้มาจะขอทุ่มเทไปกับโปรเจกต์บุญของคุณครูไม่ใหญ่ สร้างวัดใหญ่ให้สำเร็จ ส่วนบุญอื่น ๆ ขอให้ทุกรูปทุกคน ถ้าจะบอกบุญผม ให้บอกผ่านผู้ประสานงานภาค ซึ่งผู้ประสานงานภาคจะรายงานถึงคุณครูไม่ใหญ่ ๆ ก็จะพิจารณาให้เป็น ราย ๆ ไป” (จากปรโลกนิเวศ)

ภาพ ๑

ภาพ ๒

(ภาพ ๑) อดีตชาตินายศุภชัยที่ได้บวชเมื่อพุทธันดรที่ผ่านมา (ภาพ ๒) บุญใหญ่ทำให้เดียนายศุภชัยอยู่บนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ เฟส ๑ จากยักษ์กลายเป็นเทพบุตรสุดหล่อ

คำโกหก.. พุทธันดรเป็นช่วงที่ว่างจากศาสนาพุทธ แล้วจะมีพระมีวัดวาอารามได้อย่างไร แสดงว่าระลึกชาติจนเลอะ! แล้วเงินโงงของนายศุภชัยที่เอาไปทำบุญใหญ่ก็ยิ่งผลให้เตี้ยได้บุญวิมานทองจากยักษ์ก็กลายเป็นเทพบุตรสุดหล่ออยู่บนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ เฟส ๑ แสดงว่าใครที่มีเงินก็ซื้อสวรรค์วิมานทอง เฟส ๑ เฟส ๒ ได้ เมื่อนายศุภชัยหลงเชื่อ จึงโงงเงินชาวบ้านมาทุ่มให้วัดธรรมกายแบบสุดตัว

๓.หยิ่งรู้ดีว่าสติฟ จ๊อบส์ตายแล้วไปไหน?

● ภาพ คมชัดลึก

เจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย ใช้ญาณตรวจสอบภพภูมิของสติฟ จ๊อบส์ หลังจากเสียชีวิต มีใจความสรุปว่า “สติฟ จ๊อบส์ ในขณะที่จะตายนั่น จิตใจมีแต่ความเป็นห่วงบริษัทแอปเปิลในอนาคต จึงทำให้ไปจุติเป็นภุมมะเทวาสาวยิวทวารกิจยักษ์ มีผิวดำและเขี้ยวเป็นยักษ์ แต่ด้วยผลบุญที่ได้คิดประดิษฐ์สิ่งใหม่ ๆ ให้แก่โลก จึงทำให้เขาได้พบมิตรที่ติบนสวรรค์ และสติฟ จ๊อบส์ จึงตั้งใจบำเพ็ญเพียรเพื่อเข้าถึงธรรมกายต่อไป”

คำโกหก.. เกินไปไหมที่ไปรู้วาระจิตของสติฟ จ๊อบส์ตอนก่อนตายได้?? (ทั้งๆ ที่นายศุภชัย คนใกล้ ๆ ซิด ๆ โงงเป็นหมื่น ๆ ล้ากลับไม่รู้!) และยิ่งไปกว่านั้นยังรู้ว่าวิญญาณของสติฟ จ๊อบส์ กำลังบำเพ็ญเพียรเพื่อเข้าถึงธรรมกาย เพราะได้ชาวธรรมกายในสวรรค์ช่วยเหลือ.....

๔.สามารถถวายข้าวให้พระพุทธเจ้าได้!

ทำไม...ต้องไปบูชาข้าวพระพุทธเจ้าที่ตยตันเดือน

การบูชาข้าวพระ คือ การน้อมนำเอาเครื่องไทยธรรม อันมีดอกไม้ธูปเทียน อาหารหวานคาว ซึ่งเป็นของหยาบ มากล้นให้เป็นของละเอียด เพื่อถวายเป็นพุทธบูชา โดยอาศัยอำนาจของวิชาธรรมกายชั้นสูง ผู้นำในการบูชาข้าวพระน้อมถวายเป็นพุทธบูชา นั้น บุคคลที่ทำได้ต้องอาศัยอำนาจแห่งการปฏิบัติธรรมจนเข้าถึงพระธรรมกายของมหาปูชนียาจารย์ **ปัจจุบันนี้ก็คือ “คุณครูไม่ใหญ่”**

ปกติแล้ว บุคคลใดได้ถวายทานแด่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเพียงพระองค์ใดพระองค์หนึ่ง ก็จะได้รับอานิสงส์มหาศาลอย่างจะนับจะประมาณมิได้ แต่ผลบุญจาก **“การบูชาข้าวพระแบบเข้าถึง”** นี้ จะแตกต่างกันตรงที่ ท่อธารแห่งบุญจากพระธรรมกายของพระสัมมาสัมพุทธเจ้านับอสงไขยพระองค์ไม่ถ้วน จะมาจรรรวมเป็นดวงบุญที่ศูนย์กลางกายเสมือนเราเป็นธารรองรับน้ำ แล้วมีท่อน้ำหลาย ๆ สายที่พุ่งมาที่ตัวเรา ทำให้ได้บุญมากเป็นอสงไขยอุปมาจนถึงขนาดแม้มีผู้รู้ มีญาณ ที่สามารถคำนวณเม็ดฝนได้ ก็ยังไม่อาจคำนวณบุญที่เกิดขึ้นจากการบูชาข้าวพระได้ เพราะการบูชาข้าวพระแบบเข้าถึง เป็นการถวายถูกตัวจริงที่ทำให้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ดังนั้น หากเรามีเป้าหมายที่จะไปถึงที่สุดแห่งธรรมอย่างแท้จริง เราต้องไม่ขาดการบูชาข้าวพระ เพราะบุญนี้จะขยับระยะทางในการสร้างบารมี แต่ถ้าหากว่ามันติดภารกิจจริง ๆ แล้วละก็ อย่างน้อยก็ต้องฝากหมู่ญาติ ฝากกัลยาณมิตรที่เค้าจะต้องมาบูชาข้าวพระเป็นสิ่งที่แทนตัวเรา มา ในสมัยโน้นมีการบูชาข้าวพระกัน บางท่านก็ติดธุระอย่างเพื่อนหลวงพ่อนิยะติดสอบ เค้าอยากได้บุญแต่เค้ามาไม่ได้ อยู่กันคนละคณะ **เค้าก็ยังฝากปัจจัยมาร่วมบุญบูชาข้าวพระกัน** ต่อมาเค้าก็มาถามคุณยายว่าแล้วผมจะได้บุญแค่ไหน ตัวผมไม่ได้มา แต่ฝาก **“ปัจจัย”** เครื่องไทยธรรมมา คุณยายท่านก็เข้าที่คัณวิรัชชาไปดู ท่านบอกมันก็ไม่ได้เท่ากับที่ตัวเราอย่างน้อยก็ได้ครึ่งหนึ่ง แต่ดีที่สุดคือตัวเราควรจะมาด้วยนี่คือสิ่งที่เกิดขึ้นมาตั้งแต่สมัยเริ่มสร้างบารมีบูชาข้าวพระกันมาเลยที่เดียว (รวบรวมจากเอกสารของธรรมกาย)

คำโกหก...การที่พระพุทธเจ้ายังรอดฉันอาหารอยู่ทุกวันอาทิตย์ต้นเดือนเป็นคำโกหกที่ขัดแย้งกับคำตรัสในพระไตรปิฎกที่ระบุไว้ว่า “เทวดาและมนุษย์ทั้งหลายย่อมเห็นตลาคตชั่วเวลาที่กายของตลาคตยังดำรงอยู่ ต่อเมื่อกายแตกสิ้นชีวิตแล้ว เทวดาและมนุษย์ทั้งหลายจะไม่เห็นตลาคต” !

และคำว่า บุญใหญ่ก็ดี บุญจุนก็ดี บุญถวายข้าวพระพุทธเจ้าก็ดี และอีกนานาสารพัด “บุญ” ก็ล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่พระจะเอามาใช้เป็นเครื่องมือหลอกคน เพื่อหาเงิน ซึ่งออกนอกพุทธประสงค์ทั้งสิ้น พระพุทธองค์ทรงระบุไว้ว่า **“เงิน คือ อสรพิษของพระ!”** ทำให้พระปาราชิกกันง่าย ๆ ยิ่งกว่าพระไปยุ่งุ่นวายกับลีลาเสียอีก

ดังนั้น **“การดิ้นหาเงินของพระ จึงคือความล่มจมของศาสนาพุทธ พระต้องหยุดหาเงินให้ได้ หยุดใช้เงินให้ได้ จึงจะเป็นความเจริญรุ่งเรืองของพุทธศาสนา”** (สมณะโพธิรักษ์) **☞**

● **ดั่งนั้น วิมุตตินิยม**

**เอกลักษณ์อันน่าอัศจรรย์ของธรรมวินัย
มีแต่ศึกษาโดยลำดับ ปฏิบัติตามลำดับ
แล้วบรรลุผลเป็นลำดับ
แบบนี้เสียไม่มีก้าวกระโดด
พ่อครูสอนว่า ทางลัดไม่มี มีแต่ทางตรง**

ข้อค่อยตื่นรู้ตามพ่อสอน หนึ่งบ้าง

ณ ลานอโศก วัดมหาธาตุ ๔๕ ปีก่อน ได้ฟังพ่อท่านพระโพธิรักษ์สาธยายธรรมะ มีคนคร่ำครวญหลายสิบจนถึงหลักร้อย ในใจตัวเองสงสัยท่านสอนให้ตัดกิเลสถึงถึงโลกุตระกว่าใครจะละอึดตา ตัณหา แล้วเมื่อไหร่จะไปแก้ปัญหาแผ่นดินยุคทรวราชนอม ปรภาสได้ทันการ ?...

ไม่กี่ปีถัดมา เกิดเหตุ ๑๔ ตุลา ๑๖ แม้ขบวนนักศึกษาชนะรัฐบาลเหมือนได้อำนาจรัฐสมใจ มิทันไร มีคดีผู้นำนักศึกษาโกงเงินบริจาค ๑๙ ล้าน ขบวนนักศึกษาเลยหมดท่า

ยิ่งเกิดกรณี ๖ ตุลา ๑๖ นักศึกษาต้องหนีเข้าป่าเป็นพวกคอมมิวนิสต์ไปเลย

ข้าพเจ้าค่อยถึงบางอ้อ... **สันติวิถีพุทธยังยืนเหนือชั้นกว่า ถึงจะช้าไม่ทันใจเรา แต่มันก็เร็วเท่าที่จะเร็วไวดำเนิน...**

นึกเหวอว่า สามทศวรรษต่อมา ขบวนกลุ่มพลังอโศกเริ่มย่างเข้าไปร่วมงานการเมืองภาคประชาชน จนขยับขึ้นถึงกับจับมือแนวหน้าระดับชาติ โดยสังคมทั่วไปต่างยอมรับประทับใจผลงานไม่น้อย

แต่ต้นนักวิชาการมักดูแคลนชาวอโศกมักน้อย สันโดษ สมณะ ก็ติอยู่เฉพาะในหมู่ตัวเองแค่ว่า จุลภาค สังคมส่วนใหญ่ไม่สามารถเอาอย่าง จึงแก้ปัญหามหัพภาคไม่ได้

ทุกวันนี้ชุมชนบุญนิยม หรืออวาสสาธารณ-โภคือโคกต่าง ๆ อยู่ในสายตาผู้รู้ชวนสนใจน่าเชื่อถือเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ คิดว่าไม่ได้หลงตัวเองดอกนะ เพราะนับวันเรายังมั่นคงพร้อมยิ่งมั่นใจ ในทางโลกุตระทวนกระแสโลกทุนนิยม หรือลัทธิบริโภคนิยม

นี่คือความจริงที่เราทำได้แล้ว และกำลังทำอยู่ ทั้งกำลังพาทำ !!

จากสวนโมกข์ ต่อลานอโศก

ย้อนยุคไปก่อนห้าสิบปีก่อนนั้น ท่านพุทธทาสเป็นพระขึ้นชื่อนำศรัทธามากสุด ในฐานะที่สอนให้เลิกมั่งงายเดรัจฉานวิชาและสืลพตปราคาสต่าง ๆ เป็นผู้บุกเบิกธรรมะโลกุตระ ลัทธิจิตสว่างล้างอึดตาตัวกูของกู

ดูน่าเลื่อมใส คือ ช่วยให้ปล่อยวางตัวยึดมั่น

ถือลดความเครียดลงได้บ้าง

ส่วนตัวรู้สึกว่ เหมือนท่านชี้ยอดเขา แต่เราไม่มีปัญหาไปถึงยอดเขานั้นได้เลย ประมาณว่า ยังขาดมรรคปฏิบัติ จึงตันทางอยู่แค่นี้คิดได้ แต่ทำไม่ได้ซักที

ครั้งนี้มาได้ฟังพ่อท่านเพียงวันแรก ที่ลานอโศก ในใจบอกว่าใช่เลย เหมือนจอมยุทธ์ลีลาไร้ กระบวนท่า สามารถรับมือคู่ต่อสู้ ฝ่าไม้ไหนก็สลาย

ตามวิสัยของผู้บรรลธรรมประจักษ์แจ้ง ย่อมตอบปัญหาได้ทันทีทันควัน ไม่ต้องเสียเวลานึกตรึกตรอง ทำนองนายช่างรดย่อมแจกแจง เครื่องเครารถได้คล่องแคล่ว ดังพระภาคเสน วิสัยนาให้พระเจ้ามีลินท์ฟังในคัมภีร์มีลินท์ปัญหา

จากการได้ฟังพ่อท่านแสดงสักัจฉธรรมที่ ลานอโศก จึงรู้สึกแตกต่างกับที่เคยฟัง ๆ มาทั้ง หลายแหล่ เลยอดพยากรณ์ไม่ได้ให้เพื่อนที่อยู่ ด้วยว่า ต่อไปพระองค์นี้จะโด่งดังยิ่งกว่าท่านพุทธ ทาสชะอีก กาลเวลาคงพิสูจน์ความจริงอันว่านี้

ก็ไม่หมายจะยกย่องพ่อครูข่มใครดอก เพียง หาญบอกความจริงตามภูมิเท่านั้นแหละ

ประเด็นแตกต่างสำคัญ คือท่านพุทธทาสชี้ เป้าลัมมาทิล्लीเบื้องต้นไว้ให้ ส่วนสมณะโพธิรักษ์ ช่วยต่อยอดเต็มเต็มลัมมามรรคปฏิบัติเข้าให้จน ลัมฤทธิ์ผล

โดยลำดับไข่มุขพลัน

เรื่องพระฟังพระพุทธเจ้าแล้วบรรลุฉับพลัน อันนี้ต้องบารมีถึงเราจะไปเอาอย่างไม่ได้เลย

โดยทั่วไป เอกลักษณะอันน่าอัศจรรย์ของ ธรรมวินัย กลับเป็นว่ามีแต่ศึกษาโดยลำดับ ปฏิบัติ ตามลำดับ แล้วบรรลุผลเป็นลำดับ แบบนี้ลิเยียม ไม่มีก้าวกระโดด พ่อครูสอนว่า ทางลัดไม่มี มีแต่ ทางตรง

ลัทธิจิตว่างมักชวนให้หลงทางว่าจะสามารถ ตัดกิเลสชนิดรวบหัวรวบหาง หรือหมาแข่งเฟ่งที่ จิตอย่างเดียว ใครจะไปเก่งกล้าปานนั้นง่าย ๆ

ทางที่ถูกต้องมีลำดับ จับเอาตั้งแต่กายซึ่งมี

กระทบสัมผัส เป็นปัจจัยให้เกิดเวทนา ตัณหา อุปาทาน ในแต่ละเรื่องทีละอย่างของเหตุปัจจัย

โดยเฉพาะต้องแบ่งตัด หยาบ กลาง ละเอียด ตั้งแต่ตัวลัทธิกายทิล्ली เป็นต้น

หรือตั้งหลักกาย ๆ ว่าติดอะไร เลิกอันนั้น เช่น อบายมุขตัวไหนควรเป็นจิตจัดหนักจัดเต็ม

ตัวอย่าง ฟังพ่อท่านที่ลานอโศก อย่างกรรม- ฐานการกิน ดิออ่อยอะไรพรากห่างเสีย จะเห็น กิเลสมันตื่นเร็ว ๆ ก็จับตัวโจรเป็น ๆ เห็น ๆ นี่แหละ ถูกฝาถูกตัว หยุดส่งส่วย ป้อนเหยื่อ เลิกเป็น ทาสดูบ้างทีละสิ่งทีละอย่าง ตั้งแต่เนื้อสัตว์ ลิง เสพติดเป็นต้น จนกระทั่งเป็นไทแก่ตัวเอง

แทนที่จะหลงกินตามใจอยากไม่เสร็จ พร้อม ๆ กับทำจิตว่าง ไม่ยึดมั่น แล้วจะปล่อยวางจิตตัวไหน เมื่อไรได้ ?

ฉะนั้น ธรรมเนียมของชาวอโศก ตั้งหลักที่กิน อยู่หลับนอน คือ อดิณณกปฏิบัติทา การปฏิบัติที่ ไม่ผิดสามอย่าง อินทริยสังวร โภชนมัตตัญญูตา รุ้ประมาณการบริโภคกินใช้ ซาคริยานุโยคะ ตื่นรู้ เท่าทันอยู่เสมอ

เรียกว่า กินอยู่กับปาก อยากรอยู่กับท้อง เป็นปัญหาพาเกิดตัณหาโทหาร จึงเป็นตัวแปร สำคัญอันพาบรรลุอรหัตผลได้เลย พ่อครูสอน อย่าประมาณโดยมองข้ามหญ้าปากคอกนี้ เพราะ ต่อให้เป็นอรหันต์ยังต้องกินอยู่ดี

กรรมฐานนี้ ไม่เห็นสำนักไหนพาเคร่งครัดจัด เข้มเท่า เคยได้ยินคำอธิบายท่านบุญกุศล ขอให้เป็นปัจจัยถึงนิพพาน นิพพานปัจฉโย โหตุ

เสร็จแล้ว นิพพานอยู่ไหนไม่รู้เลย กลายเป็น เรื่องนอกฟ้าทิมพานต์หรือชาติหน้าโน้น ๆ

พ่อครูสอนนิพพานโลกุตระ ลดละระคะโทสะ โมหะ ตั้งแต่อบายมุข กามคุณ โลกธรรม ก่อน โลกอดีตทา พานิพพานในเหล่ายาปลาบั้ง บรรลุ อรหัตผลในชั้นโสดาทันตาเห็น ไปถึงอรหันต์ใน อรหันต์เต็มร้อย

นี่คือปริชาญาณพ่อครู นำของลิกให้ดูเหมือน ตัน เปิดของปิด หงายของคว่ำ หรือส่องไฟในที่มืด

ให้เห็นเป็นอัศจรรย์ ข้อแรกเพื่อนแห่งธรรมวินัย อันเข้าใจ เข้าถึง จนเป็นจริงได้โดยลำดับ ตาม ปหाराทสูตร

สัมมามรรค ฟังรู้จักกันใหม่

สมัยผู้เขียนเรียนมัธยมปลาย มีวิชาหัตถกรรม แกะสลักแผ่นไม้โมก ก็แกะรูปทางมรรค ๘ ตั้งแต่ กม.๑ ถึง กม.๘ สัมมาทิวถึงสัมมาสมาธิ

ภูมิรู้มรรคมืองค์ ๘ เข้าใจกันตื่นเขิน ดีไม่ดีชี้กันว่าไปนิพพานได้หลายทาง ต่างจะไปเชียงใหม่ จะเดิน จะเห็นฟ้า จะนั่งรถไฟ รถยนต์ ทำได้ทั้งนั้น ไม่เกี่ยวมรรควิธี

อันที่จริง สัมมามรรคเป็นทางสายเดียว เอกายนัมคโค ไม่มีทางสองทางสามเลย

อย่างเช่นการไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ลักทรัพย์ ไม่ผิดในกาม ไม่พูดเท็จ ไม่หลงเสพติดมอมเมา คือ ศิลห่า ล้วนเป็นทางสายเดียวที่จะพ้นทุกข์

สรุปร มรรค ๘ คือ ศิล สมาธิ ปัญญา ซึ่งมักจะแยกถือเป็นส่วน ๆ เช่น ถือศิลแค่บาทฐาน จะตอยอดต้องไปนั่งทำสมาธิให้ใจสงบอีกต่างหาก จะเกิดปัญญา ต้องไปเข้าฌาน สะกดจิตแฉวงหนึ่ง แล้วค่อยยกจิตขึ้นวิปัสสนาทำนองนั้น

ไม่มีดอกที่จะบอกว่า ศิล สมาธิ ปัญญา เป็นหนึ่งเดียว ศิลกับปัญญาเป็นของคู่กัน ศิลอันใด ปัญญาก็อันนั้น ถือศิลเพื่อยกระดับจิตให้สูงขึ้น เป็นอธิจิตหรือสมาธิ

เพราะเราถือศิลแบบรักษาวินัยให้ไม่ผิดกฎ แต่ไม่รู้จักถือศิลให้เป็นสมาธิที่สะกดตัดกิเลสนิวรรณ์ ซึ่งเหนือชั้นกว่าสะกดจิตเป็นสมณะแบบฤาษี

สำหรับสมาธิพุทธ หรืออริโยสัมมาสมาธินั้น มีบัญญัติไว้ชัดแจ้งในมหาจิตตาริสกสูตร คือ ถือสัมมาทิวเป็นประธาน

ขนาบคู่สองด้วยสัมมาสติและสัมมาวายามะ รวมเป็นองค์สาม นำพาชีวิตในกิจกรรมประจำวัน ทั้งสี่ มีสัมมาสังกัปปะ สัมมาวาจา สัมมากัมมันตะ และสัมมาอาชีวะ คือ การคิด พูด ทำงาน และการดำเนินชีวิต

สัมมาอาริยมรรคทั้งเจ็ดองค์ดังกล่าวข้างต้น นี้แหละคือองค์รวมของอริโยสัมมาสมาธิ

จะเห็นชัดเจนว่า การปฏิบัติสัมมามรรคของพุทธนั้นเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับชีวิตประจำวัน ปกติทุกกาลเทศะ ไม่ใช่แยกขาด บำเพ็ญธรรม ออกจากกัน เปล่าเลย

อุปมาดังแม่โคลูกอ่อนสามารถเล็มเคี้ยวหญ้าไปพลาง ตาฆ่าเลื่องดูลูกอ่อนดูนมไปพลาง ประมาณนั้น

แปลกดีเหลือเกินที่ทุกสำนักต่างพาบบำเพ็ญสมาธิ เจริญวิปัสสนากันแพร่หลายมานาน ทว่าไม่ยกเคยมีผู้รู้ใดหยิบยกสมาธิพุทธ ตามมหาจิตตาริสกสูตรมาปฏิบัติให้ลึกซึ้งถึงมรรคผลแม่นยำ

จนกระทั่งพ่อครูสมณะโพธิรักษ์มาพบพระสูตรหัวใจสำคัญอันบ่งชี้วิถีสมาธิสัมมาปฏิบัติในชีวิตทุกเมื่อเชือวัน ซึ่งท่านนำพาหมู่กลุ่มบำเพ็ญมาแต่ต้น เท่ากับเป็นหลักฐานรองรับยืนยันชั้นเอกทีเดียว ใช่ว่าพ่อครูมโนเอาเองก็เปล่า

แก้ต้นหาอึดตาดตน ยังผลแก้ปัญหาลังคม

พ่อครูสอนว่า ชีวิตคือการศึกษา และการศึกษาที่ขาดไตรสิกขาก็พาเหลวอีกนั่นแหละ

เท่ากับว่า ชีวิตที่ไม่เดินหน้าลดละกิเลสต้นหาหนีไม่พ้นปัญหาเดือดร้อนตลอดศก

เมื่อมองเห็นความจำเรียวทางจิตวิญญาณของหมู่มวล ชวนสะท้อนความจริงยิ่งแจ่ง ประจักษ์ว่า การเปลี่ยนแปลงตัวเองเท่านั้น ถือเป็นกุญแจดอกสำคัญอันไขประตูสู่ทางออกอื่น ๆ

มันออกประหลาด เมื่อคนจนพึ่งตนเองได้เก่งดี แล้วพากันรวมหมู่สามัคคีพลัง กระทั่งสามารถช่วยเหลือสังคมมากล้นเกินคาดถึง

ปีเดือนที่เลื่อนผ่าน เหมือนฉลาดขึ้นตรงทีเห็นความโง่ของตัวเองมากขึ้น แต่ก่อนคนเรายังโง่วันนี้ยิ่งเห็นความโง่มากกว่าเก่า ก็ได้แต่หวังว่าพอกันทีกับความเง่าเก่าก่อนทั้งหลายแหล่ แล้วจะโง่ซ้ำซากอีกไหมเนี่ย...

พ่อครูสอน ทุกวินาทีเป็นวินาทีแห่งบุญ บุญ

ทางโลกุตรระหมายถึงได้ชำระกิเลส ท่านว่า กำไร
ชีวิตอยู่ตรงนี้แหละ

ยิ่งประจวบเหมาะกับข้อควรทำอีกว่า อุปสรรค
นี้แหละคือบันไดไต่ขึ้นสวรรค์ ผู้วิ่งหนีอุปสรรคไม่ใช่
ผู้ชนะเลย หรือทะเลย์อ้อมมีคลื่น ชีวิตต้องมีอุปสรรค
ให้ได้ตั้งตนอยู่บนความลำบาก กุศลธรรมจัก
เจริญยิ่ง อกุศลธรรมจักเสื่อมลง

อย่างประเทศก้าวหน้า เช่น ญี่ปุ่น หรือแถบ
สแกนดิเนเวีย คนรุ่นเก่าจัดอะไรไว้ให้หมด รุ่น
หลังอยู่สบายเกิน ไม่ต้องทำอะไร เลยเซ็งเครียด
ฆ่าตัวตายสูง

เมื่อเข้าใจใช้วิกฤติเป็นโอกาส เป็นโจทย์ที่
เงินซื้อไม่ได้ จ้างก็ไม่เหมือนสู้อยู่กับความจริง
ปัจจุบันขณะ ทำปัจจุบันให้ดีที่สุด อดีตล่วงเลยแล้ว
ป่วยการที่จะไปคิดเศร้าใจมัน ขึ้นทำเหมือนเอาซี
ขยำโง่ ๆ อีก แล้วไม่รู้แล้ว เซอะ !

คำเตือนสติจากพ่อครูยังมีอีกว่า อย่าหลงก่อ
ทุกข์ทับถมตน ในตอนที่มิทุกข์อยู่เพียงพอแล้ว ใคร
เคยทำร้ายตัวเองยังงี้บ้างเอ๋ย...รีบอยไป !

เป็นอันว่าไม่ว่าอะไรจะเกิดก็แล้วแต่กรรม
วิบากจะให้ผลเป็นไป WHAT IT WILL BE...WILL
BE หรือ EVERYTHING HAPPENS FOR
THE BEST

ทุกสิ่งย่อมบังเกิดเพื่อให้สิ่งเลิศตามมา เรามี
หน้าที่เดินหน้าลูกเดียว ประมาณนั้น มันต้องให้
กำลังใจตัวเองทำนองนี้แหละ

ตั้งพระพุทธภาสิตว่าไว้ พึงประคองจิตเมื่อ
คราวควรประคอง พึงข่มจิตเมื่อคราวควรข่ม คน
เกิดมาต้องสู้ทนทุกข์ตลอดทั้งนั้นชาติปีทุกขา
อย่าไปหวังสนุกสุขุณ

พ่อครูว่า **สุขคือเหยื่อล่อทุกข์ให้ตามมา** ชีวิต
จึงไม่พอแก้ตัณหา เวลาไม่พอตามต้องการ ทุก
คนมีเวลาจำกัด ต้องตั้งหน้าจัดตัวเองให้อยู่เหนือ
ทุกข์จนได้ไว ๆ

สองพ่อจน คนยิ่งใหญ่

สมัยพุทธกาล พระสัมมาสัมพุทธเจ้าบังเกิด

ขึ้นในโลก เราคงบุญน้อย ไปมโข่งหลงงมชี้ที่ไหน
ไม่ทราบ หรืออาจฉลาดน้อยแบบกามนิต ค้าง
แรมกับพระพุทธเจ้าทั้งคืน ตื่นขึ้นวิ่งไปตามหาที่อื่น

ช่างเถอะ ชาตินี้คงมีบุญไชย้อย ถึงมาเจอ
เจอพระโพธิสัตว์ตัวจริง เสียจริง โดยไม่นึกฝัน
หวังอยู่ว่าจะไม่เสียชาติเกิดกรรมัง แล้วคงจะไป
ไหนไม่พ้น นอกจากเคราะห์ร้ายเต็มทนต์นอปปเปติ
ก็ช่วยไม่ได้ ทางเลือกอื่นไปไม่เป็น เว้นแต่ตั้งหน้า
ตั้งตาตามพ่อไปห่าง ๆ ตามประสาจากจนบารมี
อรหันต์ย่อมรู้อรหันต์ พระโพธิสัตว์ย่อมรู้
โพธิสัตว์ พ่อครูรับรองด้วยคนว่าคิงออฟเดอะคิงส์
อย่างในหลวงเรานั้น ท่านเป็นโพธิสัตว์ เลยเพ็ง
รู้จักหน้าตาเพิ่มอีกองค์

บอกตามตรง ไม่อยากเชื่อมาก่อนเลย เพราะ
เห็นพระราชอาอย่างพ่อหลวงแล้วหายอยาก
คือดูเป็นทุกขลามก อุปสรรครอบทิศเยอะจ้ง ไม่สู้
พรั่งพร้อมเอามาก ๆ ถึงไม่อยากเป็นด้วย สมมติ
เล่น ๆ

พ่อครูชี้ว่า ในหลวงทรงบำเพ็ญบารมีดังที่
เห็น ต้องเสียสละ อดทน พยายามตามอย่าง
พระมหาชนก

เวลาชกจะเครียด ท้อแท้ น่าจะมองพ่อหลวง
ต้องแบกทุกข์คนทั้งแผ่นดิน

เป็นอันว่าเราท่านต่างมีลาภมหาศาลแล้วหนอ
ที่ได้มาเกิดร่วมยุคสมัยกับโพธิสัตว์ตั้งสองพระองค์
**คงต้องตั้งหลักจัดหนักปักมั่น ตามรอยพ่อ
จน ๆ กล้าอดกล้ำทน เพื่อตั้งตนอยู่บนคุณอัน
สมควรก่อนโดยไม่พราประโยชน์ตน (ลดละ
กิเลส) ด้วยผลประโยชน์ท่านแม้มาก**

ประเด็นอย่าประมาทพราผลบุญประโยชน์ตน
ชะก่อน นี่เป็นปมสำคัญกว่าเพื่อนซึ่งควรต้อง
เข้าใจให้ละเอียดลึกซึ้ง ถึงจะได้เกิดคุณค่า ลดละ
ตัณหา อัดตาดน ก้าวหน้าสูงขึ้นทุกอย่างก้าว
จังหวะเวลาแห่งชีวิต ไม่ผิดพลาดขาดทุน
หลงคุณฆ่า เพราะเอ็นดูเขาเอ็นเราชาติ โทษฐาน
เมตตาเกินประมาณในการทำประโยชน์ท่าน
เป็นเหตุ

๒

โลกนี้คือมหา'ลัยชีวิต! มหา'ลัยแห่งนี้มีแค่ ๒ คณะ
คือ คณะกอบโกยกับคณะเสียดสละ
คณะกอบโกย มีรูปสัญลักษณ์เป็นกรวยหงาย
คณะเสียดสละ มีรูปสัญลักษณ์เป็นกรวยคว่ำ

มนุษย์โลกมีแค่สองเผ่า : กอบโกยกับเสียดสละ

สังสารวัฏกว้างไกล มนุษย์ได้แต่ตายแล้วเกิด
เกิดแล้วตายซ้ำ ๆ ซาก ๆ เวียนแล้วเวียนเล่า วน
แล้ววนเล่า นับล้านๆๆๆๆๆๆปี !

อ่างไบ่นี้เราจึงเรียก... วัฏสงสาร

เกิดมาแล้วดิ้นรนหนีตาย กระเสือกกระสน
ไขว่คว้าแสวงหา

เป็นพ่อ เป็นเมีย เป็นลูก เป็นนาย เป็นลูกน้อง
เป็นลูกจ้าง เป็นโซเฟอร์ เป็นจับกัง เป็นผู้บริหาร
เป็นนักโทษ เป็นตำรวจ ฯลฯ เป็นสารพัดเท่าที่จะ
เป็น

มีหมวกสวมหัวก็คงมีมากมายหนักแอ้

ใครมีหน้าที่ทำอะไรก็ทำไป ทำให้ดีที่สุดก็มี
ทำช่วยก็เยอะ

อ่างไบ่นี้เขาจึงเรียก... โรงละคร

สรุปแล้วสถานะของมนุษย์ในอ่างยักษ์ไบ่นี้
ก็จั้น ๆ

ไม่เวิร์ค ไม่เกิดแรงบันดาลใจ

ก้มหน้ายอมรับโชคชะตา ไม่เห็นทาง ไม่เห็น
ฝั่ง เหมือนเรือน้อยแล่นไปในทะเลกว้างใหญ่

เหมือนมะพร้าวหล่นจากต้น แล้วลอยตามน้ำ
ตึบปองๆ

บางทีก็เหมือนกองขยะลอยไปตามลำน้ำ
สุดแต่จะเป็นไป ลอยผ่านบ้านไหนเขาก็รีบ ๆ ดัน
ออกไปให้พ้น ๆ

เฮ้อ...ไม่ครีเอทีฟเลย พับฝ่า

ดูไร้ทิศทาง ไร้ทางออก ชอบกิล ชอบกล!

แต่คุณครูคนใหม่ฟันธง ประกาศแจ่มชัด

โลกนี้คือมหา'ลัยชีวิต!

ฟังแล้วหัวใจคึกคักตึกตักชอบกล

มหา'ลัยแห่งนี้มีแค่ ๒ คณะ คือ คณะกอบโกย

กับคณะเสียดสละ

คณะแรก นักศึกษาเยอะ เรียนก็ง่าย หน่วยกิต
ก็ถูก ได้เกียรตินิยมกันเป็นทิวแถว

คณะที่ ๒ นักศึกษาน้อย เรียนก็ยาก หน่วยกิต
ก็แพง ครูก็ดุ ใครจะอยากเรียน

คณะกอบโกย มีรูปสัญลักษณ์เป็นกรวยหงาย
สีประจำคณะคือสีด้า

คณะเสียดสละ มีรูปสัญลักษณ์เป็นกรวยคว่ำ
สีขาวเป็นสีประจำคณะ

นี่แหละ ๆ โลกมนุษย์มีแค่นี้เอง ใครจะเรียก
๒ คณะหรือ ๒ ชนเผ่าก็ไม่ต่างกัน

“เผ่ากอบโกย-เผ่าเสียดสละ” ฟังดูเป็นวิชา
มนุษยชาติบวกรวิชาโบราณคดี ก็เก้ไปอีกแบบ

เผ่ากอบโกย มีสุขในเบื่องต้น มีทุกขีใน
บั้นปลาย มีความต้องการทะยานอยาก มีดีมหา
หิวกระหายไม่จบสิ้น

สัญลักษณ์ “หมาทอบแดด” จึงเป็นอีก
สัญลักษณ์หนึ่ง

ใครจะเรียกตราประจำตระกูลก็ได้ไม่ขัดข้อง

ขั้นตอนการเรียนรู้ ทั้ง ๒ คณะมี ๓ ระยะ

ระยะที่ ๑ เป็นช่วงฝึกฝน พากเพียร อดทน

ระยะที่ ๒ ชั้นเชี่ยวชาญ ชำนาญ คล่องแคล่ว

ระยะนี้ความทุกข์ความโศกเริ่มลดลง หรือไม่ก็เพิ่มทวีคูณ!

สติปัญญาจะคิดปรุงแต่งทุมเทให้เก่งขึ้น คล่องขึ้น เพื่อไปสู่...ทุกข์มากขึ้นกับทุกข์น้อยลง

ระยะที่ ๓ เป็นระดับต่อยอด เป็นผลจากระยะที่ ๒ ไม่ต้องฝึกปรือ แต่เป็นทั้งตัวทั้งจิตวิญญาณ

ภาษาบาลีเรียกว่า **“กระบืออยู่ที่ใจ”**

ผลกระทบที่ตามมา ทั้ง ๒ คณะเมื่อปฏิบัติ การฝึกฝน จะเกิดการเปลี่ยนแปลงดังนี้

ต้นน้ำ-ชีวิตส่วนตัว

กลางน้ำ-ชีวิตครอบครัว ชีวิตการทำงาน

ปลายน้ำ-ชีวิตสังคม ชีวิตชุมชน ชาติบ้านเมือง

แต่ละคณะ แต่ละเผ่าพันธุ์ เขาฝึกอะไร?

เผ่ากบฏโกย-ฝึกเห็นแก่ตัว ฝึกกบฏโกย ฝึกเอาไรต์เอาเปรียบ ฝึกเอา ฝึกเรียกร้องด้วยสัญชาตญาณ!

เผ่าเสียดสละ-ฝึกไม่เห็นแก่ตัว ฝึกเสียดสละ ฝึกเสียดเปรียบ ฝึกเป็นผู้ให้ ฝึกสละสิทธิ์ด้วยศีล ๕ ศีล ๘ จะเห็นได้ว่าต้นท่อนทั้งสองเผ่านี้แตกต่างกันมาก เผ่ากบฏโกยเขามีต้นท่อนดั้งเดิมอยู่แล้ว ทั้งนี้และทั้งนั้นประสบการณ์ของชีวิตจะเป็นตัวหล่อหลอมนักศึกษาหรือชนเผ่าไปสู่เป้าหมาย

ฝึกฝนจากประสบการณ์จริงด้วยชีวิตของตัวเอง พระท่านอธิบายว่าต้องมี **“ผัสสาหาร”**

การมองโลกในแง่ดี

นิกายมหายานยังเชื่อว่ามนุษย์เรานั้นมิใช่จะจมดักดานอยู่กับ“ความเห็นแก่ตัว” ชั่วนาตาปี

สักวันหนึ่งเขาจะได้คิด เกิดสติ เมื่อการเรียนรู้ถึงที่สุด

มนุษย์เราจะได้คิด เกิดสำนึก เกิดความตระหนัก

“ไอ้ ชีวิตนี้จะมัวกบฏโกย มัวเมาตณหาราคะ กินสุบตีเมเสพ...

จมอยู่บนกองสุขตลอดเวลา...ไม่ใช่ตัวตน

นี่ไม่ใช่ตัวของเรา...ไม่ใช่แก่นแท้ของชีวิต

ไม่ใช่เป้าหมายที่เกิดมา!...”

สักวันหนึ่งมนุษย์คนนั้นจะตรัสรู้จะบรรลุมรรค

จะเปลี่ยนพฤติกรรมแห่งการกบฏโกย

มาเป็นเสียดสละเพื่อคนอื่น

ปิดประตูตายเพื่อตัวเอง ปิดสนิท

มหายานยังเชื่อมั่น และเชื่อมั่น และรอคอย...

บทเรียนคณะเสียดสละ มีอยู่ไม่กี่บท

ทำได้แล้วก็ต้องทำให้ลึก ทำให้เก่ง ทำให้เชี่ยวชาญ

“ความดีมีละเอียด” ต้องไม่ประมาทในความสำเร็จ...ฝึกต่อไปๆๆ

มาตรการที่ ๑ ให้ลดความสุขจากวัตถุประดามีจากการกินการอยู่การหลับการนอน...เรียกว่าฝึกฝนจากวิถีชีวิตที่เดินไปตามสายพาน

เครื่องมือช่าง เราใช้ศีล ๕ ศีล ๘ และการรู้ประมาณ

มาตรการที่ ๒ ให้ลดความโกรธ เราไม่โทษใคร เราโทษตัวเองเท่านั้น

ความช่วยเหลือของคนอื่นไม่ยิ่งใหญ่เท่าความโกรธของเรา

ทุกคนเป็นแค่ตัวล่อ

ความโกรธอยู่ในจิตเรา ต้องล่อออกมามัดออกมาฆ่า!

ทุกอย่างอยู่ที่ใจ จึงไม่โทษใคร!

เมื่อความโกรธลด เมตตากรมก็จะเกิดเอง!

บทเรียนพระพุทธเจ้าสอน เรียนคณะเสียดสละ

ตรวจสอบว่ามาถูกทางหรือยัง มีบทเรียนสุดท้ายที่พระพุทธเจ้าให้ไว้เป็นดัชนีชี้วัดว่ามาถูกทางแล้ว

พหุชนหิตายะ-เพื่อมวลหมู่มหาชนเป็นอันมาก

พหุชนสุขายะ-เพื่อความสุขของมหาชนเป็นอันมาก

โลกานุกัมปายะ-เพื่อรับใช้โลก ช่วยโลก

สุดท้ายนี้ขอต้อนรับนักศึกษาทุกท่านที่ย้ายคณะ ย้ายเผ่าจาก “กบฏโกย” มาเป็น“เสียดสละ”

ตบท้ายด้วยคำสอนพ่อครูสมณะโพธิรักษ์

“คน”ผู้มีมีความสุขที่สุดก็คือ

ผู้ที่รู้ว่าตัวเองกำลังเป็นผู้“ให้”หรือ“เสียดสละ”

แก่ผู้อื่นได้จริงที่สุด”

☸

คนจะมีธรรมะ ได้อย่างไร

• สมณะโพธิรักษ์ •

• ต่อจากฉบับที่ ๓๐๔

ฉบับที่แล้วเราได้อธิบายถึงการแยก “กาย” แยก “จิต” ด้วยการเรียนรู้จาก “อาการ- ลิงคะ-นิมิต-อุเทศ” โดยมี “ธรรม ๒” ที่เป็น “องค์ประกอบของรูปกับนาม” ก็จะสามารถ รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ในเหตุ-นิทาน-สมุทัย-ปัจจัย โดยมีความเป็น “อัตตา” เป็นนัยสำคัญแห่ง การ “เกิด-ดับ” แล้วกำจัด “ตัวตน” ส่วนที่เป็น “อกุศลจิต” ใน “อัตตา” ให้ “ดับ” (นิโรธ) ลีนไป จากจิตใจเราอย่างถาวรนิรันดร์

อาตมา กำลังพยายามไขความลึกแห่ง ความจริงเรื่องนี้ด้วยความเชื่ออย่างยิ่ง ว่า เป็น “ความรู้และความจริง” ที่จะช่วยโลกยุค นี้ หรือยุคไหนๆ ก็ตาม ได้แน่นอน เพราะ ต่างก็แสวงหากันอยู่ทั้งนั้น และรู้อยู่กันทั้งนั้น

ซึ่ง “ความจริง” ที่ว่า เป็น “ลัจจะ” นั้น พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดใน “จูฬวิญญูสูตร” ว่า “ลัจจะมีอย่างเดียวเท่านั้น ลัจจะที่สองไม่มี” (เอกัง ทิ ลัจจะ น ทุตติยมตถ ; พระไตรปิฎก เล่ม ๒๕ ข้อ ๔๑๙)

ว่าแต่ใครจะสามารถ “พบ” ลัจจะหนึ่ง เดียวนี้ได้ หรือไม่ เท่านั้น

“ความรู้ที่เป็นลัจจะ” อันพระพุทธเจ้า ตรัสรู้ที่นั่นแหละที่เป็น “ความจริง” หรือ “ลัจจะ” หนึ่งเดียว ที่ช่วยโลกได้เกือบทุกยุคทุกกาล

เพราะเป็น “ความจริง” (ลัจจะ) ซึ่งเป็น

“ความจริงที่จริงอย่างเดี่ยวเท่านั้น” จริงๆ ที่ ช่วยโลก “อนุเคราะห์โลก” (โลกานุกัมป) ที่จริงได้

ยกเว้นยุคที่คนตกต่ำสุดๆ ชั้นกัลียุค เป็นต้น ซึ่งเป็นขั้นที่กิเลสในคนยุคนั้น ทั่วโลกเลวร้ายกันสุดๆ แล้ว

มันเป็นยุคของคน “บ่าวใต้ต้ม” จริงๆ โลกยุคนี้ก็ใกล้กัลียุคอย่างที่ว่านั้นแล้ว เป็นยุคที่แสวงหา “ความรู้” สารพัดมารู้ได้ยิ่งๆ คนยุคนี้ “รู้มาก” กันจริงๆ

ความรู้อะไรทั้งสิ้น ที่ผู้รู้รู้กันมา ไม่ว่า ความรู้ใดก็รู้อย่างอดกันจนไม่มีอะไรจะรู้กัน อีกแล้ว ต่างก็สามารถรู้กันสุดๆ แล้ว

ไม่ว่าความจริงใด ก็พบความจริงกันจน จะไม่เหลือความจริงอะไรจะให้อีกกันอีกแล้ว

แต่ก็ยังมี “ความจริง” ตามทฤษฎีหรือ ทัศนคติแบบของพระพุทธเจ้าที่นั่นแหละ ที่โลกยังไม่รู้กัน นอกจากผู้ศึกษาพุทธธรรมอย่าง ลัมมาทิฏฐิ จึงจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน “ความจริง” นี้ และสามารถรู้เทียบเข้าไปกับ “ศาสตร์” ของโลกใดๆ ได้ ไม่ว่าจะฟิสิกส์-เคมี หรือไบโอโลยี ชั้นพิเศษชั้นสูงขนาดไหนก็ได้

ซึ่งเป็นเรื่องของปรมาตถธรรมที่เป็น “วิชาทางนามธรรม” จึงอย่าหลงสับสนใน ภาษาเรียกที่เป็นบัญญัติต่างๆ ไม่ว่าจะ เป็น คำว่า เซลล์ หรือ DNA หรือ gene หรือ genome หรือ chromosome ในที่นี้ล้วน แต่หมายเอาภาวะทางนามธรรมเป็นสำคัญ

โครโมโซมใน “กาย” (องค์ประชุมของรูปกับ

คนจะมีธรรมชาติได้อย่างไร?

นาม)นั้น ถ้าเอาแค่ ๔๖ แห่ง แบ่งเป็น...

1. โครโมโซมร่างกาย(autosome) จำนวน ๔๔ แห่ง

2. โครโมโซมเพศ(sex chromosome) จำนวน ๒ แห่ง มีรูปแบบเป็น xx หรือ xy

- ในเซลล์มีจีโนมอยู่ตลอดสายเป็นเพศหญิงทั้งหมด นับโครโมโซมได้ ๔๔ + xx แห่ง

- ในเซลล์มีจีโนมอยู่ตลอดสายเป็นเพศชายทั้งหมด นับโครโมโซมได้ ๔๔ + xy แห่ง

- เซลล์ของ“ไข่หรือนิวเคลียสที่เป็นเพศหญิง” มีโครโมโซม ๒๒ + x แห่ง

- เซลล์ของเชื้อเพศชายมีโครโมโซม ๒๒ + x แห่ง หรือ ๒๒ + y แห่ง

ความเป็นเพศหญิงจึงคือพลังงาน x ทั้งหมด ทั้ง ๒๒ แห่ง ไม่มีความแตกต่างให้เกิดปฏิกิริยาใดเลย จึงเป็นธาตุอยู่นิ่ง เรียก x นี้ว่า potential energy แต่มีพลังงานเต็ม

ส่วนความเป็นชายคือพลังงาน y ที่มีพลังงาน x ทั้งหมด ๒๒ แห่งก็ด้วย และจะเป็น y ก็ได้ ในแห่งที่ ๒๓ เพราะมี“มุกดา” (ความหัวอ่อนหรือเป็นจิตหัวอ่อนที่มีไหวพริบก็ฉลาด แหวไว ไม่ทิ่มทื่อหรือซื่อแบบเข็ และมิเจโตที่ปรับตัวก็ฉับไว ไม่ตื้อดิ่งแข็งกระด้าง) ยิ่งกว่า เพศหญิง

[มุกดานี้ คือ ๑ ใน ๕ ของ“วิการรูป” และเป็นคุณสมบัติหนึ่งของพลังงานจิตที่ละเอียดลึกซึ้งยังอยู่ใน “อุบกขา ๕” ได้แก่ บริสุทธา-ปริโยทาทา-“มุก”-กัมมัญญา-ปภัสรา(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๖๓๐) ที่โพธิสัตว์ทุกองค์ทุกระดับจะเจริญไปตามลำดับของโพธิสัตว์แต่ละองค์]

ความเป็น y จึงเป็น kinetic energy ตัวสำคัญ ในการจะออกแรงส่งพลังงานไป “สัมผัสโดยการกระทบ”(ปฏิสัมพันธ์)กับไข่ หรือ neutron เพศหญิง(ซึ่งเป็นโครโมโซม xx รวมกันอยู่รอการเกิด) จึงจะก่อ“ความเกิดชีวิต”ขึ้นมาได้ นั่นคือ เมื่อสัมผัสแล้ววิญญาณหยั่งลงใน chromosome นั้น ไม่ล่องเลยไปเสีย

แต่ถ้า“วิญญาณ”สัมผัสแล้วก็ล่องเลยไปเสีย ไม่หยั่งลงใน chromosome นั้น ก็ไม่มี“การเกิดของชีวิต”(พตปฎ. เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐)

เพศหญิงเป็น“ที่เกิด”(สัมภวะ),เพศหญิงคือที่รองรับการเกิด

นี่คือ ความจริง ที่ผู้รู้ยิ่งเห็นจริงทั้งรูปทั้งนาม(ธรรม) และทั้งสสารทั้งพลังงาน(โลก) ทั้งวิทยาศาสตร์ด้านที่เป็น metaphysics ทั้งวิทยาศาสตร์ที่เป็น“ปรมาตถธรรม”

ถ้า“เชื้อชีวิต”หยั่งลงในไข่ของเพศหญิงก็คือ nuclear fusion เป็นการหลอมรวมกันเข้าแล้วเกิดธาตุหนัก เกิดเป็นชีวิต ไม่แห้ง

แต่ถ้าหาก“เชื้อชีวิต”ไม่หยั่งลงก็คือ nuclear fission ที่แตกตัวเป็นปฏิกิริยาลูกโซ่(chain reaction) หรือ isotope ที่เป็นธาตุเบา แตกตัวเป็นปฏิกิริยาลูกโซ่กันออกไปอีกนับไม่ถ้วน ซึ่ง nuclear fission ปฏิกิริยาลูกโซ่นี้ คือ “ชรตา”(๑ ในลักษณะรูป ๔ ของอุปาหยารูป ๒๔) ย่อมเสื่อมไปเป็นที่สุดคือสูญ หรือหมดสิ้นสนิท ที่ทางวิทยาศาสตร์ก็รู้จักดี ว่า มีพลังงานแค่ครึ่งอายุ(half life)

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

ซึ่งเป็นความรู้ขั้นสูงที่รู้จักแจ้งรู้จริง ใน“ธรรม ๒”(ทวาร ชัมมา) ที่สามารถทำให้รวมลงเป็น ๑ ได้สำเร็จ และก็ยังอยู่ร่วมกันกับธรรม ๒ (ทวารเน เวทนาย เอกสโมสธนา ภวันติ)

“ธรรม ๒” คือ “กาย” ขาด“รูป”ก็เป็น “กาย”ไม่ได้ ขาด“นาม”ก็เป็น“กาย”ไม่ได้

อย่างน้อยก็ต้องเป็น“นามกาย” คือ “กาย”ที่เน้นถึง“ภาวะภายใน”

“รูปกาย”นั่นคือ “กาย”ที่เน้นถึง“ภาวะภายนอก” โดยยังมี“ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย,ใจ” ตื่น(ชาคริต)รู้(ชานติ)รับรู้ได้ทั้งภายนอกภายใน

“กาย”จึงไม่ขาดจากการเป็น“ธรรม ๒” แต่ผู้สามารถทำ“อิตถิลิงค์”(เพศหญิง)ให้กลายเป็น“ปุงลึงค์”(เพศชาย)ได้ ที่สุดทำ“ปุงลึงค์”ให้เป็น“นปุงสลึงค์”(ไม่มีเพศ)ได้ด้วย เป็นผู้มี“อนุสาสนีปาฏิหาริย์” อิทธิวิธญาณ ชั้นที่ว่า *หนึ่งเดียวให้เป็นหลากหลายก็ได้(เอโกปีหุตวา พุทธา โหติ) ทำหลากหลายให้เป็นหนึ่งเดียวก็ได้(พุทธาปี หุตวา เอโก โหติ)* และชั้นที่ว่า *ทำให้ปรากฏก็ได้ ทำให้หายไปก็ได้(อวิภางัง ตโรภางัง)* เป็นผู้สามารถใน“ไตรลึงค์” คือสามารถจะอาศัยภาวะ“อิตถิลิงค์”ทำงานก็ได้ จะอาศัย“ปุงลึงค์”ทำงานก็ได้ และจะทำให้อยู่ในภาวะ“นปุงสลึงค์”ก็สำเร็จได้แท้

ทั้งหมดนั่นคือ ผู้มี“พรหมกาย”หรือมี“ธรรมกาย” ที่ครบ“เมตตา-กรุณา-มุทิตา-อุเบกขา”แท้จริง เพราะประสิทธิภาพของ“อุเบกขา”นั่น มีคุณวิเศษของ“อุเบกขา ๕”

(ปริสุทธา-ปริโยททา-มุกุ-กัมมัฏฐา-ปภัสรา)อย่างมีเพียงพอ ตามบารมีของแต่ละท่าน

จึงชื่อว่า “ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นเราตถาคต” ซึ่งมีให้เห็นแค่“รูปภาพอยู่ในภวังค์” หรือมิใช่เห็นแค่“รูปที่สำเร็จด้วยจิต”(มโนมยอตตะ) ที่ยังเป็น“อตตะ”ตามที่ตนมีวิชาอยู่

ผู้ใดเห็น“ธรรม”หรือเห็น“พรหม”จึงเห็น“ธรรม ๒”ที่เป็น“กาย”ที่มีภาวะจริงดังว่านี้ จะไม่ใช่การหลงเห็น“แต่”รูปธรรมหรือรูปพระพรหม[ซึ่งหลงว่าเป็น“รูป(ภาพ) พระพุทธเจ้า]ในภาพ ที่มีแค่“สัญญา”กำหนดรู้ที่อยู่ภายในภวังค์” แต่ถ่ายเดียว

และไม่ใช่มีแต่“นามธรรม”ถ่ายเดียวด้วย จึงจะเป็นผู้เข้าถึง“ธรรมกาย”หรือ“พรหมกาย” “กาย”ต้องมี“ธรรม ๒”เสมอ

คือ สามารถเห็นความเป็น“กาย”(องค์รวมของรูปกับนาม)ที่มีการสัมผัสภายนอกด้วยและเห็นได้ทั้งในภายใน รวมเป็น“ธรรม ๒” ในขณะเดียวกัน ไม่ใช่หลับตาปิดทวารภายนอกไปหมด เห็น“ธรรมกาย”หรือ“พรหมกาย”อยู่แต่ในภายในเท่านั้น

“การเห็น”(บัสสิตุง)ก็ดี ยิ่งเป็น“ความเห็นแจ้งชัดเป็นลัจจะ”(วิปัสสนา)ยิ่งต้องมีความเป็น“ธรรม ๒” คือมี“รูปกับนาม” และมี“ภายนอกกับภายใน”อยู่พร้อมเสมอ

ไม่ว่าจะพิจารณา“กายสังขาร” หรือพิจารณา“จิตสังขาร” ก็ต้องมีองค์รวมของรูปกับนาม และภายนอกกับภายในอยู่เสมอ

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

เพียงแต่ว่า ในขณะที่พิจารณา“สังขาร”ที่ชื่อ
ว่า “กายสังขาร”ก็เห็นออกมาหมายเอา
“อาการ”ของ“ความรู้สึก” ที่มีเหตุปัจจัยอยู่
ภายนอกเป็นเรื่องหลัก เช่น กายกรรม หรือ
วจีกรรม เป็นต้น ที่ยังมีอกุศลกรรมหรือ
ทุจริตกรรมภายนอกอยู่ก็จัดการให้เป็นกุศล
เป็นสุจริตภายนอกก่อนให้เป็นผล ให้สำเร็จ
ซึ่งการปฏิบัติให้เป็น“ผลได้”(อตฺถิ)นั้น
ก็ต้องทำให้“อาการอกุศลหรือทุจริต”ภาย
นอกนั้นๆ“ระงับลง”(ปัสสัมภยง) “พิน”(วิมุจจติ)
หรือ“ดับ”(นิรุชฺชติ)ให้ได้ อันเป็นการปฏิบัติ
ที่มี“มโน”นั้นแหละเป็น“ประธาน”(มโนปฺพพง
คมา ฐมฺมา)ในการปฏิบัติอยู่ตลอดเวลา ขณะ
ปฏิบัติ ก็มี“ใจ”นี่เองที่มันเป็น“ตัวสำคัญ”

ผู้ปฏิบัติจึงต้อง“ทำใจในใจ”(มนสิการิทธิ)
ตั้งแต่กำหนดรู้(สัญญา)“ใจในใจ”ของตนให้
รู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า “สังขาร”ทั้งหลายนั้นมันมี
“ธรรมทั้งหลาย”ปรุ่่งแตกต่างกันอยู่ ซึ่งวิธีเรียนรู
ของพระพุทธเจ้าคือ ให้เรียนรู“รูปกับนาม”
ซึ่งเป็น“ธรรม ๒”นี้แหละให้ศึกษาได้ แล้ว
เรียนรู“กิเลสในใจเป็นตัวการชักนำ(สสังขาริ๊ง)
ให้เกิดอกุศลกรรม,ทุจริต”ขึ้นในโลก จึงต้อง
เรียนรูตรงนี้และให้“จัดการ”(อภิสังขาร)กำจัด
(ปหาน)“ตัวการ”นี้ในใจตน

นี่คือ “สมุทัย”ตัวจริง-ตัวแท้ ไม่ใช่อื่น
เลย กำหนดรู้ตัวสมุทัยนี้ให้แม่นให้ตรงเถอะ
ซึ่งขั้นตอนนี้ก็ต้องทำ“อาการอกุศลหรือ
ทุจริต”ทางภายนอกให้หยุดให้ระงับ(ปัสสัมภติ)

มีผลมาเป็นลำดับมาจากภายนอกเป็นขั้นต้น
ก่อน ตามลำดับต้น-กลาง-ปลาย ไม่ลึกลับ
ซึ่งการจะระงับได้ ก็“ใจ”(มโน)ของเราทั้ง
นั้นแหละที่เป็น“ตัวสั่งการ”ไม่ว่าจะเป็น“การ
ระงับกาย-วาจา”ก็“ใจ”เป็นตัวสั่งการโดยแท้
ระงับ“กายสังขาร”ก็ระงับสมุทัยที่“ใจ”
เพียงแต่ว่า การระงับนั้นมี ๒ นัยสำคัญ
(ก.) “ใจ”ถ้าสั่งการแค่“กดข่ม”(วิกขมภตติ)
อย่างเดียวเท่านั้น เป็นพลังกดข่มโดยตรง
เป็นพลังแท้พลังหลัก โดยกดข่มได้ก็ระงับ
ได้ แต่ไม่ถาวรยั่งยืน ไม่เด็ดขาด ไม่จบกิจ
เพราะไม่ได้จัดการกำจัดตรงตัวเฉพาะ
“สมุทัย”แท้ๆ โดยเจาะจง“ตัวสมุทัย”เท่านั้น
ให้มันระงับดับสนิทไป ชนิดที่“สมุทัย”(เหตุ)
มันดับด้วย“ปัญญา”เพราะยอมรับความจริง
ซึ่งไม่ใช่“ดับ”ด้วยการ“กดข่ม”เลย
เพราะการ“กดข่ม”นั้น ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้
จริงตัว“สมุทัย”ตามลำดับขั้นต้น-กลาง-ปลาย
และไม่มี“ปัญญา”ที่เห็นคุณ-เห็นโทษแท้จริง
จึงกำจัดเฉพาะ“ตัวสมุทัย”นั้นๆออกไป
ตั้งแต่ขั้นหยาบ-กลาง-ละเอียด ให้เกลี้ยง
สิ้นด้วย“ปัญญา”ไม่ได้หมดสิ้น ไม่เด็ดขาด
อย่างยั่งยืนถาวรตลอดกาล จึงไม่มีวันจบกิจ
ตามประเด็น ก.นี้ ไม่ว่าจะกดข่มใน
ขณะลืมตา โดยฝึกตนให้มี“สติ”แล้วก็ฝึก
ฝนสะกดจิตไปตลอด โดยการข่มใจไม่ให้จิต
มันเกิดกาม ไม่ให้เกิดพยาบาท หรือไม่ให้
มันฟุ้งซ่าน ไม่ให้มันหริ่งว และเพียรสั่งตน

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

อย่างนั้นอย่างนี้ อยู่นั้นแหละซ้ำแล้วซ้ำเล่า

การกระทำเช่นนี้ก็คือ การสะกดจิต จะรู้ตัวว่า นี่คือ การสะกดจิตแท้ๆ หรือจะ ไม่รู้จักว่า ที่ทำกันอย่างนี้แหละคือ การ สะกดจิต(hypnosis)ก็ตาม ถ้าทำแบบนี้มัน ก็คือ ทำให้เข้าสู่สภาพถูกสะกดจิต ซึ่งทำให้ หลงใหล(hypnotize)ทำให้หลงไปกับจิตที่ถูกชี้แนะ นั้นๆ(hypnotize)แท้ๆตรงๆนั่นเอง รู้ไว้เถอะ

สะกดจิต พยายามทำให้จิตใจเป็นหนึ่ง แจ่มใส เบิกบาน ฝึกให้ใจมีเมตตา ไปตาม ที่ตนเชื่อว่า“เมตตา”นั้นจะทำไว้ในใจอย่างไร ตนก็ทำตามที่ตนมีความรู้ความเข้าใจนั้น แล้ว ก็พยายามทำ“ความเมตตา”ขึ้นในใจ ก็เชื่อว่า นี่แหละคือ การสร้างเมตตาละ ให้เป็นคนมี เมตตา ซึ่งกำหนดหมาย“เมตตา”ขึ้นมาเอง แล้วก็พยายามให้ใจตนเป็นอย่างตนเข้าใจนั้น

ก็เป็นอย่างนั้นอย่างนี้ไปตามที่ตนจะ กำหนดเอาตามที่ตนเข้าใจ ก็ฝึกได้ ผลได้ ก็เป็น“อย่างที่ตนกำหนดขึ้น”และฝึก“ทำให้ แก่ตน”นั้นแหละ ซึ่งเป็นการปั้น“เมตตา”ขึ้น ใส่จิตเอาดีๆ ตามภูมิรู้ที่ตนมีว่า“เมตตา”นั้น คือการทำใจในใจอย่างนี้ๆ หรือ“แผ่เมตตา” นั้น ทำอย่างนี้ๆ แล้วก็ทำตามที่ตนเชื่อว่าใช่

ก็ได้“เมตตา”ขึ้นใส่ตนแบบหนึ่ง ซึ่งเป็น แแค่“อุปาทาน”ชนิดหนึ่ง แแค่กำหนดหมายได้ “ภพชาติ”ที่เป็นจินตนาการ โดยยึดเอา“รูปแบบแห่งความเมตตา”แบบหนึ่ง เกิดขึ้นใน จิต ตามที่ตนปั้นขึ้นใส่จิตได้ ก็เท่านั้นเอง

เช่น อาจารย์ผู้สอนมักจะพากันให้ สำรวมใจ แล้วก็เปล่งกล่าวบท“แผ่เมตตา” ก็กล่าวกันเป็นว่าเล่น อยู่ทั่วไป แล้วก็เชื่อว่า ตนเกิดเมตตาแล้ว ตนมีเมตตาแล้ว

ซึ่งมันไม่ใช่“เมตตาทางกายกรรม-ไม่ ใช้เมตตาทางวจีกรรม-ไม่ใช่เมตตาทางมโน กรรม”ที่เกิดจากความเป็น“คุณธรรม”แท้ และ“คุณสมบัติ”จริง ซึ่งเป็น“คุณวิเศษ” (อุตตริมนุสสรธรรม) ที่ได้จากการฝึกฝน“ทาง กายกรรม-ทางวจีกรรม-ทางมโนกรรม” ด้วยการฝึกปฏิบัติในทุกกรรม-กิริยาของ กาย-ของวาจา โดยเฉพาะ“ของใจ”ที่มี“ทั้ง ปัญญาและทั้งเจต”อันพร้อมด้วยความรอบ รู้“ความจริง”ของการประพฤติ“กายกรรม ในความเป็นเมตตา-วจีกรรมในความเป็น เมตตา-มโนกรรมในความเป็นเมตตา”

ซึ่งเกิดจากองค์ประกอบที่มีเหตุปัจจัย พร้อมทั้งมีคนด้วย คนหนึ่งบ้าง หรือหลาย คนบ้าง อย่างมีจริงเป็นจริง มีสัตว์ตัวหนึ่ง บ้างหรือหลายตัวบ้าง และอื่นๆ อันมีทั้งกิริยา มีทั้งพฤติของกายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม โดยเฉพาะมันมี“วิญญาณ”ที่ทั้งรับรู้ทั้งได้ ฝึกฝน“ก่อเมตตา”ไปกับคน-กับสัตว์-กับ การจัดแจงปรุงแต่งนั้นๆตลอดทุกความ เคลื่อนไหวจริง ทั้งรู้ตามความจริงที่เกิดที่ ปรากฏขึ้นต่างๆ มีภาวะหลากหลายอย่างที่เกิดขึ้นครบกระบวนการของ“เมตตา”จริงๆ

จึงเป็น“เมตตา”สองแบบ ได้“เมตตา”

สองอย่างที่แตกต่างกัน ด้วยประการฉะนี้

แบบไหนของใครจะเป็น“เมตตา”ที่มี
เนื้อหาแท้กว่ากันจริง ก็ไตร่ตรองกันดูเถิด

หรือแบบ“กดข่ม”นี้แหละ สามารถทำ
ได้ต่างๆ เช่น ในขณะที่หลับตา ที่เรียกกันว่า
“นั่งสมาธิ”หรือ“ทำสมาธิ”อันแพร่หลายอยู่
ทั่วไป แล้วฝึกกดข่ม หรือเพ่งจุดใดจุดหนึ่ง
ให้หนึ่ง ที่จริงก็คือ“การสะกดจิต”(hypnosis)
ตนเอง นั่นเอง ซึ่งทำจิตให้สงบด้วยการ
“รวมจิตเข้าไป” ด้วยการเพ่งดึงสะกดจิตให้
นิ่งแน่วแน่งันที่จิต“อยู่ในจิต”นั้นแหละ

ทำให้“จิตเป็นหนึ่ง”ไม่กวัดแกว่ง โดย
“การควบคุมจิต”ได้เป็นหนึ่งเดียว”เรียกว่า
“เอกัคคตารมณ”

นี่ก็คือ “สมาธิหลับตา”แท้ๆ เป็น“เจโต
สมถะ”เท่านั้น ไม่มี“โลกุตระธรรม”ใดๆเลย
ได้แค่“เจโตสมาธิ”ซึ่งเป็นสมาธิแบบโลกีย์
ทั่วไป ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตร
ปิฎก เล่ม ๙ ข้อ [๒๗],[๒๘],[๒๙],[๓๑],
[๓๒],[๓๓],[๓๕],[๓๖],[๓๗] ที่ใครๆก็
ทำได้โดยไม่ต้องมีครูบาอาจารย์ก็ได้

สมาธิแบบนี้ก็เป็นได้แค่“เจโตสมถะ”
อันเป็น“บุคคลที่ ๑”นั่นเองตามที่พระพุทธเจ้า
ตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๑๓๗
ซึ่งท่านแจกบุคคลไว้ ๔ ประเภท

1. ผู้ได้เจโตสมถะในภายใน ได้
รูปฌาน หรือได้อรุณฌาน แต่ไม่ได้โลกุตระ
มรรค หรือโลกุตระผล ไม่ได้ปัญญาที่เห็น

แจ้งในธรรม กล่าวคือ อธิปัญญา

2. ผู้ได้อธิปัญญาเห็นแจ้งในธรรม
เป็นผู้ได้โลกุตระมรรคหรือโลกุตระผล แต่
ไม่ได้รูปฌาน ไม่ได้อรุณฌาน บุคคลอย่างนี้
ชื่อว่า ไม่ได้เจโตสมถะเป็นภายใน

3. ผู้ได้เจโตสมถะเป็นภายในด้วย ได้
อธิปัญญาชั้นมวิปัสสนาด้วย เป็นผู้ได้ทั้งรูป
ฌานหรืออรุณฌาน บุคคลอย่างนี้ชื่อว่า ได้
เจโตสมถะเป็นภายในด้วย ได้ปัญญาที่
เห็นแจ้งในธรรม คือ อธิปัญญาด้วย

4. ผู้ไม่ได้ทั้งเจโตสมถะเป็นภายใน ไม่
ได้ทั้งปัญญาที่เห็นแจ้งในธรรม คือ อธิปัญญา
กล่าวคือ ทั้งไม่เป็นผู้ได้รูปฌาน หรืออรุณ
ฌาน ทั้งไม่เป็นผู้ได้โลกุตระมรรคหรือโลกุตระ
ผล บุคคลอย่างนี้ชื่อว่า เป็นผู้ไม่ได้เจโต
สมถะเป็นภายในด้วย ไม่ได้ปัญญาที่เห็น
แจ้งในธรรม กล่าวคือ อธิปัญญาด้วย

แบบที่ 1.นั่นเอง คือ การทำสมาธิที่ได้
แต่“เจโตสมถะ”ในภายในเท่านั้น แต่ไม่เป็น
ผู้ได้โลกุตระมรรคหรือโลกุตระผล ซึ่งทำกัน
อยู่อย่างแพร่หลายในวงการพุทธก็ตาม ซึ่งต่าง
กันแน่นอนกับแบบของพระพุทธเจ้า เพราะ
คนละวิธีปฏิบัติ ผลจึงเป็นคนละอย่าง

ซึ่งแบบที่ทำกันอยู่ทั่วไปนั้น เป็นแบบ
“กดข่ม” ก็นี้แหละแบบ“สะกดจิต”แท้ๆ

ศึกษากันให้ดีๆเถิด การหลับตาทำ
สมาธินั้น จะหลับตาทำแบบไหน มันคือ
“การสะกดจิต”(hypnosis)จริงๆ ไม่ใช่อื่นเลย

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

(ข.) “ใจ”เป็นประธานที่มีทั้งกดขี่ช่วยด้วย เป็นอุปการะ แต่จริงๆนั้นใช้“ปัญญา”เป็นพลังแทนำทางเหมือน“ต้นหน”กับ“ต้นกล”ช่วยกันสองแรง ในการ“ระงับสมุทัย”ซึ่งเป็น“ธรรม๒” คือ มีทั้งพลังปัญญาและทั้งพลังเจตาร่วมกันเป็น“อุภาโตภาค”

ซึ่งเกิดได้เพราะการฝึกหัดเรียนรู้“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม” อย่างเป็นปฏิสัมพันธ์ โดยทำการรู้จัก“สักกาย”(องค์รวมของรูปกับนามในใจของตน) ในขณะที่มีตาสัมผัสรูป-หูสัมผัสเสียง และทวารอื่นก็สัมผัสกันตามคู่ของตนทั้ง ๖ ทวาร

แล้วก็เรียน“แยกรูปแยกนาม”ด้วยการรู้จัก“อาการ-สังขะ-นิमित-อุเทศ” โดยเฉพาะ“มีผัสสะเป็นปัจจัยจึงเกิดเวทนา” แล้วจึงจะปฏิบัติกำจัดกิเลสในจิต ที่เป็น“เหตุ”ให้เกิด“สุขัลลิกะ” กระทั่งเวทนา ๒ (บ้างสุข-บ้างทุกข์) “รวมลงเป็นเวทนาหนึ่งเดียว”(เอกสมุทธานะ=อทุกขมสุข)จาก“ธรรม๒”นั้นๆ ซึ่งจะมี“ธรรมะ๒”ให้เราได้ศึกษาเสมอ เราจึงสามารถรู้ว่าอะไรคือ“รูปราย” ไรคือ“นามกาย” ไรคือเพียงแค่ชื่อบัญญัติ ไรคือตัวสภาวะธรรม (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐)

จะนี่เอง การปฏิบัติแบบพุทธจึงไม่ใช่การทำสมาธิที่ต้องปลีกตนออกไปปฏิบัติธรรมอยู่ในสถานที่ใดที่หนึ่ง ให้เสียเวลา แล้วจึงจะปฏิบัติทำความหยุดไปหมด แต่ปฏิบัติได้ตลอดเวลาที่ทำงานอาชีพใดอยู่ก็ปฏิบัติให้

“ล้มมาอาชีวะ มีการกดขี่ช่วยด้วยบ้าง นี้ส่วนหนึ่ง และมีพลังของ“ปัญญา”เป็นพลังสำคัญยิ่งอีกส่วนหนึ่ง ช่วยอุปการะกันและกันให้เกิดพลังที่เป็นผลบริบูรณ์ “๒ ส่วน”(อุภยัตตะ) จึงจะสามารถเกิดพลังพิเศษคือ“พลังปัญญา”ทำลายกิเลสได้ดีมาก สัมบูรณ์

ความรู้จักรู้แจ้งรู้จริง(ปัญญาผล)อย่าง สัมบูรณ์นี้แหละคือ“พลังฉาน”(ไฟกองพิเศษ)ที่สามารถไหม้ไหม้(สัมปะชลิตะ)“ไฟราคะ,ไฟโทสะ,ไฟโมหะ”(พลังราคะ,พลังโทสะ,พลังโมหะ)ให้สลายลงได้อย่างมีประสิทธิภาพที่เป็นจริง สงบเรียบร้อย ราบรื่น สุขภาพ ง่าย งาม

บริบูรณ์ด้วยพลัง“อุภาโตภาควิมุต” โดยปกติแม้ปฏิบัติไม่มี“การพิจารณาใจในใจให้ถ่องแท้หรือให้ลงไปถึงที่เกิด”(โยนิโสมนสิการ)ด้วยปัญญาที่สัมมาทิฐิ คนส่วนมากก็มีสัญชาตญาณอยู่เป็นธรรมชาติคือ“ใช้จิตกดขี่”(วิกขัมภต)อาการ“ภายนอก”ไว้ ตาม“มารยาทสังคม” ก็เป็นสามัญอยู่แล้ว

ซึ่งแล้วแต่ใครจะมีความละเอียด(หิริ) มีความสำรวม(สังวร) ของแต่ละคนเท่าใดๆ

ผู้ปฏิบัติส่วนมากจึงปฏิบัติการระงับ“กายสังขาร”ได้เพียง“กดขี่”(วิกขัมภ)แค่นั้น ในขั้นต้นนี้ ไม่มี“ปัญญา”ที่เกิดรู้แจ้งเห็นจริง เข้าขั้น“วิปัสสนาญาณ”

กล่าวคือ จะไม่ได้พิจารณาให้เห็นแจ้งด้วย“ความรอบรู้จากสัมผัสด้วยการกระทบ”(ปฏิสัมผัสโส) อันเกิดจาก“ฉัมมวิจยสัมโพชฌงค์

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

-สัมมาทิฐิ-มคคังคะ”แล้วเจริญเป็น“ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ”ไปตามลำดับ ที่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง จากกรรมหรือการกระทำภายนอก อันมีครบทั้งสัมมาอาชีวะ-สัมมากัมมันตะ-สัมมาวาจา-สัมมาสังกัปปะ ซึ่งได้เข้าใจความจริงจากสัมผัสจริงอย่างซาบซึ่งเข้าใจดีลึกซึ่งเข้าไปในใจด้วย“ความเห็นจริง”ว่าการกระทำ

“กรรม”ภายนอก ที่ตนกระทำอยู่ที่เป็นอกุศล หรือทุจริตนั้นๆ มันหยาบ มันต่ำ มันชั่ว มันร้าย มันแรง มันเลวอันเป็นผลกระทบต่อผู้อื่นอย่างไร ไฉน อย่าง“เห็นจริง”

จึงเกิด“พลังปัญญา”ที่ครบครันทั้งภายนอกภายใน เป็นฤทธิ์เรงนำพาให้หยุดระงับ เป็นฤทธิ์“พลังปัญญา” ไม่ใช่ฤทธิ์“พลังกดขี่”เท่านั้น พลังปัญญานั้นมีทั้งภายนอกและภายในที่เป็นปฏิสัมพันธ์ เป็น“ปฏิสัมพันธ์สัมผัส” ที่หมุนรอบเชิงซ้อนเกิดพลังปฏิภาควิหิตทบทกัน แต่พลังกดขี่นั้นมีแต่ดึงเข้าไปหาภายในทิศเดียว ระนาบเดียว

จึงมีผลทับทิวด้วยปัญญาและเจโต ทั้งที่รู้ด้วยปัญญาว่าไม่น่าทำเลย และทั้งเจโตที่ได้ที่มีอยู่ด้วย ซึ่งเกิดไปพร้อมกัน ทั้งสมมุติสัจจะและทั้งปรมาตถสัจจะ

โดยการศึกษาขั้นต้นก็ต้องพิจารณา เรือนรู้ความเป็น“กาย” คือ องค์รวมของรูปกับนาม ที่สัมผัสสัมพันธ์กันอยู่ให้รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง“กายทั้งปวง”(สัพพกายปฏิสังเวท) ว่า ส่วนใดเป็น“กาย”ส่วนใดเป็น“จิต” หรือส่วนใด

เป็น“รูป”(ส่วนที่ถูกรู้ ทั้งภายนอกและภายใน)ส่วนใดที่เป็น“นาม”(ญาณปัญญาของเราที่ทำหน้าที่รู้)

เมื่อปฏิบัติมีผลทำให้กิเลสลดละฤทธิ์แรงลงได้มากจนถึงขั้นสามารถทำให้“อยู่กับเหตุภายนอก”ที่กระทบกระเทือนสัมผัสอยู่แท้ๆ กิเลสในใจเราก็หมดลดไปจริง จึงจะเป็น“กายระงับ”(องค์ประชุมของรูปกับนามไม่มีกิเลสรบกวนแล้ว)ได้อย่างมากเพียงพอ จึงเรียกว่าปล่อยวางภายนอกได้แล้ว ทำ“ภายในกาย”ได้ผลเพียงพอแล้ว

เพราะมีพลังอำนาจที่เป็น“ฉาน”แบบพุทธ ซึ่งมีพลังฤทธิ์ชนะเหตุภายนอกได้แล้ว ทั้งๆที่มีการสัมผัสเหตุนั้นอยู่ไม่ได้พราวจากกันไปไหน และไม่ต้องกดขี่ด้วย บัดนี้มีอำนาจหรือพลังแห่งปัญญา“เหนือ”(อุตตระ)เหตุ นั้นได้แล้วอย่างแท้จริง นี่คือ “การระงับกายสังขาร”(ปัสสัมภยง กายสังขาร)ได้แล้ว ที่ถูกต้องเป็นสัมมาทิฐิแบบพุทธ

ถึงขั้นนี้ก็ใช่ว่าจะอันว่างมือจากภายนอก เลื่อนเข้าไปพิจารณา“สังขาร”ลึกเข้าไปภายใน ชื่อว่า “จิตสังขาร”อันมีกิเลสส่วนที่เหลืออยู่ จึงจะไปหมายเน้นเอา“อาการ”ของ“ความรู้สึก (เวทนา)”เป็นขั้น“จิต”ลำดับต่อไป ซึ่งลึกหรือสูงขึ้นจากการปฏิบัติขั้นต้นที่มีฤทธิ์แรง คือ ได้จัดการกับอกุศลหรือทุจริต“กาย”แล้ว

ดังนั้น หากผู้ใดไม่สัมมาทิฐิในภาวะแห่งความเป็น“กาย” มิฉฉาทิฐิอยู่เท่าใดๆ ก็จะไม่“สัญญา”ความเป็น“กาย”ก็ดี ความเป็น

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

“อตตทา”ก็ดี ความเป็น“โลก”ก็ดี ผิดเพียง
ไปตามทฎฐิ ที่ผู้นั้นยัง“มิจฉาทฎฐิ”อยู่จริง
เท่าที่ยังหลงผิดอยู่ มากหรือน้อยเท่านั้น
ผู้ที่“สัมมาทฎฐิ”ในความเป็น“กาย”
เมื่อปฏิบัติมีสัมผัสสภาวะของ“กายสังขาร”
ก็จะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กายสังขาร”ได้
ไม่ผิด นั่นคือ จะเห็นภาวะของ“ธรรม ๒”
ประชุมกันอยู่ ทั้ง“รูป”ทั้ง“นาม”นั่นเอง ซึ่ง
พระพุทเจ้าตรัสว่า “สัมผัสวิโมกข์ ๘
ด้วยกาย สำเร็จอริยาบถอยู่”(อฎฐ วิโมกเข
กาเยน พุสสิตวา วิหริติ) คำตรัสนี้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๓๖ ข้อ ๑๕๑ ยืนยันไว้ชัด

ซึ่งยากแก่การเดา หรือยากแก่การใช้
เหตุผลขบคิดเพื่อให้รู้แจ้งได้

“ธรรม ๒”(เทว ธัมมา = กาย)เริ่มตั้งแต่
ความเป็น“วิโมกข์ ๘” ที่มีทั้ง“รูป”ภายนอก
และจะต้องมี“นาม”ภายในด้วยเสมอ จึงจะ
เกิดการเรียนรู้ความเป็นปรมัตถธรรม

เริ่ม“วิโมกข์ ข้อ ๑”..รูปปี รูปานิ ปัสสติ
คำว่า “ปัสสติ”ในวิโมกข์ข้อ ๑ นี้ก็
หมายความว่า เป็น“นาม”อยู่ในตัว ที่
ตนต้องมีอาการ“เห็น”(ปัสสติ = อาการนามธรรม
ที่คนผู้นั้นมีขึ้นให้ตนศึกษา)“รูป”นั้นๆ ด้วยผัสสะ

เมื่อ“มีรูป”(รูปปี)ให้เราศึกษาในบัดนั้น
จากประดา“รูปทั้งหลาย”(รูปานิ) ผู้ปฏิบัติก็
จับ“องค์ประกอบ”ของ“รูปและนาม”ที่เป็น
“ธรรม ๒”ให้ตนได้ศึกษาไปสู่“ความหลุด
พ้น”(วิโมกข์)จากความเป็น“กาย”(ธรรม ๒)นี้แล

ให้“ประชุมลงเป็นหนึ่งใน”ให้ได้ไปตามลำดับ
“วิโมกข์ ข้อ ๒”..อฉฉตตัง อรูปสัณญี
เอโก พหิทธา รูปานิ ปัสสติ

ในวิโมกข์ข้อ ๒ นี้ก็มีคำว่า“ปัสสติ”
ที่เป็น“นาม”อยู่เช่นเดิม แถมกำหนดชัดว่ามี
ทั้ง“ภายใน-ภายนอก”(อฉฉตตัง-พหิทธา)อีกครบ
ถ้วน และยังเป็น“ผู้กำหนดรู้”คือ สัณญี
โดยตนเอง(เอโก)อีกด้วย ซึ่งสามารถกำหนด
รู้(สัณญา)ตั้งแต่“กามภพ”ภายนอก แล้วปฏิบัติ
จัดการ(อภิสังขาร)ให้ได้ผลไปตามขั้นตอน จึง
จะเลื่อนเข้าไปหา“รูปภพ”ภายใน และปฏิบัติ
ให้ได้ผลอีก แล้วจึงเลื่อนเข้าไปจัดการชั้น
“อรูป”เป็นขั้นสุดท้าย แล้วกำจัด“อรูป”นั้น
ให้หมดสิ้นได้จึงจะไม่ต้อง“กำหนดรู้ต่อไปอีก
เรียกว่า“อัสัณญี”ที่“มี”(โหติ)ผลบริบูรณ์แล้ว

“วิโมกข์ ข้อ ๓”..สุกัณเตวะ อธิโมกโข
(หรืออริมุตโต) โหติ

อันหมายความว่า การปฏิบัตินั้นจะนุ่ม
ไปสู่ทิศทางที่“พึงได้”(สุก)จนถึงที่สุด(อันตะ) ซึ่ง
เจริญเลื่อนขึ้นจาก“กายสังขาร”นุ่มไปสู่ภาวะ
ชั้น“จิตสังขาร”โดย“กายสังขาร”ก็ยังมีสัมผัส
ภายนอกอยู่เป็นปกติ แต่บัดนี้“สติ”ของเรา
มี“อำนาจ”(อริปไตย)เพียงพอจริงประกอบ
กับ“ปัญญา”ที่มีพลัง“อยู่เหนือ”(อุตตระ)ภาวะ
ภายนอกนั้นได้อย่าง“ตั้งมั่นแล้ว”(สมาหิตตะ)
แข็งแรงแท้จริง ในขณะที่ลืมตาตัวเอง ซึ่งไม่ใช่
ต้องอยู่ในภาวะหลับตาเข้าไปสู่ภายในเลย

ภาวะของ“จิตสังขาร”ก็จะรู้จักรู้แจ้ง

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

รู้จริงไปตามขั้นตอน บริบูรณ์อยู่ทั้งภายนอก ภายในสัมพันธ์กันมิได้ขาด “ธรรม ๒” ทั้งที่เป็น ภายนอกและภายใน และทั้งที่เป็นรูปกับนาม

แล้วก็ปฏิบัติ“อภิสังขาร”กันไปตามลำดับ ตั้งแต่“ปุณฺณภูมิสังขาร”(การจัดแจงชำระกิเลส) จน ได้ผลบริบูรณ์เป็น“อปุณฺณภูมิสังขาร”(การจัดแจง ได้ผลหมดกิเลสไม่ต้องชำระแล้ว) จากนั้นก็รักษาผล ที่ได้ นั้นด้วย“อาเสวนา-ภาวนา-พหุลีกัมมัง” ให้เป็น“ความคงที่, ยั่งยืน”คือ ทำ“อภิสังขาร” (การจัดแจงชำระถึงขั้นปรมาตฺถ์) ให้เป็น“อาเนญชา” (อาเนญชาภิสังขาร=ทำได้ผลถึงขั้นแน่นอนที่สุดคงที่ยั่งยืน)

โดยกายสังขารก็ยังมีอยู่ จิตสังขารก็ ยังมีอยู่ โดยเฉพาะ“วจีสังขาร”ก็ยังมีอยู่ แต่ “วจีสังขาร”นี้ผู้มีจักษุวิมลจะไม่สามารถรู้จก รู้แจ้งรู้จริงกันได้เลย ถ้าไม่สัมมาทิฐิ

ผู้ปฏิบัติจะปฏิบัติ“สัมมาสังกัปปะ ๗”ได้ ผล ต้อง“สัมมาทิฐิ”มาก่อน แล้วปฏิบัติให้ เป็น“สัมมาปฏิบัติ”อย่างถูกต้อง จังจะรู้จัก รู้แจ้งรู้จริงมี“วิปัสสนาญาณ”สามารถ“เห็น” (ขัสสติ)ความเป็น“วจีสังขาร”อันเป็น“อาการ” ของ“นามธรรม”ที่ยังเป็น“มโนกรรม”อยู่ในใจ เท่านั้น ยังไม่เป็น“วจีกรรมหรือกายกรรม”

เมื่อยังไม่ได้มี“การกระทำ”ออกมาเป็น “วจีกรรม”หรือเป็น“กายกรรม”ภายนอก ก็ ยังเป็นเพียง“รูปร่าง”(อิริยจนสัมผัสส=การสัมผัส เพียงแต่ชื่อ) ซึ่ง“สังขาร”กันขึ้น อย่างเก่งก็เป็น ได้แค่“อาการ”ของ“วจี”อยู่ในใจของตน ตน เท่านั้นหรืออยู่ผู้เดียว จึงยังเป็นแค่“วจีสังขาร”

ผู้ปฏิบัติ“สัมมาสังกัปปะ ๗”ได้ผลจะมี“วิชา ๕”เป็นผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สังขาร ๓” ได้จริงอย่างสัมมาทิฐิแท้ ตั้งแต่“วิปัสสนา ญาณ”เป็นญาณหลัก แล้วจึงจะสามารถทำ “มโนเมยิทธิญาณ-อิทธิวิธญาณ-ทิพโสต ญาณ-เจโตปริยญาณ”เจริญขึ้นไปตามลำดับ

ซึ่งเป็น“อนุศาสน์ปาฏิหาริย์”(ปาฏิหาริย์ ตามคำสอนของพระพุทธเจ้า)อย่างแท้จริง จะไม่ใช่ “วิชา ๕”(หรืออภิญา ๕)ที่เป็นอิทธิปาฏิหาริย์ หรืออาเทศนาปาฏิหาริย์อย่างหลงผิดเด็ดขาด

ผู้ปฏิบัติจึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น “สังกัปปะ ๗”อย่างสัมมาทิฐิตามพระวจนะ คือ ปฏิบัติ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”ตั้งแต่ “สติปัฏฐาน ๔ - สัมมัปปธาน ๔ - อิทธิบาท ๔” ก็จะทำให้ผลไปตามลำดับเป็น“อินทริย์ ๕” กระทั่งบรรลุไปตามลำดับจนถึงขั้นสูงสุดเป็น “พละ ๕” ซึ่งปฏิบัติด้วย“โพชฌงค์ ๗ และ มรรคองค์ ๘”เป็นแกนแห่งการปฏิบัติไปตลอด

จึงสามารถกำหนดสภาวะธรรมที่เป็น “ตัวตนของกิเลส”(อตฺตา)ได้แท้แน่ชัดเพราะ ปฏิบัติ“สติสัมโพชฌงค์-ธรรมวิจยสัมโพช ฌงค์-วิริยสัมโพชฌงค์” จึงวิจย“สังกัปปะ ๗”ที่มี“ตักกะ-วิตักกะ-สังกัปปะ-อัปปนา- พยัปปนา-เจตโส อภินิโรปนา-วจีสังขาร” ว่า “ตัวตน”ที่จะทำ“ความดับ”(นิโรธ)นั้น คือ “ดับ” เฉพาะ“อกุศลจิต”เท่านั้นได้แม่นยำถูก“ตัวตน ของกิเลส”กระทั่งหมดสิ้นตัวตนนั้น(อนัตตา) ถึงจะเป็น“โลกุตระ”แบบพุทธได้ถูกต้องแน่แท้

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

พระเจ้าแผ่นดิน

(สมัยคลชาตก)

- ผืนแผ่นดิน แดนไทย ใหญ่คุณค่า
- กษัตรา ตรงธรรม ดำรงมั่น
- สร้างเศรษฐกิจ พอเพียง เลี้ยงชีวัน
- ปลดหนี้ครัน คลายทุกข์ ราษฎร์สุขเย็น.

ครั้งหนึ่งในสมัยพุทธกาล พระเจ้าปเสน-
ทิโกศลซึ่งเป็นพระเจ้าแผ่นดินผู้ครองแคว้นโกศล
ประทับอยู่ที่พระนครสาวัตถี ได้ทูลอาราธนา
(ขอร้อง)พระผู้มีพระภาคเจ้า ทรงนำเรื่องทศพิช-
ราชธรรมของพระเจ้าแผ่นดินในอดีต มาตรัสเล่า
ให้ฟัง

.....

ในอดีตกาล เมื่อพระเจ้าพรหมทัตครอง
ราชสมบัติ อยู่ในพระนครพาราณสี ทรงปกครอง
โดยธรรม ทรงบำเพ็ญมหาทานสม่าเสมอ
กาลนั่นเอง ได้มี**พระปัจเจกพุทธเจ้า**(พระพุทธ-
เจ้าที่มีได้สร้างหมู่กลุ่มขึ้นเป็นศาสนา)**องค์หนึ่ง**
จาริกออกมาจากเงื้อมภูเขานันทมูลกะกระทั่งไปถึง
พระนครพาราณสี แวะพักอาศัยอยู่ที่ในพระราช-

อุทยานของพระเจ้าพรหมทัต

รุ่งเช้า พระปัจเจกพุทธเจ้าเข้าไปบิณฑบาต
ในพระนคร ประจวบเหมาะกับพระเจ้าพรหมทัต
ได้ทอดพระเนตรเห็นเข้า ทรงเกิดความเลื่อมใส
ศรัทธาอย่างยิ่ง จึงทรงนิมนต์ให้ขึ้นสู่ปราสาท จัดให้นั่ง
บนราชอาสน์(ที่นั่งของพระเจ้าแผ่นดิน) แล้วทรง
อังกาส(ถวายอาหารพระ)ด้วยของเคี้ยวของฉัน
รสเลิศต่างๆ

ครั้นหลังเสร็จภัตกิจ พระเจ้าพรหมทัตทรงได้
สดับอนุโมทนาแล้ว ยิ่งทรงเลื่อมใสมากกว่า
เดิมอีก ทรงนิมนต์ให้พระปัจเจกพุทธเจ้าพักอยู่
ในพระราชอุทยานของพระองค์นานๆ เมื่อพระ
ปัจเจกพุทธเจ้ารับนิมนต์แล้ว พระเจ้าพรหมทัต
เองพอเสวยพระกระยาหารเช้าเสร็จ ก็เสด็จไป
จัดแจงที่พักด้วยพระองค์เอง โดยให้คนเฝ้า

พระราชอุทยานที่ชื่อว่า **สุมังคละ** ทำหน้าที่เป็น
ไวยารวัจกร(ผู้ทำกิจธุระช่วยเหลือรับใช้พระ) ซึ่ง
สุมังคละก็ได้ดูแลบำรุงพระปัจเจกพุทธเจ้าด้วยความ
เคารพเป็นอย่างดี ตั้งแต่นั้นมาพระปัจเจกพุทธเจ้า
ก็ไปฉันที่พระราชมณเฑียรตลอดมา

อยู่มาวันหนึ่ง พระปัจเจกพุทธเจ้าได้เรียก
สุมังคละมา แล้วบอกไว้ว่า

“อาตมามีกิจธุระจะไปในที่อื่นสัก ๒-๓ วัน
แล้วจึงจะกลับมา ช่วยกราบทูลพระราชินีให้ทรง
ทราบด้วยเถิด”

กล่าวแล้วก็จากไป สุมังคละจึงได้กราบทูลให้
พระราชินีทรงทราบ

ครั้นพระปัจเจกพุทธเจ้าไปกระทำการเสร็จแล้ว
ตกเย็นของวันที่ ๓ ถึงกลับมาสู่พระราชอุทยาน
โดยที่สุมังคละยังไม่รู้ พระปัจเจกพุทธเจ้าเก็บบาตร
และจีวรแล้ว ได้เดินจงกรมอยู่สักครู่ จากนั้นก็นั่ง
พักอิริยาบถอยู่บริเวณโคนต้นไม้

ในวันนั้นเอง มีแขกมายังเรือนของสุมังคละ
หลายคน เขาจึงคิดว่า

“เราน่าจะออกไปล่าเนื้อสักตัวในพระราช-
อุทยานเพื่อเอามาทำเป็นอาหารต้อนรับแขกของเรา”

จึงตัดสินใจถือธนูออกจากเรือน ตระเวนสอด
สายตาหาเนื้อที่พระราชินีไม่ทรงห้ามไว้ พอเห็นได้
ต้นไม้อ่างหนึ่งสั้นไหว กิ่งไม้ใบไม้ถูกเหยียบมี
เสียงดังขึ้น ก็แน่ใจว่าจะเป็นเนื้อตัวใหญ่
หลบซ่อนอยู่จึงเอาลูกศรพาดสายยิงเข้าใส่ทันที
ได้ยินเสียงลมดังลงสู่พื้น สุมังคละรีบวิ่งเข้าไปดู
อย่างดีใจ

แต่แล้วก็ต้องสะดุ้งสุดตัว เมื่อเห็นเป็นร่าง
ของพระปัจเจกพุทธเจ้านอนกองอยู่บนพื้น มีลูก
ศรปักอยู่ที่อก โลหิตไหลทะลักออกมาตามบาดแผล
เขาเกิดความตกใจกลัวมาก ละล่ำละลักกล่าว
ออกไป

“ข้าแต่พระคุณเจ้าผู้เจริญ กระผมไม่รู้ว่าเป็น
ท่าน กระผมคิดว่าเป็นเนื้อที่อาศัยอยู่ในพระราช-
อุทยาน ไม่ทราบเลยว่าท่านกลับมาแล้ว ได้โปรด
งดโทษให้แก่กระผมด้วยเถิด”

พระปัจเจกพุทธเจ้ายกมือขึ้นช้าๆ ส่งเสียง
เพียงแผ่วเบาแทบไม่ได้ยิน

**“อาตมาอภัยแก่ท่านช่วยพุงอาตมาลุกขึ้น
นั่งเถิด แล้วจงถอดลูกศรออกไปเสีย”**

สุมังคละยกมือขึ้นไหว แล้วใช้กำลังดึงลูกศร
ออกมา ความเจ็บปวดสุดประมาณเกิดขึ้นแก่พระ
ปัจเจกพุทธเจ้าทันที เกินกว่าที่จะทนได้ ทำให้พระ
ปัจเจกพุทธเจ้าปรินิพพาน(การตายของผู้หมด
กิเลสแล้วโดยไม่กลับมาเกิดอีก) ณ ที่ตรงนั้นเอง

เมื่อรู้ว่าพระปัจเจกพุทธเจ้าปรินิพพานแล้ว
สุมังคละยิ่งหวาดกลัวใหญ่ เกรงภัยที่จะตามมาถึง
ตนคิดอยู่ในใจ

**“หากพระราชินีทรงทราบว่า พระปัจเจก-
พุทธเจ้าที่ทรงเคารพรัก ถูกเรามาเสียแล้ว
ต้องไม่ยอมไว้ชีวิตของเราแน่นอน”**

ดังนั้นเขาจึงรีบพาลูกเมียหลบหนีไปในคืนนั้น
วันรุ่งขึ้น เมื่อมีผู้พบศพของพระปัจเจกพุทธเจ้า
และครอบครัวของสุมังคละหายตัวไปหมดสิ้น จึง
ไปกราบทูลพระราชินี

“ข้าแต่องค์ราชินี คนเฝ้าสวนฆ่าพระปัจเจก-
พุทธเจ้า แล้วนำครอบครัวหนีไปกันหมดทุกคน
พระเจ้าข้า”

**พระเจ้าพรหมทัตกริ้วยิ่งนัก ที่คนเฝ้าสวน
หนีหายไป** ทั้งทรงเสียพระทัยที่พระปัจเจก-
พุทธเจ้าปรินิพพาน จึงทรงจัดให้บูชาพระศพ แล้ว
ถวายพระเพลิงด้วยสักการะอย่างยิ่งใหญ่ จากนั้น
ทรงให้สร้างพระเจดีย์บรรจุพระบรมธาตุ เก็บไว้
เคารพบูชาสืบไป

ล่วงเลยไป ๑ ปี สุมังคละคนเฝ้าพระราช
อุทยานปรารถนาจะกลับมารับใช้พระเจ้าพรหมทั
ตอีก แต่ก็ยังกลัวภัยจะเกิดแก่ตน จึงต้องการ
หยั่งรู้ถึงจิตใจของพระราชินี ว่ายังคิดอย่างไรกับ
ตนบ้าง จึงได้แอบลอบมาหาอำมาตย์ซึ่งสนิทสนม
ด้วย แล้วเอ่ยปากขอร้อง

“ท่านอำมาตย์โปรดช่วยเหลือด้วยเถิด ท่าน
ลองบอกกล่าวความดีของเราแต่เก่าก่อนถวาย

พระราชินี ดูที่หรือว่าพระองค์จะทรงรู้สึกต่อเรา
อย่างไรบ้าง”

อำมาตย์นั้นก็พยายามหาโอกาสเหมาะ ได้
กล่าวพรรณนาคุณของสุ้มงคละแด่พระราชินี
แต่พอพระเจ้าพรหมทัตทรงรับฟังแล้ว ทรงทำ
เฉยเสียเสมือนไม่ได้ยินอะไรเลย เพียงอาการ
เท่านั้น อำมาตย์ก็รับรู้ได้แล้ว จึงกลับไปบอกแก่
สุ้มงคละ

“พระราชินีทรงไม่พอพระทัยท่านอยู่”

เป็นอย่างนี้สุ้มงคละจึงลาอำมาตย์นั้นกลับไป

พล่งวงไปปีที่ ๒ สุ้มงคละย้อนมาหาอำมาตย์
ผู้นั้นอีก ให้ช่วยทดสอบจิตใจของพระเจ้าพรหม-
ทัตใหม่ แต่ผลก็ยังคงออกมาเช่นเดิม พระราชินี
ยังทรงนิ่งเฉยเสีย มิได้ตรัสอะไรออกมาเลยสักคำ
เขาจึงต้องกลับไปอีกครั้งอย่างผิดหวัง

เมื่อพล่งวงเข้าสู่ปีที่ ๓ สุ้มงคละตัดสินใจโดย
เด็ดขาด ได้พาลูกเมียของตนกลับคืนสู่พระนคร
พาราณสี เพราะอำมาตย์แจ้งข่าวให้ทราบ ว่า ดู
ที่ท่าพระราชินีได้มีพระทัยอ่อนลงแล้ว ดังนั้น
อำมาตย์จึงพาสุ้มงคละไปพระราชวัง เพื่อขอเข้า
เฝ้าพระราชินีต่อหน้าพระพักตร์

พอพระเจ้าพรหมทัตทรงได้รับการกราบทูลว่า

“ท่านอำมาตย์และสุ้มงคละผู้เคยเป็นคนดูแล
พระราชอุทยาน ขอเข้าเฝ้าพระเจ้าข้า”

ทรงสดับอย่างนั้น ก็รับสั่งให้ทั้งสองมาเข้า
เฝ้าทันที ครั้นพอได้พบหน้ากันเข้าโดยไม่รอช้าเลย
พระราชินีทรงสอบถามอย่างตรงประเด็นว่า

“สุ้มงคละเราให้เจ้าคอยดูแลรับใช้พระ
ปัจเจกพุทธเจ้าเป็นอย่างดี ทำไมเจ้าจึงฆ่าท่าน
ผู้เป็นนาบุญของเราเสีย”

สุ้มงคละพยายามระงับอารมณ์หวาดกลัว
ของตนไว้ แล้วกราบทูลให้เสียงสั้นเครือ

“ข้าแต่พระองค์ผู้เป็นสมมติเทพ ข้าพระองค์
มิได้มีเจตนาฆ่าพระปัจเจกพุทธเจ้าเลย แต่เพราะ
ความเข้าใจผิด คิดว่าเป็นเนื้อหลบอยู่ใต้ต้นไม้ จึง

พลั้งมือยิงศรออกไป พระเจ้าข้า”

แล้วได้กราบทูลเรื่องราวทั้งหมดให้ทรง

ทราบ พระราชินีทรงสดับแล้วก็หายจากการ
เก็บโกรธไว้ ทรงเห็นใจสุ้มงคละ จึงตรัสปลอบโยน

“ถ้าเรื่องเป็นอย่างนั้น เจ้าก็อย่ากลัวเลย ไม่
ต้องหลบหนีไปที่อื่นด้วย”

จากนั้นก็ทรงแต่งตั้งสุ้มงคละให้เป็นผู้ดูแล
พระราชอุทยานตามเดิม ตอนนั้นเองอำมาตย์เห็น
เป็นโอกาสเหมาะจึงได้กราบทูลถาม

“ข้าแต่พระองค์ผู้เป็นใหญ่ในแผ่นดินนี้ ก็แล้ว
เหตุไฉน เมื่อพระองค์ได้ทรงฟังคุณความดีของ
สุ้มงคละถึง ๒ ครั้งก็ไม่ยอมตรัสใดๆเลย แต่พอ
ครั้งที่ ๓ จึงทรงอนุเคราะห์ได้เล่า”

พระราชินีทรงพระสรวล แล้วตรัสเฉลย

“ธรรมดาของผู้เป็นพระเจ้าแผ่นดิน หาก
กำลังโกรธอยู่ ไม่สมควรทำอะไรลงไปด้วย
ความหุนหัน ฉะนั้นครั้งก่อนๆเราจึงนิ่งเสีย แต่
พอถึงคราวนี้เรารู้ใจของเราว่า ความโกรธที่เคย
มีมานั้นอ่อนลงแล้ว จึงให้สุ้มงคละเข้าเฝ้าได้”

หยุดสักครู่ แล้วทรงกล่าวต่อไป ถึงข้อพึงประ-
พฤติปฏิบัติของพระเจ้าแผ่นดินให้แก่อำมาตย์ฟัง

“พระเจ้าแผ่นดินหากได้รู้ตนว่า เรากำลังก้าว
ไกลไกล ก็ไม่ใช่ฐานะเลยที่จะฟังลงอาชญา(ลง
โทษ)แก่ผู้อื่น แต่พึงควรเพิกเฉยเรื่องทุกอย่าง
ร้ายแรงนั้นไว้ก่อน

แต่หากเมื่อใดได้รู้ตนว่า จิตของเราผ่องใส
ก็พึงใคร่ครวญความผิดของผู้อื่นที่ทำไว้
พิจารณาให้เห็นแจ่มแจ้งด้วยตนเองว่า นี่! ส่วน
ประโยชน์ นี่! ส่วนโทษ เมื่อนั้นจึงปรับโทษ
ผู้นั้นๆตามสมควร

อนึ่ง! พระเจ้าแผ่นดินพระองค์ใดไม่ถูกอคติ
(ความลำเอียง)ครอบงำ ย่อมสามารถแนะนำผู้อื่น
ในสิ่งที่ควรและไม่ควร นี่ชื่อว่าไม่เพาพลาญผู้อื่น
และพระองค์เอง ทรงลงอาชญาได้ตามสมควรแก่
โทษ พระเจ้าแผ่นดินพระองค์นั้นได้ชื่อว่า มี
คุณงามความดีคุ้มครองแล้ว ย่อมไม่เสื่อมจาก
สิริ(ความดีที่นำไปสู่ความเจริญ)

แต่ถ้าพระเจ้าแผ่นดินพระองค์ใดถูกอคติครอบงำ ไม่ได้พิจารณาให้ดีเสียก่อน แล้วค่อยตัดสินทำลงไปทรงลงอาญาด้วยอารมณ์ผลุนผลันพระเจ้าแผ่นดินพระองค์นั้นได้ชื่อว่า มากไปด้วยโทษอันน่าตีเดียมน ย่อมละทิ้งชีวิตที่ติงามไป แม้ยามพ้นจากโลกนี้แล้ว ก็ย่อมไปสู่ทุกคติ(ทางดำเนินไปชั่ว)

ดังนั้นพระเจ้าแผ่นดินพระองค์ใด ทรงยินดีแล้วในทศพิธราชธรรม(ธรรม ๑๐ ประการของพระเจ้าแผ่นดินที่ใช้ปกครองประชาชนให้เกิดประโยชน์สุขขึ้นคือ ๑. ทาน ๒. บริจาค ๓. ศีล ๔. อธิษฐาน ๕. ทบ ๖. เมตตา ๗. อภัย ๘. อหิงสา ๙. อหิภว ๑๐. อวิโรธนะ) อันพระอารยเจ้าประกาศไว้ พระเจ้าแผ่นดินพระองค์นั้น ย่อมเป็นผู้ประเสริฐด้วยกาย วาจาและใจ ทรงดำรงมั่นแล้วในขันติ โสรัจจะ (สงบเสงี่ยม) และสมาธิ(จิตตั้งมั่นในความดี) ย่อมเข้าถึงโลกนี้กับโลกหน้าโดยวิธีอย่างนั้น

เราเองเป็นพระเจ้าแผ่นดิน ผู้เป็นใหญ่ในสัตว์และมนุษย์ทั้งหลาย ถ้าเราโกรธขึ้นมา เราก็ต้องตั้งตนไว้ตามแบบอย่าง ที่พระเจ้าแผ่นดินแต่โบราณได้แต่งตั้งไว้ คอยห้ามปรามประชาชนอย่างนั้น ลงอาญาด้วยอุบายอันแยบคายด้วยความปราณี”

เมื่อพระเจ้าพรหมทัตตรัสถ้อยคำจบลง บรรดา**ราชบริพารทั้งหมด**ในที่นั้น ต่างพากันชื่นชมยินดี กล่าวสรรเสริญคุณแห่งพระเจ้าแผ่นดินของตนว่า

“คุณสมบัติคือศีล และความประพฤติอันดีงามนี้ เหมาะแก่การเป็นพระเจ้าแผ่นดินของพวกเราแล้ว พระเจ้าข้า”

ส่วนผู้มั่งคละได้ยินคนอื่นๆกล่าวจบแล้ว ก็ลุกขึ้นถวายบังคมแก่พระเจ้าถวายบังคมพระเจ้าพรหมทัต ประคองอัญชลีกราบทูลบ้าง

“ข้าแต่กษัตริย์ผู้เป็นใหญ่ในพองชน ทั้ง

บริวารและปัญญามีได้เว้นไปจากพระองค์ในกาลไหนๆเลย พระองค์ทรงมิได้มักกริ้วโกรธ มีพระทัยผ่องใสอยู่เป็นนิจขอพระองค์ทรงปราศจากทุกข์ภัยบำรุงพระชนม์ชีพยืนยาว อยู่ตลอดร้อยพรรษาเถิด

ขอพระองค์ทรงประกอบด้วยคุณธรรมคือทศพิธราชธรรม อันเป็นโบราณราชวัตรที่มั่นคง ทรงอนุญาตและพระราชทานอภัยให้ทูลเตือนได้ ทรงมีความสุขสำราญไม่กริ้วโกรธ ไม่เดือดร้อนปกครองแผ่นดินให้ร่มเย็น แม้ทรงจตุ(ตาย)จากโลกนี้ไปแล้ว ก็ทรงเข้าถึงสุคติ(ทางดำเนินไปดี)เถิด

เพราะพระเจ้าแผ่นดินผู้ทรงธรรม ทรงฉลาดในอุบาย เมื่อครองราชสมบัติด้วยอุบายอันเป็นธรรม คือกุศลกรรมบถ ๑๐ (ทางแห่งการทำดี ๑๐ ประการคือ ๑. ปาณาติปาตา เวรมณี เว้นจากการฆ่าเบียดเบียนผู้อื่น ๒. อทินนาทานา เวรมณี เว้นจากการลักขโมย ๓. กาเมสุมิฉฉา วาจา เวรมณี เว้นจากการประพฤติผิดในกาม ๔. มุสาวาทา เวรมณี เว้นจากการพูดโกหก ๕. ปิสุณาย วาจา เวรมณี เว้นจากการพูดส่อเสียด ๖. ผรุสย วาจา เวรมณี เว้นจากการพูดคำหยาบ ๗. สัมผัสปลลาปา เวรมณี เว้นจากการพูดเพ้อเจ้อ ๘. อนภิชฌา ไม่โลภอยากได้ของคนอื่น ๙. อพยาบาท ไม่ปองร้ายคนอื่น ๑๐. สัมมาทิฏฐิ มีความเห็นถูกต้องตรงธรรม) อันบัณฑิตแนะนำกล่าวไว้ดีแล้ว ย่อมทำมหาชนผู้กำเริบร้อนกายและจิตใจ ให้ดับหายคายทุกข์ไปหมดสิ้น ดุจดั่งมหาเมฆใหญ่หลังสายฝน ทำให้แผ่นดินชุ่มชื้นฉ่ำเย็นด้วยน้ำ ฉะนั้น”

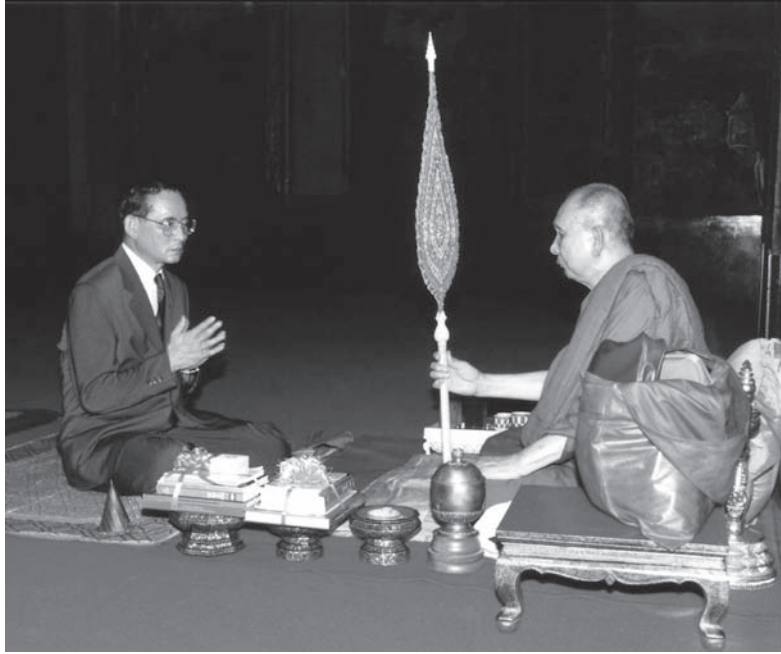
.....

พระผู้มีพระภาคเจ้าครั้งทรงแสดงชาดกนี้จบแล้ว ก็ตรัสกับพระเจ้าปเสนทิโกศลอีกว่า

“ผู้มั่งคละคนเฝ้าพระราชอุทยานในครั้งนั้น บัดนี้ได้มาเป็นพระอานนทนั่นเอง ส่วนพระเจ้าพรหมทัตในครั้งนั้น ก็ได้มาเป็นเรตถาคตในบัดนี้”

๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๓ ข้อ ๑๑๔๖, อรรถกถาแปลเล่ม ๕๙ หน้า ๔๙๕)

ที่มา: <http://www.appdisqus.com/2013/10/26/rip-supreme-patriarch.html>

“พอ” เป็นสิ่งหายากในหมู่คน “โลก”

เจ้าพระคุณสมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก

บทความพิเศษ

● ทศพนธ์ นรทัศน์
นักวิชาการอิสระ

ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงพื้นฐานสู่บรมสุข

(ตอนจบ)

ธรรมะจะมีขึ้นมาทันทีในเมื่อเราทำงาน ตัวอย่างชื่อของธรรมะ เช่นว่า มีศรัทธา มีวิริยะ มีสติ มีสมาธิ มีปัญญา มีสัจจะ ทมะ ขันติ จาคะ ฯลฯ ชื่อธรรมะเหล่านี้ฝ่ายธรรมะที่เป็นกุศลล้วนแต่เรียกว่า ธรรมะข้อหนึ่ง ๆ ธรรมะทั้งหมดทุกข้อนี้ จะมีในขณะที่ทำงานอย่างบริสุทธิ์ ถ้าคุณเป็นคนจริงและทำงานจริงทำสำเร็จ ก็หมายความว่า มีสติเริ่มด้วยสติ ถ้าเราไม่มีสติสัมปชัญญะที่เพียงพอ ย่อมไม่มีใครทำงานได้ จะมีแต่ความผิดพลาด มีแต่ความสะเพร่า มีแต่ความไม่เสมอต้นเสมอปลาย เพราะฉะนั้น ทำงานสำเร็จเมื่อใด ก็เรียกว่ามีสติเมื่อนั้น

วิริยะ ก็เป็นชื่อธรรมะข้อที่เป็นกำลังงาน เป็นความกล้าหาญ การทำงานก็ต้องใช้วิริยะ ที่นี้เด็ก ๆ ของเราไม่ถูกสอนให้มีวิริยะที่บริสุทธิ์ แต่ถูกล่อเหมือนเอาขนมมาล่อ เอาลูกกวาดมาล่อ เขาทำงานด้วยแรงล่อ ไม่ใช่ทำงานด้วยแรงวิริยะ ทำการงานจริงมันก็มีธรรมะสูงสุด เช่นวิริยะ ชนิดที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า วิริเยณ ทุกขมจเจติ คนล่องทุกข์เสียได้ด้วยเพราะวิริยะ

ถ้าทำงานแล้วก็ต้องมีสมาธิในการทำงาน ต้องมีปัญญาในการทำงาน หรือโดยพื้นฐานทั่วไปต้องมี ศรัทธาในการทำงานนั้นเสียก่อน ศรัทธาเป็นของเริ่มต้น ริเริ่มต้นด้วย แล้วก็พื้นฐานอยู่ตลอดเวลาด้วย

คำว่า **ศรัทธา ไม่ใช่หลับตาเชื่อ ศรัทธาต้องมากู้กับปัญญา** หรือว่าผสมเป็นสิ่งเดียวอยู่กับปัญญา เรามีปัญญาแล้วจึงเชื่อ เราไม่เชื่อก่อนมีปัญญา ถ้าใครพูดว่า มีศรัทธาก่อนมีปัญญา ผมคิดว่าเป็นคนพูดอย่างทำลายศาสนา การที่เอาศรัทธาให้มาก่อนนี้มันไม่ปลอดภัย แล้วไม่ตรงกับที่พระพุทธเจ้าที่ท่านสอนว่า อย่าเชื่อ อย่าเชื่อคนอื่น แม้แต่ตถาคตพูดก็อย่าเพิ่งเชื่อ ต้องไปคิดจนเห็นแจ้งในเหตุผลเสียก่อน แล้วจึงเชื่อ นี่ศรัทธาต้องมาหลังปัญญา หรือมาพร้อมกันกับปัญญาอย่างนี้เสมอไป นี่ก็เป็นธรรมะที่จะต้องมียุติตลอดเวลาในการที่จะต้องทำงาน

ยกตัวอย่างที่สำคัญ เช่นชื่อว่า ลัจจะ ทมะ ชันติ จาคะ มีเวลาอยู่ตลอดเวลาในการทำงานนั้น เพราะเป็นเครื่องมือวิเศษที่สุด เป็นของสารพัดนึกที่สุด คือธรรมะหมวดนี้ ลัจจะ ทมะ ชันติ จาคะ พูดให้ติดปากคล่องปากขึ้นใจไว้

ลัจจะ - มีความจริงใจในสิ่งที่จะกระทำ

ทมะ - มีการบังคับตัวเองให้ทำ

ชันติ - มีความอดกลั้น อดทน เมื่อมันเกิดความเจ็บปวด หรือยากลำบาก อุปสรรคมีขึ้นมา

จาคะ - คือสละสิ่งที่เป็นอุปสรรคของสิ่งเหล่านั้นอยู่เรื่อย สละสิ่งที่ไม่ควรมีอยู่ในเนื้อในตัวของเรานี้ออกไปเรื่อย

คำว่า **“จาคะ”** ไม่ใช่เรื่องให้ท่าน ไม่ใช่เรื่องกุศลสงเคราะห์ง่ายๆ ตื่นๆ อะไรเช่นนั้น คำว่า จาคะที่แท้จริง คือการสละสิ่งที่ไม่ควรจะมีอยู่ในตัวของเราออกไป เช่น ความตระหนี่ถี่เหนียวเป็นข้อต้นข้อแรก เป็น กอ ขอ กอ กา ของจาคะ คือสละความตระหนี่ถี่เหนียว ที่มีอยู่ในเนื้อในตัวของเราออกไป เรียกว่า จาคะ นี้ไม่ใช่แต่เฉพาะคนถี่เหนียวที่ต้องสละออกไป อะไรทุกอย่างที่เป็นความเห็นแก่ตัว ต้องสละออกไป ความโลภ ความโกรธ ความหลง อะไรทุกอย่าง ทุกชื่อของกิเลสนี้ต้องสละออกไป ต้องระบายออกไป คือว่าเปิดรูไว้เสมอ ที่จะให้มันไหลออกไป ๆ ตลอดเวลานั้นแหละ มันจึงจะเป็นจาคะ นับแต่อาหารให้สัตว์กิน เอาปัจจัยในการยังชีพแจกคน เรื่อยขึ้นมาจนถึงช่วยเหลือคนที่มีความทุกข์ อะไรก็ตาม นี่มันเป็นการเปิดระบายรูให้รั่ว ให้สิ่งที่ไม่ควรจะมีอยู่ในตัวนั้นรั่วไหลออกไปจากตัวเรื่อย ๆ ไป

จาคะหมายความว่าอย่างนี้ เราอย่าประมาท อย่าเพลินในข้อนี้ จงเปิดรูรั่วให้สิ่งที่ไม่ควรมีอยู่ในตัวนี้ออกไปเรื่อย สงเคราะห์คนอื่น ๆ เมตตากรุณาแม้แก่สัตว์เดรัจฉาน เห็นสัตว์ตัวเล็ก ๆ มีความสุขเมื่อได้กินอาหาร เราก็มีความสุขด้วย ให้ทำไปเรื่อย ๆ เป็นประจำวันเลย ยังมีมากอย่างด้วยกัน เอามาจาระไนไม่หมด

ในการทำงานนั้น เป็นเรื่องที่เราต้องสละความเห็นแก่ตัว คุณจะเล็งถึงการงานในการศึกษาก็ได้ แม้แต่การกีฬาก็ได้ ถ้ามันเป็นเรื่องที่ทำให้มนุษย์เป็นมนุษย์ละก็ เรียกว่าเป็นการงาน ไม่เฉพาะการงานทำไร่ไถนาอาชีพโดยตรง คำว่า การงาน นี้เขาเหมาหมดเลย ถึงหน้าที่ที่มนุษย์จะต้องทำตามกฎธรรมชาติ เราเกิดขึ้นมา มีชีวิตขึ้นมา เราต้องการมีอาหารกิน เราบริหารร่างกายให้ถูกต้อง เรื่องกิน เรื่องอาบ เรื่องถ่าย นี่ก็เรียกว่าการงาน เราต้องศึกษาเล่าเรียนให้มีวิชาความรู้ ความสามารถในหน้าที่ต่อไป นี่ก็คือการงาน การงานคือการศึกษ แล้วต่อไปเราก็ทำการงานจริงๆ ลงไป นี่คือการงาน แล้วก็ยังต้องระวังเรื่องจิตเรื่องใจในภายใน ในทางวิญญาณอีก นี่ก็คือการงานอีกเหมือนกัน

คำว่า **“การงาน”** หมายหมดถึงสิ่งที่มนุษย์จะต้องทำทั้งทางกายและทางวิญญาณ ทั้งเพื่อผลทางกายและทางวิญญาณ เมื่อจะต้องทำหมดอย่างนี้ คุณต้องคิดว่า ธรรมะอันไหนมันจะขาดไปเสียได้ มันต้องมีครบไปหมด ฉะนั้นธรรมะทุกชื่อ กลายสืบชื่อในพุทธศาสนา จะมีครบถ้วนอยู่ในการทำงาน แม้จะ

ทำงานอย่างที่เราเรียกว่าทำมาหากิน ทำมาหากินอยู่ในไร่นา มันก็มีธรรมชาติเหล่านี้ครบ ต้องมีสี่จะ - ความจริงใจ, ทมะ - บังคับตัวเอง, ซันติ - อุดทน, จาคะ - ระบายรูรั่ว ให้ความชุ่มชื้นที่มันจะเป็นข้าศึกแก่หน้าที่การงานนี้ ให้อุณหภูมิไปเรื่อย ให้คงทำงานอยู่ได้เป็นอย่างดีเรื่อย

คนที่ทำนานั้น ก็ต้องมีศรัทธา ต้องมีความเพียร ต้องมีสติ มีสมาธิ มีปัญญา คนไม่มองกันในแง่นี้ไปมองอย่างโง่เขลาว่า หาเงินไว้ก่อน แก่แต่มาจึงค่อยปฏิบัติธรรม นี่โง่ถึงขนาดเป็นบ้าทางวิญญาน ความโง่ชนิดนี้ต้องถือว่า มากขนาดที่เป็นบ้าทางวิญญานของพระเจ้า คนที่ทำงานอยู่ควรจะมีใจ ควรจะบูชาตัวเอง ควรจะเคารพตัวเอง ว่านี่มันเป็นการกระทำทุกอย่าง มีธรรมชาติทุกอย่างอยู่ในนี้ หาให้พบ มีศีล ก็คือบังคับตัวเอง มีสมาธิ คือความมั่นคงในการทำงาน มีปัญญา คือ มีความฉลาดในการทำงาน มีศีล สมาธิ ปัญญา ครบอยู่ในการทำงาน มีหน้าที่เพียงขยายศีล สมาธิ ปัญญาให้สูง ให้มากขึ้นไปอีกตามลำดับ จนเป็นศีล สมาธิ ปัญญา ชนิดที่ทำการงานทั้งจิตทางวิญญานได้ คือดับทุกข์ทางจิตทางวิญญานได้ เพราะฉะนั้น งานก็คือสิ่งที่ประกอบอยู่ด้วยธรรมชาติทุกชนิดทุกอย่าง แล้วงานมันก็คือสิ่งสำคัญของชีวิตเท่านั้นเอง ดังนั้นเราถือว่าชีวิตที่แท้จริงก็คือตัวการงาน ตัวการงานนั้นแหละคือชีวิต อย่าแยกชีวิตออกจากการทำงานเป็นคนละอย่าง คนละเรื่อง เดียวมันก็จะแยกกันออกไปเรื่อย

นี่ ขอชี้เรื่องปลีกย่อยบ้าง ที่มันแฝงกันอยู่ หรือมันแอบอิงกันอยู่ งานนั้นแหละคือครูบาอาจารย์ที่ดีที่สุด คุณก็มีครูบาอาจารย์อยู่ที่โรงเรียน ที่มหาวิทยาลัย แต่ผมยังมองไกลไปกว่านั้น หรืออยากจะมีครูชนิดที่เป็นตัวการงานนั่นเอง เป็นครูบาอาจารย์ การให้ครูสอนที่โรงเรียนนี่ก็เป็นเรื่องเบื้องต้นขั้นริเริ่ม แล้วก็ไปครูทางฝ่ายร่างกายไปเสียมากกว่า จนกว่าเมื่อไร เรามีความเจนจัดทางการงาน เมื่อนั้นเรามีการงานนั้นเป็นครู การทำงานผิดพลาดนั้นมันก็เป็นครูสอนอย่างตืออย่างวิเศษ คือมันทำให้เกิดความเจ็บปวดที่ต้องคิดมาก ถ้าทำงานถูกต้องมันก็เป็นครูสอนหนังสือเหมือนกัน

ความผิดก็เป็นครู ความถูกก็เป็นครู แต่ความผิดนั้นแหละสอนดีมากกว่าความถูก ความถูกทำให้เหลือพอใจและเหลือ ความผิดทำให้ต้องคิดมาก แต่เด็กสมัยนี้มันสมัครไปฆ่าตัวตายเสีย ไม่ยินดีที่จะรับเอาความผิดเป็นครู มันไม่แก้ตัวใหม่ มันไปทำอย่างที่ว่าถ้าไม่ได้ตามใจก็ไปกินยาแมลงให้ตายเสียดีกว่า นี่คือการผิดพลาดของการสั่งสอน หรือการศึกษาสมัยนี้ไม่สามารถจะสอนให้เด็ก ๆ รู้ว่าความผิดก็เป็นครู ความถูกก็เป็นครู เพราะการงานมีทั้งผิดพลาดและถูกต้อง ถ้าอยู่อย่างไม่ทำอะไรเลย คนก็จะโง่งง ๆ ถ้าคนขยันทำการงาน ถูกก็ตาม ผิดก็ตาม ทำมันไปให้ดีที่สุด การงานนั้นมันก็จะสอนให้ดีที่สุด อย่างที่หาไม่ได้ในโรงเรียน จากโรงเรียน การงานมันให้ความเจนจัด การงานความชำนาญ ความเห็นจริงโดยประจักษ์ซึ่งครูที่โรงเรียนให้ไม่ได้ ให้ได้แต่คำพูด ให้ได้แต่หลักวิชา ซึ่งเป็นตัวหนังสือ หรือเป็นคำพูดเป็นแนวความคิดเท่านั้นเอง

ความผิดพลาดในการงานนี้จะสอนเรื่อง อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ดีที่สุด แต่พอมีความผิดพลาดชนิดที่จะมาสอนเกิดขึ้น เด็ก ๆ ก็จะสะดุ้งกลัวหนีไป ไม่มองดูที่นี่ คือไม่สนใจที่จะแก้ปัญหาที่เป็นตัวความผิดพลาด อย่างดีที่สุด มานั่งร้องไห้แล้วไปฆ่าตัวตาย มันไม่พยายามที่จะเจาะแทงลงไปถึงความผิดพลาด จนรู้ความไม่เที่ยง ความเปลี่ยนแปลง ความเป็นไปตามกฎของธรรมชาติ ไม่เป็นไปตามจิตใจ หรือตามความอยากของเรา

สรุปแล้ว ดูให้ดี ๆ จะเห็นว่า ชีวิตในการงานนั้น มันสอนให้เห็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา สอนเรื่องนิพพานอยู่ตลอดเวลา สอนให้ก้าวหน้าไปตามลำดับ จนครบลำดับของอาศรมทั้ง ๔ เพราะฉะนั้น เราควรจะมีสติ [สามารถรับฟังธรรมบรรยายเรื่อง “การทำงานคือการปฏิบัติธรรม” ได้ที่ www.buddhadasa.com/dhammasound7/duty.html]

ตัวอย่างดีๆ ของบุคคลผู้เดินตามแนวทางปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

ร้อยตำรวจตรีหญิง ทองปลิว แก่นณรงค์ คุณย่าของผู้เขียน ปัจจุบัน (พ.ศ.๒๕๕๘) ท่านอายุ ๘๐ ปี เมื่อเกษียณอายุราชการแล้ว ได้ออกมาใช้ชีวิตในบั้นปลายตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงและศีลธรรมที่บ้านโนนทอง ตำบลโนนน้ำเกลี้ยง อำเภอสหัสขันธ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ ๔๖๑๔๐ โทร. ๐๘ ๕๕๑๙ ๗๐๐๓ โดยปลูกพืชผักสวนครัว เลี้ยงไก่ไข่เพื่อเก็บไข่บริโภค เหลือจากการบริโภคก็แจกจ่ายเพื่อนบ้าน คุณย่าเป็นผู้ที่รักการเรียนและทดลองนำวิธีการปฏิบัติใหม่มาทดลองในการทำเกษตรโดยไม่ใช้สารเคมี ...คุณย่าบอกว่าปัจจุบันมีความสุขในชีวิตมาก การมีชีวิตอยู่แบบพอเพียง ไม่มีหนี้สิน และได้เรียนรู้ธรรมะเพื่อที่พร้อมจะจากโลกนี้ไปอย่างสงบเมื่อวันสุดท้ายมาถึง อันเป็นธรรมดาของทุกชีวิต

คุณแม่แสงจันทร์ นรทัศน์ ศูนย์เรียนรู้เศรษฐกิจพอเพียง นรทัศน์ อำเภอสหัสขันธ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ โทร. ๐๘ ๙๘๒๔ ๗๔๐๙ คุณแม่แสงจันทร์เป็นผู้มีความขยันหมั่นเพียร ได้น้อมนำปรัชญาของเศรษฐกิจมาเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต โดยเฉพาะอย่างยิ่งการทำเกษตรทฤษฎีใหม่ โดยปลูกผักปลอดสารพิษ การเลี้ยงไก่ไข่ เป็ดไข่ ฯลฯ เพื่อลดค่าใช้จ่ายที่เหลือจากการรับประทานก็นำไปจำหน่ายเป็นรายได้ คุณแม่แสงจันทร์ยังได้ปฏิบัติธรรม ทั้งการทำบุญตักบาตรในตอนเช้า การไปทำบุญที่วัดในวันพระหรือวันสำคัญทางพระพุทธศาสนา กับหลายๆ การงดเว้นจากการฆ่าสัตว์ ประพฤติตนอยู่ในศีล ๕ ...ความสุขและความสำเร็จจากการใช้ชีวิตตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ทำให้ได้รับรางวัลแม่ดีเด่นจากอำเภอสหัสขันธ์ เมื่อวันที่ ๑๒ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๘ การดำเนินชีวิตของท่านได้เป็นแบบอย่างและแรงบันดาลใจให้เพื่อนบ้านและผู้ที่ยกย่องอยากปฏิบัติตาม ส่งผลให้เกิดการขยายผลปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงในวงกว้างออกไป **ศ**

เอกสารอ้างอิง

เจ้าพระคุณสมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก. (๒๕๕๕). **พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนอะไร?** กรุงเทพฯ : ร.ท.หญิง ขนิษฐา ไวยรัชพานิช จัดพิมพ์แจกเป็นธรรมทาน, พระธรรมโกศาจารย์ (เงื่อม อินทปัญโญ), พุทธทาสภิกขุ.(๒๕๓๕). **บรมธรรมกับการทำงาน.** (ระบบออนไลน์). แหล่งที่มา <http://www.dharma-gateway.com/monk/preach/buddhadhas/bdd-33.htm>. (วันที่ค้นข้อมูล: ๓ ตุลาคม ๒๕๕๘)
พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตโต). (๒๕๓๙). **การพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development).** พิมพ์ครั้งที่ ๒. มูลนิธิพุทธธรรม, พระพรหมบัณฑิต (ประยูร ธมฺมจิตโต). (๒๕๕๗). **พระพุทธศาสนากับปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง.** (ระบบออนไลน์). แหล่งที่มา <http://www.mcu.ac.th/site/theme/rector21042557.pdf>. (วันที่ค้นข้อมูล: ๓ ตุลาคม ๒๕๕๘)
สำนักงานคณะกรรมการพิเศษเพื่อประสานงานโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ (สำนักงาน กปร.). (๒๕๕๔). **การประกวดผลงานตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ครั้งที่ ๒.** กรุงเทพฯ : สำนักงาน กปร., สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (๒๕๕๖). **สังฆธรรมแห่งแนวพระราชดำริ สู่การพัฒนาที่ยั่งยืน.** กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ,

ช้างที่คู่ควรแก่พระราชา

* ยอดช้างคู่ควรราชา
องค์ห้าครบครันกล้าหาญ
ภิกษุคู่ควรแก่ทาน
เปรียบปานนาบุญของโลก

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสกับเหล่าภิกษุว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ช้างของพระราชาทิประกอบด้วยองค์ ๕ ประการนี้ ย่อมคู่ควรแก่พระราชา คู่ควรเป็นช้างพระที่นั่ง ถึงการนับว่าเป็นราชพาหนะที่เดียว

องค์ ๕ ประการนี้ ได้แก่

๑. เป็นสัตว์เชื่อฟัง (โลตดา จ)

คือ ช้างของพระราชานี้ ย่อมตั้งใจฟังใฝ่ใจฟัง สำรวมใจฟัง เจียรุรับฟังเหตุการณ์ที่ความชู้ช้างให้กระทำ ทั้งเหตุการณ์ที่เคยกระทำหรือไม่เคยกระทำก็ตาม

๒. เป็นสัตว์ฆ่าได้ (หันตา จ)

คือ ช้างของพระราชานี้ เมื่อเข้าสู่สงครามแล้ว ย่อมฆ่าช้างบ้าง ฆ่าความชู้ช้างบ้าง ฆ่าม้าบ้าง ฆ่าคนขี่ม้าบ้าง ทำลายรถบ้าง ฆ่าพลรถบ้าง ฆ่าพลเดินเท้าบ้าง

๓. เป็นสัตว์รักษาได้ (รักชิตา จ)

คือ ช้างของพระราชานี้ เมื่อเข้าสู่

สงครามแล้ว ย่อมรักษากายด้านหน้า กายด้านหลัง เท้าหน้า เท้าหลัง ศีรษะ หู งา งวง หาง และรักษาความชู้ช้างได้

๔. เป็นสัตว์อดทนได้ (ขันตา จ)

คือ ช้างของพระราชานี้ เมื่อเข้าสู่สงครามแล้ว ย่อมอดทนต่อการถูกแทงด้วยหอก ถูกยิงด้วยลูกศร ถูกฟันด้วยง้าว และอดทนต่อเสียงกลอง เสียงบัณเฑาะว์ (กลองสองหน้า ใช้ลูกตุ้มที่ห้อยติดกับตัวกลอง แกว่งกระทบหน้ากลองทั้งสองข้าง) เสียงสังข์ (เป่าเป็ลือกหอยสังข์) และเสียงมโหระทึก (กลองโลหะหน้าเดียวทำด้วยลัมฤทธิ์ ใช้ตีบอกเป็นสัญญาณ) ที่ตั้งกระหึ่มกึกก้อง

๕. เป็นสัตว์ไปได้ (คันตา จ)

คือ ช้างของพระราชานี้ ย่อมไปสู่ทิศทางที่ความชู้ช้างไล่ไปโดยเร็วพลัน ทั้งทิศทางที่เคยไปหรือทิศทางที่ยังไม่เคยไปก็ตาม

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ก็ฉันทันนั้นเหมือนกัน ภิกษุผู้ประกอบด้วยธรรม ๕ ประการนี้ ย่อมเป็นผู้

คู่ควรแก่ของค่านับ คู่ควรแก่การต้อนรับ คู่ควรแก่การทำบุญ(ชำระกิเลส) คู่ควรแก่การกระทำอัญชลี (ประนมมือแสดงความเคารพ) เพราะเป็นนาบุญ(คือผู้ชำระกิเลสแล้ว)ของโลก ไม่มีนาบุญอื่นยิ่งกว่า

ธรรม ๕ ประการนี้ ได้แก่

๑. เป็นผู้เชื่อฟัง

คือ ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ย่อมตั้งใจฟัง ใฝ่ใจฟัง สำรวมใจฟัง เจียรรับฟังธรรม เมื่อผู้อื่นแสดงธรรมวินัยที่ตถาคต(คำแทนชื่อที่ตรัสถึงพระองค์เอง) ซึ่งหมายถึงผู้บรรลุธรรมแล้ว) ประกาศแล้ว

๒. เป็นผู้ฆ่าได้

คือ ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ย่อมอดกลั้น ละ บรรเทา กำจัด ทำให้สิ้นไป ทำให้ถึงซึ่งความไม่มี กามวิตก(ความนึกคิดไปในกาม) ที่เกิดขึ้นแล้ว... ทำให้ถึงซึ่งความไม่มีพยาบาทวิตก(ความนึกคิดไปในพยาบาท)ที่เกิดขึ้นแล้ว... ทำให้ถึงซึ่งความไม่มี วิหิงสาวิตก(ความนึกคิดไปในกาเบียดเบียน) ที่เกิดขึ้นแล้ว ย่อมอดกลั้น ละ บรรเทา กำจัด ทำให้สิ้นไป ทำให้ถึงซึ่งความไม่มีอกุศลกรรม (สิ่งที่เป็นบาปชั่ว)อันลามก(หยาบช้าเลวทราม) ทั้งหลายที่เกิดขึ้นแล้ว

๓. เป็นผู้รักษาได้

คือ ภิกษุในธรรมวินัยนี้ เมื่อเห็นรูปด้วยจักขุ (ตา)แล้ว ย่อมไม่ถือโดยนิमित(เหตุ)ไม่ถือโดยอนุพยัญชนะ(ลักษณะส่วนย่อย) แต่ปฏิบัติเพื่อ สำรวมจักขุนทรีย์(ระวางการที่ตาเห็นรูป)เพราะหากไม่สำรวมแล้ว จะเป็นเหตุให้บาปอกุศล อภิขงา (ความโลภเพ่งเล็งอยากได้)และโทมนัส(ความเสียใจ)ครอบงำได้ จึงต้องรักษาจักขุนทรีย์ ถึงความสำรวมในจักขุนทรีย์

เมื่อได้ยินเสียงด้วยหูแล้ว ย่อมไม่ถือโดยเหตุ ไม่ถือโดยลักษณะปลีกย่อย แต่ปฏิบัติเพื่อสำรวม โสตินทรีย์(ระวางการที่หูได้ยินเสียง)เพราะหากไม่สำรวมแล้ว จะเป็นเหตุให้บาปอกุศล ความโลภ เพ่งเล็งอยากได้ และความเสียใจครอบงำได้ จึงต้องรักษาโสตินทรีย์ ถึงความสำรวมในโสตินทรีย์

เมื่อดมกลิ่นด้วยจมูกแล้ว ย่อมไม่ถือโดยเหตุ

ไม่ถือโดยลักษณะปลีกย่อย แต่ปฏิบัติเพื่อสำรวม ฆานินทรีย์(ระวางการที่จมูกดมกลิ่น) เพราะหากไม่สำรวมแล้ว จะเป็นเหตุให้บาปอกุศล ความโลภ เพ่งเล็งอยากได้ และความเสียใจครอบงำได้ จึงต้องรักษาฆานินทรีย์ ถึงความสำรวมในฆานินทรีย์

เมื่อลิ้นรับรสด้วยลิ้นแล้ว ย่อมไม่ถือโดยเหตุ

ไม่ถือโดยลักษณะปลีกย่อย แต่ปฏิบัติเพื่อสำรวม

ชีวหินทรีย์(ระวางการที่ลิ้นลิ้มรส)เพราะหากไม่สำรวมแล้ว จะเป็นเหตุให้บาปอกุศล ความโลภ เพ่งเล็งอยากได้ และความเสียใจครอบงำได้ จึงต้องรักษาชีวหินทรีย์ ถึงความสำรวมในชีวหินทรีย์

เมื่อแตะต้องสัมผัสด้วยกายแล้ว ย่อมไม่ถือ

โดยเหตุไม่ถือโดยลักษณะปลีกย่อย แต่ปฏิบัติเพื่อ

สำรวมกายินทรีย์(ระวางการที่กายสัมผัสแตะต้อง) เพราะหากไม่สำรวมแล้ว จะเป็นเหตุให้บาปอกุศล ความโลภเพ่งเล็งอยากได้ และความเสียใจ ครอบงำได้ จึงต้องสำรวมกายินทรีย์ ถึงความ สำรวมในกายินทรีย์

เมื่อรู้อารมณ์ด้วยใจแล้ว ย่อมไม่ถือโดยเหตุ

ไม่ถือโดยลักษณะปลีกย่อย แต่ปฏิบัติเพื่อสำรวม

มโนินทรีย์(ระวางการที่ใจรู้อารมณ์)เพราะหากไม่สำรวมแล้ว จะเป็นเหตุให้บาปอกุศล ความโลภ เพ่งเล็งอยากได้ และความเสียใจครอบงำได้ จึง ต้องสำรวมมโนินทรีย์ ถึงความสำรวมในมโนินทรีย์

๔. เป็นผู้อดทนได้

คือ ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ย่อมอดทนได้ต่อ ความเย็น ความร้อน ความหิว ความกระหาย อดทนได้ต่อ ยุง เหลือบ ลม แดด และสัตว์เลื้อย-คลาน อดทนได้ต่อถ้อยคำหยาบคาย อดทนได้ต่อ ทุกขเวทนาทางร่างกายที่เกิดขึ้นรุนแรง เผ็ดร้อน ทรมาณ สามารถปลิดชีวิตได้

๕. เป็นผู้ไปได้

คือ ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ย่อมไปสูทิศทางที่ไม่ เคยไป(นิพพาน) เป็นทิศทางแห่งความสงบระงับ ลังขาร(การปรุงแต่งกายวาจาใจ)ทั้งปวง สละคืน อุปริ(กิเลสที่พัวพันทำให้ติดอยู่ในการเวียนเกิด)ทั้งปวง เป็นที่สิ้นไปแห่งตัณหา(ความดิ้นรนปรารถนา)เป็นที่สำรอก(กิเลส) เป็นที่ดับ(นิพพาน)โดยเร็วพลัน **ธ**

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๒ “โสตสูตร” ข้อ ๑๔๐)

บทความพิเศษ

● พิมลวัชต์ ชูโต

“ชาวยุโรปที่ปรากฏตัวเป็นครั้งแรกบนฝั่งตะวันออกของโลกใหม่มีรูปร่างเตี้ยกว่าชาวพื้นเมือง แต่งตัวแปลก ๆ และมักสกปรกจนแทบทนไม่ได้ ดวงตาสีฟ้าจางฝังลึกอยู่ในเบ้าที่ปกคลุมไปด้วยผมหยาบยุ่งเหมือนขนสัตว์

การทำลายชาวอินเดียนแดงก็เป็นการทำลายสิ่งแวดล้อมที่พวกเขารักษาไว้ด้วย ชาวยุโรปทำลายป่าในเขตนิวยอร์กแลนด์จนแทบไม่เหลือต้นไม้ และเมื่อพวกเขามุ่งตะวันตกเขาก็นำเอาเชื้อโรคและการทำลายล้างของพวกเขาไปด้วยตลอดทาง”

ชาร์ลส์ ซี.มาน

นักข่าวชาวอเมริกัน

นิตยสารเดอะแอตแลนติก

เจ้าของรางวัล Best Science Writing

ทำไมต้องรู้ทัน?

ตอน วีรบุรุษหรือฆาตกร ??

A Hero or A Murderer??

วันที่ ๙ ตุลาคม ของทุกปีคือ “วันโคลัมบัส” (Columbus Day) ซึ่งเป็นวันหยุดประจำปีของสหรัฐฯ วันดังกล่าวและหนังสือเรียนตลอด ๒๐๐ ปีที่ผ่านมาต่างสร้างความเชื่อให้ผู้คนทั่วโลกว่า คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส เป็นวีรบุรุษชาวยุโรปคนแรก ที่เดินทางไปถึงอเมริกาเมื่อปี ๑๔๙๒ (พ.ศ.๒๐๓๕) อย่างไรก็ตาม ริชาร์ด เซงค์แมน กลับสรุปไว้ในหนังสือ “Legends, Lies : Cherished Myths of American History” ซึ่งได้รับการยกย่องจากหนังสือพิมพ์นิวยอร์กไทม์ว่า:

“นักประวัติศาสตร์บางคน ถึงกับเชื่อว่า คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส ควรถูกนึกถึงในฐานะ ฆาตกร ไม่ใช่วีรบุรุษ”

ตั้งแต่นักเดินทางชาวอิตาลี ชื่อ “มาร์โคโปลโล” เดินทางกลับจากประเทศจีนพร้อมกับทองคำ แพรพรรณ เครื่องเทศ และเรื่องราวอันน่าอัศจรรย์ ในศตวรรษที่ ๑๓ ชาวยุโรปต่างมุ่งมาดปรารถนาที่จะเข้าถึงความมั่งคั่งของดินแดนทางทิศตะวันออกบ้าง ยิ่งกว่านั้น การเปิดเส้นทางบกที่เรียกว่า “เส้นทางสายไหม” (Silk Road) ระหว่าง ยุโรป และเอเชีย ทำให้ยุโรปได้ลิ้มรสพริกไทย กานพลู อบเชย ลูกจันทน์ และไต้สั้มผ้าฝ้ายอันนุ่มนวลของอินเดียและผ้าไหมอันเรียบลื่นของจีน แต่ความฝันของยุโรปต้องดับวูบลงเมื่อชาวเติร์กเป็นชาวมุสลิมได้ยึดกรุงคอนสแตนติโนเปิลไว้ในปี ๑๔๕๔ (พ.ศ.๒๐๐๑) และการเดินทางสู่ตะวัน-

ออกของตะวันตกถูกสกัดกั้นโดยชาวมุสลิม ทางเดียวที่จะไปสู่ตะวันออกได้คือทางเรือ ผู้บุกเบิกการเดินทางทางทะเลคนแรกของยุโรปได้แก่ เจ้าชายเฮนรีของปอร์ตุเกส ซึ่งส่งเรือไปค้าขายถึงชายฝั่งอัฟริกาตะวันตกจนได้รับฉายาว่า “The Navigator”

คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส เป็นชาวเจนัว แต่ไปอาศัยอยู่ที่กรุงลิสบอน เขาเชื่อว่าการเดินทางไปตะวันออกสามารถทำได้โดยทางเรือโดยมุ่งไปทางตะวันตก เป้าหมายที่เขาต้องการคือหมู่เกาะอินดีสตะวันออกและประเทศจีน ในการบรรลุเป้าหมาย เขาพยายามเสนอขอการสนับสนุนจากกษัตริย์ปอร์ตุเกส ฝรั่งเศส อังกฤษ แต่ไม่ได้ผล แต่กลับได้รับการสนับสนุนจากกษัตริย์และราชินีอิซาเบลลาของสเปน ซึ่งทรงเห็นว่าการเดินทางนำจะให้ผลที่คุ้มค่า เมื่อวันที่ 3 สิงหาคม ค.ศ. 1492 เรือธงที่คริสโตเฟอร์ควบคุมชื่อ “ซานตามาเรีย” และเรือเลียบียงสองลำชื่อ “นินา” และ “ปินตา” ก็ออกเดินทาง เงื่อนไขของการเดินทางคือ เขาจะได้ผลตอบแทนร้อยละสิบของกำไร จะได้ตำแหน่ง “ผู้ว่าการ” ของดินแดนที่พบและได้ตำแหน่ง “นายพลเรือ” ด้วย

หลังเที่ยงคืนของเดือนตุลาคมในปีเดียวกัน ลูกเรือคนหนึ่งบนเรือ “ปินตา” ก็เห็นแสงจันทร์สะท้อนบนชายหาด แต่คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส อ้างว่าเขาเห็นแผ่นดิน “ซานซัลวาดอร์” ตั้งแต่เมื่อคืนก่อนเพื่อที่จะได้ไม่ต้องจ่ายรางวัลแก่ผู้เห็นแผ่นดินเป็นคนแรกตามสัญญา คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส ยังพบเกาะคิวบาและเกาะอันเป็นที่ตั้งของประเทศเฮติและโดมินิกันด้วย คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส เดินทางไปยังเกาะในทะเลแคริบเบียนอีก ๒ ครั้ง แต่ไม่เคยเหยียบย่างขึ้นบนฝั่งของอเมริกาเลย เขาเสียชีวิตในปี ๑๕๐๖ (พ.ศ. ๒๐๔๙) พร้อมกับความเชื่อว่าเกาะต่าง ๆ ที่เขาไปถึงเป็นส่วนหนึ่งของประเทศจีน

เมื่อคริสโตเฟอร์ โคลัมบัส ขึ้นฝั่งบนเกาะแห่งหนึ่งในทะเลแคริบเบียน เขาได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่นด้วยอาหาร น้ำและของขวัญจาก

ชาวเกาะ คริสโตเฟอร์ถึงกับบันทึกไว้ว่า:

“พวกเขามีรูปร่างดีและสง่างาม พวกเขาไม่ถืออาวุธแต่มีหอกที่ทำด้วยไม้ พวกเขาอินดีแลกเปลี่ยนโดยไม่หวงแหน พวกเขาช่างไร้เดียงสาและไม่ปฏิเสธเมื่อถูกขอลสิ่งใด”

อย่างไรก็ตาม คริสโตเฟอร์ไม่ได้ตอบแทนชาวพื้นเมืองด้วยอภัยยศยศไมตรี เขาตำรางความโลภไว้อย่างเหนียวแน่น คริสโตเฟอร์จับชาวเกาะ ๑๐-๑๕ คน ขึ้นเรือกลับไปสเปน มีเพียง ๗-๘ คนเท่านั้นที่รอดชีวิตไปถึงสเปนพร้อมกับนกแก้ว เครื่องประดับทองคำและอื่นๆ ผลของการเดินทางก่อให้เกิดความตื่นเต้นมากในสเปนและทำให้กษัตริย์เฟอร์ดินานและราชินีอิซาเบลลาทรงจัดเรือให้เขา ๑๗ ลำ ทหาร ๑,๒๐๐-๑,๕๐๐ คน ปืนใหญ่ ปืนหน้าไม้ ทหารม้า และสุนัขล่าสัตว์เพื่อการเดินทางครั้งที่สองซึ่งเขาก็เดินทางกลับไปถึงเฮติในปี ๑๔๙๓ (พ.ศ. ๒๐๓๖) สิ่งที่เขาเรียกร้องจากชาวเกาะคือ อาหาร ทองคำ ผ้าฝ้าย รวมทั้งสตรีชาวเกาะ การลงโทษคืออาวุธที่เขาใช้เพื่อให้ได้ความร่วมมือ เมื่อเขาไม่พอใจเขาจะตัดหูและจมูกของชาวเกาะและส่งตัวกลับไปยังหมู่บ้านเพื่อข่มขู่ให้ชาวเกาะยอมปฏิบัติตามที่เขาต้องการ

ในที่สุดชาวเกาะก็เริ่มต่อต้านด้วยการไม่ยอมปลูกพืชอาหารสำหรับชาวสเปน คริสโตเฟอร์ถือโอกาสประกาศสงคราม เขาสั่งทหารเดินเท้าและทหารม้าออกไปล่าชาวเกาะที่หลบหนี พร้อมกับปล่อยสุนัขล่าสัตว์ออกไปฉีกร่างของผู้ที่หนีไม่ทัน “ด้วยความช่วยเหลือจากพระเจ้า” ชัยชนะก็ตกเป็นของชาวสเปน ผู้หลบหนีก็ถูกจับได้และถูกฆ่าจนหมด

การไม่พบทองคำบนเกาะทำให้เขาต้องชดเชยด้วยการ “ค้าทาส” ในปี ๑๔๙๕ (พ.ศ. ๒๐๓๘) ชาวเกาะ ๑,๕๐๐ คนถูกต้อนให้มารวมกันและเขาเลือกคนที่แข็งแรงที่สุด ๕๐๐ คนส่งกลับไปขายที่สเปน และคัดอีก ๕๐๐ คนไว้ใช้งานบนเกาะ ยุคของความโหดร้ายทารุณก็เริ่มขึ้นในทะเล

แคริบเบียน ชาวสเปนล่าชาวเกาะเป็นกิสซาและ
สังหารเพื่อเอาเนื้อเลี้ยงสุนัขล่าสัตว์ ชาวเกาะที่มี
อายุเกิน ๑๔ ต้องหาทองคำให้ชาวสเปน ผู้ที่
หาทองคำไม่ได้จะถูกลงโทษด้วยการตัดมือ
ข้อสำคัญคือเขาไม่รู้สึกริดในความอ้าวมืดของตน
เลย คริสโตเฟอร์เขียนจดหมายถึงกษัตริย์และ
ราชินีสเปนอย่างภูมิใจในปี ๑๔๙๖ (พ.ศ.๒๐๓๙)
ว่า “ในนามของพระเจ้า เราสามารถส่งคนพวกนี้
ออกขายเป็นทาส” และเขาก็ส่งชาวเกาะประมาณ
๕.๐๐๐ คนไปขายเป็นทาสในยุโรป

ชาวสเปนรุ่นต่อมาต่างเดินตามรอย
คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส ความโหดร้ายทารุณ และ
งานหนักในการขุดหาทองคำทำให้ชาวเกาะฆ่า
ตัวตาย บางครั้งก็ฆ่าตัวตายหมั่นบ้ร้อยคน หญิง
ชาวเกาะที่ตั้งครรภ์ต่างแท้งลูก ถ้าคลอดได้ก็มัก
จะฆ่าลูกเพื่อจะได้ไม่ต้องเป็นทาส ชาวพื้นเมือง
ที่หลบหนีต่อมาก็ถูกตามไปจับ เมื่อถึงปี ๑๕๑๖
(พ.ศ.๒๐๕๙) หรือเพียง ๒๔ ปีนับจากคริสโต-
เฟอร์ โคลัมบัส ขึ้นฝั่ง ชาวเกาะซึ่งเคยมีประมาณ
๓ ล้านคน ก็เหลือเพียง ๑๒,๐๐๐ คนในปี ๑๕๔๒
(พ.ศ.๒๐๘๕) มีชาวเกาะเหลือน้อยกว่า ๒๐๐ คน
และสูญพันธุ์ทั้งหมดเมื่อถึงปี ๑๕๕๕ (พ.ศ.๒๐๙๘)
กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือคนของพระเจ้า ซึ่งนำโดย
คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส ล้างเผ่าพันธุ์ชาวพื้นเมือง
บนเกาะเฮติจำนวนประมาณ ๓ ล้านคน หมด
ภายในเวลาเพียง ๖๓ ปี และชะตากรรมที่ชาว
เกาะอื่น ๆ ในทะเลแคริบเบียนต้องเผชิญก็ไม่ต่าง
กับชาวเกาะเฮติ และต่อมานายทหารสเปนสอง
คนคือ ฮอร์นาน คอลัสเตส และ ฟรานซิสโก ปิซาโร
ก็ทำลายล้างอาณาจักรแอซเท็กในเม็กซิโก
(ค.ศ.๑๕๑๙-๑๕๒๑) และอาณาจักรอินคาในเปรู
(ค.ศ.๑๕๓๒-๑๕๓๕) จนล่มสลาย ตามมาด้วยการ
ฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ชาวพื้นเมืองในอเมริกาเหนือโดย
เฉพาะอังกฤษและชาวยุโรปอื่น ๆ ทั้งหมดทำในนาม
“พระเจ้า” ของนิกายคาทอลิกและโปรเตสแตนต์
ปัญหาเกี่ยวกับแบบเรียนประวัติศาสตร์
อเมริกันตลอด ๒๐๐ ปีจนถึงปัจจุบันก็คือ

แบบเรียนเรานั้นต่างยกย่องให้ คริสโตเฟอร์
โคลัมบัส เป็นวีรบุรุษคนแรกของอเมริกา โดยไม่
เอ่ยถึงพฤติกรรมโหดอันน่าขยะแขยงของเขาเลย
แถมเสกสรรปั้นแต่งให้การเดินทางของคริส-
โตเฟอร์ยากลำบากและตื่นเต้นเกินจริง ทั้งนี้เพื่อ
ให้สอดคล้องกับภาพ “วีรบุรุษ” ที่ใช้ปลูกฝังการ
ก่อกำเนิดอันยิ่งใหญ่ของประเทศให้เยาวชน
อเมริกันตลอดหลายชั่วอายุคน สำหรับตัวอย่าง
ข้อมูลที่แบบเรียนนำเสนอเกี่ยวกับการเดินทาง
ซึ่งไม่ตรงกับความจริงมีดังนี้”:

- พระราชินีอิซาเบลลาของสเปนไม่ได้จํานำ
หรือขายแหวนของพระองค์เพื่อการ
เดินทางของคริสโตเฟอร์ โคลัมบัส แต่ใช้
เงินจากท้องพระคลัง
- เรือเสบียงชื่อนีนาและปินตา และเรือธง
ชื่อซานตามาเรีย ต่างเป็นเรือที่อยู่ใน
สภาพดีและมีความเตรียมตัวพร้อมสำหรับ
การเดินทาง ไม่ใช่เรือที่ใกล้หมดสภาพ
- เรือทั้งสามลำไม่ได้เผชิญกับอากาศที่
เลวร้าย บันทึกลงของคริสโตเฟอร์ยืนยันว่า
คลื่นลมสงบตลอดการเดินทาง ยกเว้นวัน
สุดท้ายที่ใกล้ถึงฝั่งซึ่งทะเลมีคลื่นลมบ้าง
- ลูกเรือของเรือทั้งสามลำไม่ได้มีท่าทีว่าจะ
ก่อการบุกยึดเรือเพื่อเดินทางกลับ
ดังที่ถูกเสกสรรปั้นแต่ง และไม่เคยมืดจะ
จับกัปตันของพวกเขาโยนลงทะเลด้วย
- คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส ไม่ได้เป็นนักเดินเรือ
ที่เก่งกาจดังที่แบบเรียนกล่าวอ้าง ข้อ
เท็จจริงก็คือเขามีประสบการณ์น้อยกว่า
กัปตันของเรือเสบียงทั้งสองลำ
- สิ่งแรกที่คริสโตเฟอร์ทำเมื่อขึ้นฝั่งคือ
การประกาศในนามของกษัตริย์และราชินี
สเปนให้ที่ดินทั้งหมดเป็นของสเปน สิ่ง
แรกที่เขาทำไม่ใช่ขอคุณพระเจ้าที่ทรง
ชี้นำการเดินทางให้ปลอดภัยดังที่แบบ-
เรียนเอ่ยอ้าง
- คริสโตเฟอร์ไม่ได้เป็นคนค้นพบทาง

วิทยาศาสตร์ว่าโลกกลม ในปี ค.ศ.๑๔๙๒
น้อยคนในยุโรป และคนในทวีปอื่นจะเชื่อ
ว่าโลกแบน โดยเฉพาะชาวเรือจะรู้ว่า
โลกกลมเพราะเมื่อเรือแล่นห่างออกไปใน
ทะเล ตัวเรือจะหายไปจากสายตาก่อน
เสากระโดง แต่ วอชิงตัน เออร์วิง ผู้เขียน
ประวัติการเดินทางของคริสโตเฟอร์
โคลัมบัส เป็นคนแรกได้เสกสรรค้ให้เขา
เป็นวีรบุรุษทางวิทยาศาสตร์

- แผ่นดินที่คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส ค้นหาคือ
แผ่นดินจีนอันมั่งคั่ง ไม่ใช่ “โลกใหม่” และ
เขาก็เชื่อว่าหมู่เกาะในทะเลแคริบเบียนที่
เขาพบคือหมู่เกาะนอกชายฝั่งจีน ข้อ
สำคัญคือเขาไม่เคยเดินทางไปถึงแผ่นดิน
ใหญ่อเมริกาเลย
- คริสโตเฟอร์ไม่ได้เสียชีวิตอย่างผิดหวัง
และยากจน เขาได้รับการยอมรับในผล
งานตั้งแต่แรกจึงได้รับกองเรือขนาดใหญ่
สำหรับเดินทางครั้งที่ ๒ ต่อมาเขาก็พบ
ทองคำในเฮติและเสียชีวิตอย่างสุขสบาย
ในปี ๑๕๐๖ (พ.ศ.๒๐๔๙) และตำแหน่ง
“นายพลแห่งท้องทะเล” (Admiral of the
Ocean Sea) ก็เป็นเกียรติแก่ทายาทของ
เขาตลอด ๑๗ รุ่นต่อมา

เกี่ยวกับการเดินทางเผชิญโชคของชาวยุโรป
ดร.เดวิด ซี.คอร์ดเทน อดีตศาสตราจารย์ด้าน
บริหารธุรกิจของมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด กล่าว
ไว้โดยสรุปว่า:

“เมื่อชาวยุโรปเหยียบอย่างลงบนโลกใหม่ พวก
เขามีความต้องการอยู่ในใจเพียง ๓ ประการคือ:

๑. ทองคำ ทรัพยากรอันมีค่าอื่น ๆ และ
แรงงานทาสที่สามารถใช้เพื่อเพิ่มพูนอำนาจและ
ความร่ำรวย

๒. กษัตริย์ต้องการได้รับภาษีและนักลงทุน
ต้องการกำไร

๓. ชนชั้นปกครองต้องการใช้แผ่นดินใหม่
เป็นที่ถ่ายเทผู้ที่ไม่เป็นประโยชน์ หรือผู้ที่เห็นว่า

เป็นภัยต่อสังคม เช่น คนยากจน นักโทษ โสเภณี
คนจรจัด คนพิการและนักปฏิวัติออกไปจากสังคม
ของตน เพื่อหลีกเลี่ยงค่าใช้จ่ายและการต้อง
กระจายรายได้

สรุปว่าคริสโตเฟอร์ โคลัมบัส ไม่ใช่ชาวยุโรป
ที่พบทวีปอเมริกาชาวยุโรปคนแรกที่พบชาวนอร์ส
(ไวกิ้ง) ชื่อโอบอาร์นี เฮอริอูล์ฟสัน เขาพบตอน
เหนือของอเมริกาเมื่อปี ๙๘๕ (พ.ศ.๑๕๒๘) การ
พบแผ่นดินใหม่เกิดจากการที่เข้าเล่นเรือใบจาก
ไอซ์แลนด์ไปกรีนแลนด์และเรือของเขาถูกลมพัด
ออกนอกเส้นทาง อีกคนที่พบตอนเหนือของทวีป
อเมริกาหลังจากคนแรก ๑๕ ปี ก็เป็นชาวนอร์ส
ชื่อเลอิว อีริคสัน (Leif Ericson) โดยเข้าพบ
ส่วนที่เรียกว่านิวฟาวด์แลนด์ เขาตั้งชุมชนเล็ก ๆ
อยู่ที่นั่นประมาณ ๑๒ ปี แล้วต้องจากไปเพราะ
ถูกชาวพื้นเมืองขับไล่ การพบแผ่นดินใหม่ของ
บุคคลทั้งสองถูกลดทอนความน่าเชื่อถือโดยผู้ที่
ยกย่องโคลัมบัส แต่ในที่สุดก็มีการค้นพบหลักฐาน
การตั้งชุมชนของชาวนอร์ส ที่ตอนเหนือของ
นิวฟาวด์แลนด์ ในปี ค.ศ.๑๙๖๐ (พ.ศ.๒๕๐๓)

ชาวยุโรปอีกคนที่ในยุคของเขาถูกยกย่องว่า
เป็นคนแรกที่เหยียบ “โลกใหม่” ได้แก่ อเมริโก
เวสปูซี (Amerigo vespucci) อเมริกาถูกตั้งชื่อ
ตามชื่อของเขาทั้ง ๆ ที่น่าจะมาจากชื่อของเลอิว
อีริคสัน ผู้พบทวีปใหม่เป็นคนที่สองในภาษา
สแกนดิเนเวีย amt แปลว่า land of หรือ
แผ่นดินของ เมื่อรวมกับชื่อ Eric จะเป็นAmteric
แผ่นดินของอีริค

สำหรับมนุษยกรุ่นแรกที่พบทวีปอเมริกานั้น
หนังสือประวัติศาสตร์ตั้งแต่ ๑๙๗๐ (พ.ศ.๒๕๑๓)
ยังสอนว่า ชาวพื้นเมืองของทวีปนี้เป็นชาวเอเชีย
ที่เดินทางจากไซบีเรียข้ามช่องแคบแบริ่งซึ่งเคย
เชื่อมต่อกับตอนเหนือของอเมริกาในยุคน้ำแข็ง
เมื่อประมาณ ๑๓,๐๐๐ ปี ก่อน เมื่อไปถึงพวกเขา
กระจายกันอยู่เป็นกลุ่มเล็ก ๆ และมีการดำรง
ชีวิตที่ไม่ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมแต่อย่างใด
แต่ข้อเท็จจริงก็คือ ชาวพื้นเมืองได้อาศัยอยู่ใน

ทวีปอเมริกามานานกว่าที่สอนกันในชั้นเรียนมาก และมีจำนวนรวมกันถึง ๕๐-๒๐๐ ล้านคน ในปี ๑๔๙๒ เมื่อ ค.ศ.๑๙๗๐ (พ.ศ.๒๕๔๐) นักสำรวจได้ขุดค้นพื้นที่ทางตอนใต้ของประเทศชิลี และพบหลักฐานที่แสดงว่ามนุษย์อาศัยอยู่ในบริเวณนั้นมานานก่อนที่ช่องแคบแบริงจะเชื่อมต่อระหว่างอเมริกาและยุโรป ชาวพื้นเมืองกลุ่มแรกต้องไปถึงบริเวณที่ขุดค้นอย่างน้อย ๒๐,๐๐๐ ปีมาแล้ว และสิ่งของที่ขุดได้อาจมีอายุยาวนานถึง ๓๐,๐๐๐ ปี ยิ่งกว่านั้นหลักฐานใหม่ ๆ ยังชี้ว่าอาจมีนักสำรวจเดินทางไปถึงอเมริกาเมื่อ ๗๐,๐๐๐ ปี ก่อนคริสตกาลจากหลายส่วนของโลก เช่น จาก อินโดนีเซีย ญี่ปุ่น อัฟริกา ฯลฯ

ข้อเท็จจริงอีกประการคือ ก่อนที่คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส จะเดินทางไปถึงทะเลแคริบเบียน ทวีปอเมริกา มีอาณาจักรมายาอันยิ่งใหญ่และเจริญทางวิทยาการตั้งอยู่ โดยมีพื้นที่ครอบคลุมถึงสามประเทศ คือ เม็กซิโก กัวเตมาลาและฮอนดูรัส ความรุ่งเรืองกินเวลานานถึงประมาณ ๒,๐๐๐ ปี (๕๐๐ ปี ก่อนคริสตกาล-ค.ศ.๑๕๐๒) ซึ่งเป็นยุคที่ยุโรปยากจนล้าหลัง และตกอยู่ใน “ยุคมืด” (Dark Age) ในยุคที่รุ่งเรืองสูงสุด อาณาจักรมายามีความหนาแน่นของประชากรต่อหนึ่งตารางเมตรเท่า ๆ กับนครลอสแอนเจลิส ใน ค.ศ.๒๐๐๐ (พ.ศ.๒๕๔๓) ลังก่อสร้างมีทั้งปิระมิด วิหารและปราสาทราชวังที่สร้างด้วยศิลา และมีเครือข่ายถนนที่ปูไปด้วยศิลายาวถึงประมาณ ๔๐,๐๐๐ ไมล์ หรือกว่า ๖๐,๐๐๐ กิโลเมตร (ยาวกว่าถนนในอาณาจักรโรมัน) ปิระมิดที่สร้างมีความสูงเป็นที่ ๓ ของโลกรองจากในอียิปต์ อารยธรรมมายาขยายไปถึงอเมริกาเหนือโดยมีการสร้างปิระมิดบนฝั่งแม่น้ำมิสซิสซิปปี แต่ปิระมิดทั้งหมดในอเมริกาเหนือถูกทำลายและขุดค้นเอาของมีค่าไปหมดโดยนักบวช และคนที่พระเจ้าเลือกจากยุโรป หนึ่งในอเมริกาเหนือมีชาวพื้นเมืองอาศัยอยู่ ๘-๑๐ ล้านคน โดยเฉพาะฝั่งตะวันออกที่ชาวยุโรปขึ้นบกก็มีชาวพื้นเมือง ๕ เผ่าอาศัยและทำการเกษตรอยู่ตั้งแต่แม่น้ำ

ฮัดสัน จนถึงแม่น้ำมิสซิสซิปปีไม่ได้ว่างเปล่าไร้ผู้คน ดังที่หนังสือประวัติศาสตร์อเมริกาหลายเล่มเอ่ยอ้างแต่อย่างใด หนังสือเหล่านั้นเขียนเพื่อสร้างความชอบธรรมในการยึดครองแผ่นดินอเมริกาที่อุดมสมบูรณ์ที่พวกเขาเรียกว่า “The New Frontier” **ก**

อ้างอิง

๑. Charles C.Mann. “๑๔๙๑: New Revelation of the Americas Before Columbus”, Vintage Books, New York, ๒๐๑๑, ชาร์ลส์เป็นนักข่าวของนิตยสารแอตแลนติกและนิตยสาร Science เขาเขียนบทความให้นิตยสารฟอรัจูน สมิต โซเนียน วอชิงตันโพสต์ ฯลฯ เขาเขียนหนังสือขายดีมาแล้วหลายเล่ม และหนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือขายดีที่ได้รับการยกย่องจาก น.ส.พ.นิวยอร์กไทมส์

๒. Dr. David C.Korten , “The Great Turning : From Empire To Earth Community” ,Kumarican Press ,Inc. และ Berrett - Khoehler Publishers, Inc. USA ๒๐๐๖ ดร.เควิต เป็นอดีตศาสตราจารย์ด้านบริหารธุรกิจของมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด และเคยเป็นหัวหน้าโครงการพัฒนาเศรษฐกิจในเอเชียอาร์คเนย์ ปัจจุบันเขาตั้งองค์กรเพื่อการรณรงค์เพื่อความเป็นธรรมและยั่งยืนในระดับโลก

๓. Dr.Howard Zinn , “The Pople’s History of the United States”, Harper Collins Publishers, New York. ๒๐๐๕ ดร.โฮเวิร์ดเป็นศาสตราจารย์เกียรติคุณของมหาวิทยาลัยบอสตัน เขาเป็นนักประวัติศาสตร์ชั้นนำของสหรัฐฯ หนังสือเล่มนี้เปิดเผยความจริง ไม่ใช่หนังสือที่มุ่งปลุกฝังความรักชาติอย่างมีขอบเขต

๔. James W.Loewen, “Lies My Teacher Told Me: Everything American History Got Wrong”, The New Press, New York, ๑๙๙๕, เจมส์ฯ จบปริญญาเอกและสอนอยู่ที่มหาวิทยาลัยเวอร์มอนต์ เขาใช้เวลา ๒ ปีศึกษาแบบเรียนประวัติศาสตร์ชั้นนำของสหรัฐฯ ที่สถาบันสมิท โซเนียน โดยได้รับการสนับสนุนจาก National Museum of American History และมหาวิทยาลัยที่เขาสอนเขาพบว่าแบบเรียนประวัติศาสตร์อเมริกามุ่งสอนให้นักเรียนเชื่อว่าทุกสิ่งทุกอย่างในแบบเรียนคือสิ่งที่เกิดขึ้นจริงและมุ่งปลุกฝังความรักชาติอย่างมีขอบเขตให้นักเรียน โดยละเลยข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นหลังจากศึกษาค้นคว้า เจมส์ได้รับรางวัลผลงานดีเด่นหลังปริญญาเอก ๒ รางวัลจากสถาบันสมิท โซเนียน

๕. Richard Shenkman, “Legends, Lies : Cherished Myths of America History”, Harper & Raw, Publishers, Inc., New York, ๑๙๘๙ ริชาร์ดเป็นนักข่าวโทรทัศน์ในกรุงวอชิงตัน หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือขายดีและได้รับการยกย่องจาก น.ส.พ.นิวยอร์กไทมส์

บนเส้นทางนักศึกษา (๑๕) “เที่ยวบินแห่งการเรียนรู้”

มาย้อนดูชื่อคอลัมน์ที่หลวงปู่สมณะโพธิรักษ์เมตตาตั้งชื่อให้ว่า “ลูกอโศกชะงอกดูโลกกว้าง” นั้นฉันรู้สึกว่ายิ่งเขียนบทความไปยิ่งตรงตามชื่อคอลัมน์จริง ๆ จากเดิมที่เป็น “ไต้หวันมอโศกนักเรียนผ้าถุงไทย” นักเรียนลัทธิมาลิกษาคนหนึ่งที่ได้รับโอกาสดี ๆ จากผู้ใหญ่ให้ฝึกฝนฝีมือการเขียน เริ่มแรกก็มาจากสารนิพนธ์ของตัวเองที่นักเรียน ม. ๖ ของชาวอโศกทุกคนจะต้องเขียนเรื่องราวของการปฏิบัติธรรม การเรียนรู้จากชีวิต ๖ ปีที่ได้มาอยู่ในครอบครัวของชาวอโศกของตัวเอง จากโลกเดิมมาสู่โลกใหม่ โลกของพระโพธิสัตว์ โลกบุญนิยมที่น้อยคนนักจะได้มารู้จัก มาอยู่เรียนรู้วิถีบุญจากบ้านหลังนี้ และเราก็เป็น ๑ ในผู้โชคดีนั้น

เรียนจบ ม. ๖ แล้วก็ยังได้รับโอกาสให้เขียน

ต่อเนื่องมา จาก “ไต้หวันมอโศก นักเรียนผ้าถุงไทย” มาสู่ “ลูกอโศกชะงอกดูโลกกว้าง” ที่บันทึกเรื่องราวของลูกอโศกคนหนึ่งที่ได้เรียนรู้และค่อย ๆ เติบโตจากนักเรียนมัธยมศึกษา มาสู่นักศึกษาปริญญาตรี และปริญญาโทในทุกวันนี้

ฉันเชื่อว่าใครหลายคนที่เคยได้อ่านคอลัมน์นี้หรือเคยติดตามมาคงได้เติบโตและได้รับโอกาสในการพัฒนาจิตวิญญาณภายใต้ร่มเงาอโศกต้นนี้ไปพร้อม ๆ กัน ทั้งผู้เขียนเองและผู้อ่านเราได้เติบโตมาด้วยกัน!!

และเมื่อวันที่ ๒๙ ต.ค. - ๑ พ.ย. ที่ผ่านมานี้ฉันมีโอกาสไปชะงอกดูโลกกว้างที่เขตบริหารพิเศษฮ่องกงแห่งสาธารณรัฐประชาชนจีน และเขตบริหารพิเศษมาเก๊าแห่งสาธารณรัฐประชาชนจีน กับกลุ่มเพื่อนๆที่นิด้า ซึ่งเราได้ตัวเครื่องบินราคา

โปรโมชันมาตั้งแต่ต้นปีจากเพื่อนที่เคยทำงานสายการบิน แต่กว่าจะได้เดินทางกันจริง ๆ ก็ปาไปเกือบจะสิ้นปี เนื่องจากภารกิจของแต่ละคน และการจัดสรรตารางเรียนให้ลงตัว

ทริป (Trip) นี้เป็นการไปทัศนศึกษาเรียนรู้ต่างแดนครั้งที่ ๒ ซึ่งเกิดขึ้นเพราะมีเพื่อนพาไปทั้งสองครั้ง เพราะลำพังตัวเองคงไปไหนไม่ถูก และไม่เคยคิดอยากไปต่างประเทศเลย แต่ด้วยการเรียนที่อาจารย์แนะนำให้ไปทัศนศึกษาดูงานต่างประเทศ ฉันจึงได้มา นับเป็นการเปิดโลกอีกมุมหนึ่งที่เราไม่เคยรู้จัก เคยเห็นแต่ในโทรทัศน์ อินเทอร์เน็ตหรืออ่านแต่ในหนังสือ ก็ได้มาของจริง มาสัมผัสบรรยากาศ สถานที่จริง ๆ ทริปนี้เราก็เหมือนได้ไป ๒ ประเทศในคราวเดียวกัน เนื่องจากมาฮ่องกงแล้วสามารถนั่งเรือเฟอร์รี่ไปต่อที่เกาะมาเก๊าได้เลยในเวลาไม่กี่ชั่วโมง ซึ่งมีเพื่อน ๆ ที่เคยมาที่นี่แล้วเป็นผู้นำทริปหรือไกด์ที่จะคอยพาเราไปสถานที่สำคัญ ๆ ต่าง ๆ และอธิบายความเป็นมาของสถานที่ต่าง ๆ ให้ฟัง

วันแรกของการท่องเที่ยวฮ่องกง หลังจากผ่านด่านตรวจคนเข้าเมืองแล้วเรียบร้อย เพื่อนผู้นำทริปก็พาไปซื้อบัตร Octopus หรือที่เรียกกันว่า “บัตรหมวดปลาหมึก” เป็นบัตรที่คนฮ่องกงทุกคนต้องมี และใช้กันทั่ว ๆ ไป บัตรนี้ใช้แทนเงินสดสามารถจ่ายค่าโดยสารรถทุกชนิดยกเว้นรถแท็กซี่ รวมไปถึงจ่ายค่าอาหารตามร้าน Fastfood + Supermarket ได้อีกด้วย แล้วพวกเราก็นั่งรถบัสไปเช็คอินที่โรงแรมที่พักในย่านมงก๊ก (Mongkok) และเดินทางไปที่เป้าหมายของวันนี้..หมู่บ้านวัฒนธรรมนองปิง (Ngong Ping) เพื่อสักการะสิ่งเคารพบูชาของชาวฮ่องกง นั่นคือพระใหญ่ชมอารามโป้หลิน ที่ต้องนั่งกระเช้าทั้งไปและกลับใช้ระยะเวลาประมาณ ๒๕ นาทีชมวิว เทือกเขาและทะเลสีคราม กระเช้าที่พวกเรานั่งเป็นแบบพื้นใส (Crystal Cabin) เห็นวิวเบื้องล่างอย่างชัดเจนและน่าหวาดเสียวมากสำหรับคนกลัวความสูงอย่างฉัน แรก ๆ ก็แอบกลัวแต่ด้วย

ความที่เราเป็นนักปฏิบัติธรรม จึงรู้จักความกลัว ความกลัวเกิดจากการปรุงแต่งจิต การคิดหลอกจิตตัวเอง ถ้าเราไม่คิด ไม่ปรุงแต่งและรู้ความจริงตามความเป็นจริง เราก็จะไม่กลัว ฉันใช้วิธีคิดแบบนี้จึงผ่านด่านกระเช้าพื้นใสแจ้วมาได้จนถึงปลายทางบนยอดเขา ซึ่งจะมีร้านค้าและร้านอาหารในรูปแบบหมู่บ้านโบราณ

วันที่สองเราไปกันที่ hongkongdisneyland ดินแดนสวนสนุก ซึ่งฉันไม่เคยเห็นของจริงมาก่อนไม่ว่าจะเป็นดรีมเวิลด์ (Dreamworld) ที่เมืองไทยเองฉันก็ยังไม่เคยไปเลย ที่แห่งนี้เหมือนโลกจินตนาการ โลกจำลองที่เราได้เห็นในหนังหรือตัวการ์ตูนต่าง ๆ ที่เคยดูตั้งแต่สมัยเด็ก ๆ และวันที่ฉันไปก็ตรงกับวันฮาโลวีน (Halloween) ซึ่งเป็นวันปล่อยผีของชาวตะวันตก ก็จะมีผู้คนทั้งเด็กและผู้ใหญ่แต่งตัวเป็นผีประเทศต่าง ๆ มากมายตามท้องถนน บนรถไฟฟ้ และที่ Disneyland ก็มีคนแต่งเป็นผีเช่นเดียวกัน

ทำให้ได้แง่คิดว่า มนุษย์เราก็ช่างสรรหาปรุงแต่งกิเลสไปในรูปแบบต่าง ๆ ขึ้นมาเพื่อมอมเมามนุษย์ด้วยกันเอง หรือเพราะโลกทุนนิยมในความเป็นจริง มนุษย์ต่างอยู่แบบไม่มีความสุข เพราะต้องดิ้นรน ไขว่คว้าหาเงินทอง เกียรติยศชื่อเสียงให้ได้มา.. จนความสุข ความฝัน ความบริสุทธิ์ในจิตวิญญาณก็ค่อย ๆ จางหายไป ผู้คนจึงพยายามหาความสุขในรูปแบบอื่น ๆ มาทดแทน.. ดินแดนแห่งจินตนาการในวัยเด็ก การได้สนุกสนานไปกับเครื่องเล่นมากมาย สปาร์กอาร์มอย่างเต็มที่ จึงเป็นเครื่องมืออีกชนิดหนึ่งของชาวโลกที่ช่วยปลดปล่อยความทุกข์ของการแบกรับการต่อสู้ในกระแสทุนอีกทางหนึ่งของผู้คนที่ยังไม่พบัจฉธรรมที่แท้จริง

แต่ศาสนาพุทธสอนให้เราแก้ทุกข์ที่ต้นเหตุเหตุเกิดจากอะไรก็ต้องไปดับทุกข์ที่เหตุ นั้น ด้วยความไม่รู้ มนุษย์เราจึงยังอวิชชาวนเวียนอยู่ในปลักแห่งความสุขเท็จไม่จบไม่สิ้น นี่ก็เป็นแง่คิดอย่างหนึ่งที่ฉันได้คิดจากการสังเกต ตั้งคำถาม

ประเทศไทยไม่ควรไปเดินตามหลังทุนนิยม เพื่อพัฒนาตนเองตามประเทศที่กำลังจะล้มเหลว เราไม่อยากเป็นประเทศที่ก้าวหน้าอย่างมาก หากแต่เนื้อในนั้นล้มเหลวตามประเทศอื่น ๆ

และพยายามหาคำตอบ นำมาฉ้มรมวิจัยแล้วก็กลับมามองตัวเองว่า “ตัวเรายังมีความหลงสุขเท็จจะโรยอยู่อีกบ้าง?”

วันต่อมาเรานั่งเรือไป “มาเก๊า” ชมซากประตูโบสถ์เซนต์ปอลที่สร้างระหว่างค.ศ.๑๖๐๒-๑๖๔๐ สถานที่แห่งนี้มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์และเป็นสัญลักษณ์ประจำเมืองมาเก๊า โบสถ์แห่งนี้เคยเป็นโรงเรียนสอนศาสนาแห่งแรกของชาวตะวันตก

และมาเก๊ายังเป็นเมืองแห่งกาลิโน มีการเปิดบ่อนกาลิโนทุกหัวมุมตึก เพื่อนบอกว่าเมืองนี้ที่เราเห็นโอ้อ่าหรูหราด้วยเงินที่ได้จากบ่อนกาลิโนทั้งนั้นฉันไม่เข้าใจว่า ทำไมนักพนันทั้งหลายถึงยังจะมาเล่นกันอยู่มากมาย ในเมื่อแค่เห็นเมืองนี้ก็รู้แล้วว่าเอาเงินจากบ่อนกาลิโนมาสร้างเมืองได้ใหญ่โต ก็เป็นคำตอบชัดว่า ไม่มีใครรวยจากการเล่นพนัน มีแต่คนเสีย ส่วนนายทุนเป็นฝ่ายได้เท่านั้น แต่โดยลัทธิธรรมนายทุนใหญ่กลับสูญเสียความเป็นมนุษย์หรือได้สร้างวิบากร้ายให้กับชีวิตของตนเองมากขึ้น สรุปว่าทั้งผู้เล่นและเจ้ามือก็มีแต่เสียความเป็นมนุษย์ด้วยกันทั้งสองฝ่ายนั้นแหละ

ฉันคิดว่าฮ่องกง-มาเก๊าเป็นเมืองที่แออัด เบียดเสียด ผู้คนใช้ชีวิตในห้องรังผึ้งบนตึกสูง เนื่องจากพื้นที่มีจำกัด คนที่สามารถซื้อที่ดินมีบ้านส่วนตัวได้ต้องเป็นดารา หรือคนรวยเท่านั้น สิทธิผู้คนที่นี้ดูไม่มีความสุข ไม่มีรอยยิ้ม เหมือนต้องใช้ชีวิตแบบรีบเร่ง ต้องแข่งขันตลอดเวลา แต่ดีตรงที่อาหารเจหรือมังสวิรัติน่าทานได้ง่าย แม้แต่ในเซเว่นก็ยังมียาอาหารเจแช่แข็งจำหน่าย อาจเป็นเพราะคนที่นี่มีเชื้อสายจีน จึงนิยมทานเจกันมาก ฉันจึงรอดตายในทริปนี้ไปด้วย...

เที่ยวบินแห่งการเรียนรู้ในต่างแดนครั้งนี้ทำให้ฉันได้มุมมองและแง่คิดเพิ่มขึ้นหลายอย่าง ในชั่วโมงเรียนที่นี้ดำ วิชาเศรษฐกิจไทย อาจารย์

เคยบอกว่า เราสามารถมองเห็นอนาคตได้ แค่เปลี่ยนสถานที่ ถ้าอยากเห็นอนาคตของเศรษฐกิจไทยในอีก ๕ ปีข้างหน้า ให้ไปที่ฮ่องกง ๑๐ ปีข้างหน้าให้ไปที่โตเกียว ๑๕ ปีข้างหน้าให้ไปที่ลอนดอน และ ๒๐ ปีไปที่นิวยอร์กซึ่งเป็นสถานีสุดท้ายของรถไฟสายเศรษฐกิจนี้

ตอนนี้ฉันก็เหมือนได้มาเห็นอนาคตเศรษฐกิจของประเทศไทยในอีก ๕ ปีข้างหน้า ซึ่งพอได้มาเห็นด้วยตา ได้เรียนรู้ สัมผัสบรรยากาศของเมืองของผู้คน ฉันก็ไม่อยากให้ประเทศไทยเป็นเหมือนฮ่องกง และไม่ว่าจะเป็น ๑๐, ๑๕ หรือ ๒๐ ปีข้างหน้าฉันก็ไม่อยากให้เราเป็นเหมือนประเทศทุนนิยมเหล่านั้น แม้ประเทศอื่น ๆ ฉันจะยังไม่เคยไปก็ตาม

หลวงปู่เคยบอกว่า.. “ประเทศไทยจะเป็นจุดศูนย์กลางของโลกในอนาคต” นี้ไม่ใช่คำพยากรณ์ แต่เป็นความมั่นใจของพระโพธิสัตว์ และในฐานะลูกหลานฉันก็ขอมองเห็นและวาดหวังในสิ่งนี้เช่นเดียวกัน ฉันคิดว่าประเทศไทยไม่ควรไปเดินตามหลังทุนนิยม เพื่อพัฒนาตนเองตามประเทศที่กำลังจะล้มเหลว เราไม่อยากเป็นประเทศที่ก้าวหน้าอย่างมาก หากแต่เนื้อในนั้นล้มเหลวตามประเทศอื่น ๆ

ถ้าคนไทยและผู้บริหารบ้านเมืองมีคุณธรรม ทั้งเข้าใจในสิ่งที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงสอน และทรงให้แนวทางในปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงแก่ชาวไทยมาเป็นเวลาหลายสิบปี ฉันเชื่อว่าประเทศไทยจะกลายเป็นจุดศูนย์กลางของโลกที่มีการพัฒนาอย่างยั่งยืนได้จริง ๆ

ในอนาคตรถไฟสายเศรษฐกิจทุนนิยมก็ต้องตกรางและไปไม่รอด หากไม่มุ่งมาสู่รถไฟสายเศรษฐกิจพอเพียงที่มุ่งพัฒนาคุณธรรม ซึ่งจะเป็นทางรอดและเป็นอนาคตอันสดใสของมนุษยชาติต่อไป... **๓** อ่านต่อฉบับหน้า

● นายชิง วินเทอร์

๑. ทำกับต่างประเทศ ต้องระวังทุกฝีก้าว ก) ‘ประยุทธ์’ ขอศึกษาผลดีผลเสียก่อนตัดสินใจเข้าร่วม‘ทีพีพี’ ข) ถึงกาลพริกกลมสลาย...ผลกระทบ การเปิดเสรีการค้าต่อเกษตรกรรายย่อย (ฝ่าย ข้อมูลมูลนิธิชีววิถี) (ไทยโพสต์ ๒๑ ต.ค.๕๘)

๒. ตะลึงตึงตึง เผยคนองค์กร ไทยทุจริตตะลึงสูงกว่าค่าเฉลี่ยโลก (เดลินิวส์ ๒๒ ต.ค.๕๘)

๓. ทำมาหลายปีแล้วและยังทำต่อไป ยก คาราวานลุย ‘เกาะลำไย’ ทีมจักษุแพทย์‘บ้านแพ้ว’ คีน‘ดวงตา’ ให้ผู้ด้อยโอกาส (มติชน ๒๐ ต.ค.๕๘)

๔. ตกให้ถูกประเด็น ‘วิษณุ’ระบุ ไม่เคยบอกว่ อดีตนายกฯทุจริต แต่เกิด การทุจริตแล้วไม่ตรวจสอบ แก๊ไขและดำเนินการในฐานะ ผู้บังคับบัญชาจึงมีความผิด (ไทยโพสต์ ๑๔ ต.ค.๕๘)

๕. ไม่เคยเห็นก็ได้เห็น เริ่มแล้วศึกแย่งน้ำ ผู้ว่าเข้าห้ามทัพ (ไทยโพสต์ ๙-๑๐ ต.ค.๕๘)

๖. เอาแต่ได้ ไม่ควรมีหนัง เรื่องไหนถูกแบน ต่อให้หนัง รุนแรง โหดเกินไป ก็จัดทำให้เขา ได้ฉาย คนดูวิพากษ์วิจารณ์เอาเอง (ปรัชญา ปิ่นแก้ว-อาบัติ) (ผู้จัดการ ๒๓ ต.ค.๕๘)

๗. คิดแบบโลกียะก็อย่างนี้ คุณ..... ซื้รถแพงที่สุดเพื่อสิ่งที่ดี ที่สุดให้ตัวเอง (มติชน ๒๔ ต.ค.๕๘)

๘. ก็เดือนแล้วนะ หนี้ครูท่วมอมสิน กำไร เดี้ยง ชูเร้งเจรจาหนีก่อนฟ้อง (เดลินิวส์ ๒๖ ต.ค.๕๘)

๙. เตือนภัยให้เตรียมพึ่งตน ศก.เงินสุดอีก ทั้ง นำเข้า-ส่งออกลด (มติชน ๑๔ ต.ค.๕๘)

๑๐. เอกชนพร้อม ราชการพร้อมหรือยัง? โรงแรมรีสอร์ทแม่สาย ปรับตัวรองรับการเข้าสู่ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (เดลินิวส์ ๑๔ ต.ค.๕๘)

๑๑. ข้อมูลความฉิบหาย ภัยแล้ง+โค่นป่า... พ.ค.๕๙ ดินโคลนจากภูเขาสูงไหลทับหมู่บ้าน ในอำเภอลับแลตาย ๘๗ คน

ส.ค.๕๔ ถล่มที่อำเภอหล่มสักตาย ๑๓๑ คน ถล่มอำเภอวังชิ้นตาย ๒๓ คน

พ.ค.๓๑ ถล่มอำเภอพิปูนตาย ๗๐๐ คน (มติชนฉบับ ๓๐ ต.ค.- ๕ พ.ย.๕๘)

๑๒. นิสัยคนคือนิสัยประเทศ
 ประท้วงนายจ้างชาวอุซเบกตัดมือ
 แม่บ้าน (ไทยโพสต์ ๑๐ ต.ค.๕๘)

พาดวงบริการสารโลหะหนักในเลือดและบิลสว:
 ชาวบ้านรอบเหมืองแร่ทองคำ จ.พิจิตร

ประเภทสารโลหะหนัก	พื้พ	ผัด	รวม
นิสวพในบิลสวกับพื้พ	104	5	109
นิสวพในบิลสวกับผัด	197	43	240
นิสวพในบิลสว - สวพ กับบิลสว	49	2	51
			400

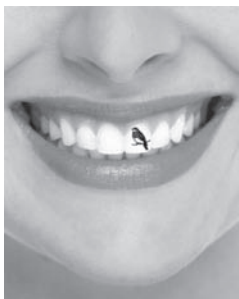
บิล. สวพ ๒๐๑๒๒๒๒๒๒

๑๓. ระหว่างเงินเข้ารัฐกับชีวิตคน ตรวจ
 เลือดชาวบ้านรอบเหมือง ตะลึงเจอสารโลหะใน
 ร่างกายสูง (มติชน ๒๑ ต.ค.๕๘)

๑๔. มั่นมาในคราบ‘หุ้นส่วนเศรษฐกิจ’ TPP
 หรือ FTA คือเงาของกันและกัน เนื้อแท้ของ TPP
 คือ ๑ สหรัฐต้องการแก้ปัญหา SME ของตัวเอง
 ๒ ใช้ยุทธศาสตร์ทางการค้าควมคู่ทางการทหาร
 ปิดกั้นจีน...(เปลว สีเงิน ไทยโพสต์ ๙ ต.ค.๕๘)

**๑๕. ความฟุ้งซ่าน-
 ความไม่อยู่นิ่ง-อวิชา**
 เทรนด์แปลก‘ศิลปะ’บน
 เรือพัน ‘เพนต์ฟัน’สวย
 แฝงอันตราย (ไทยโพสต์
 ๑๔-๑๕ ต.ค.๕๘)

๑๖. ทุกขลาภ ผัวเครียดจัด หวย ๓๐ ล้านถูก
 เมียฟ้อง ญาติริบหามส่งโรงพยาบาล ลั่นเลิกฝ่าย
 หญิง-ขอเลี้ยงลูก (เดลินิวส์ ๑๕ ต.ค.๕๘)

๑๗. ขอคนจนอีกสัก ๑๐๐ โครงการ! ระดม
 สร้างบ้านช่วยคนจน เคาะราคาหลัง ๕ แสนบาท
 (เดลินิวส์ ๑๗ ต.ค.๕๘)

๑๘. ชาวดี ผังพวกคนโกงชั่วชีวิต‘ธานินทร์’
 ณะ‘ประยุทธ์’ลั่น คนเราเจ็บแล้วต้องจำ (ไทยโพสต์
 ๑๗ ต.ค.๕๘)

๑๙. โกงแล้วโกงเล่า รัฐบาลยังลักษณ์เจออีก
 ดอก‘สุภา’แห่ทุจริต ‘จิฑูจิมัน’ บุญทรงยัดได้
 บริษัทก่ามะลอกจากจีน พบที่แท้หมุนเวียนในไทย
 (ไทยโพสต์ ๑๘ ต.ค.๕๘)

๒๐. วิธีชีวิตมือใครยาวสาวได้สาวเอา
เช่นนี้! ผงะ! ป่วยจิตเวช ‘๒ แสนราย’ เจียบ ไม่
 ยอมเข้าระบบ (ไทยโพสต์ ๑๙ ต.ค.๕๘)

**๒๑. สร้างบารมีด้วยอำนาจเงิน...ไม่สงวน
 ลิขสิทธิ์** จีนสั่งซื้อเครื่องบินอิง ๓๐๐ ลำจากอเมริกา
 มูลค่า ๑.๓๘ ล้านล้านบาท ทำสัญญากับอังกฤษ
 ๒.๑ ล้านล้านบาท ทำสัญญากับเยอรมัน ๕.๙๕
 แสนล้านบาท (ไทยโพสต์ เปลว สีเงิน ๓๐ ต.ค.๕๘)

คำว่า “คุณธรรม” หมายถึงสิ่งที่ช่วยสร้างระเบียบแบบแผน
ในโครงสร้างส่วนลึกทางสังคม
ที่เปรียบประดุจ “จิตใจของประเทศชาติ”
ซึ่งทำให้ผู้คนในบ้านเมืองสามารถอยู่ร่วมกัน
อย่างร่มเย็นเป็นสุข

เปลี่ยนกระบวนทัศน์ใหม่ ประเทศไทย

หนทางปกป้องรักษาจักรแก้วอันเป็นทิพย์

การที่คนไทยมีความศรัทธาเคารพรักในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ผู้ทรงตั้งอยู่ในทศพิธราชธรรมและจักรแก้วตติวัตตร จนมีพระราชอำนาจโดยธรรมที่เปรียบประดุจ “จักรแก้วอันเป็นทิพย์” อุบัติขึ้น และคนไทยก็อาศัยอำนาจของ “จักรแก้วอันเป็นทิพย์” นี้ช่วยคลี่คลายวิกฤติปัญหาของระบบสังคมการเมืองไทยมาหลายครั้ง แต่ถึงจุดจุดหนึ่งคนไทยน่าจะต้องยอมรับความจริงว่า พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ก็ทรงเป็นมนุษย์ที่ต้องชราภาพลงเช่นเดียวกับสรรพชีวิตทั้งหลายในโลกนี้ การคาดหวังแต่จะคอยพึ่งพระ

ราชบารมีของพระองค์ท่านตลอดไป อาทิ เมื่อเกิดวิกฤตการณ์ทางการเมืองขึ้น แทนที่จะคิดสร้าง “ระบบ” เพื่อคลี่คลายปัญหาดังกล่าว ก็มัวแต่ร้องขอ “นายกฯ พระราชทาน” จากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ เพื่อมาช่วยแก้ปัญหา อันเป็นการผลักระยะไปให้พระองค์ท่านแบกรับ ทั้ง ๆ ที่พระองค์ท่านก็ทรงมีพระชนมายุมากแล้ว ดังนั้นคงไม่ใช่ทิศทางการแก้ปัญหาของบ้านเมืองที่ถูกต้อง ยั่งยืนตามครรลองของการบริหารบ้านเมืองแบบประชาธิปไตยที่มีคุณภาพและคุณธรรมแน่ เป็นต้น

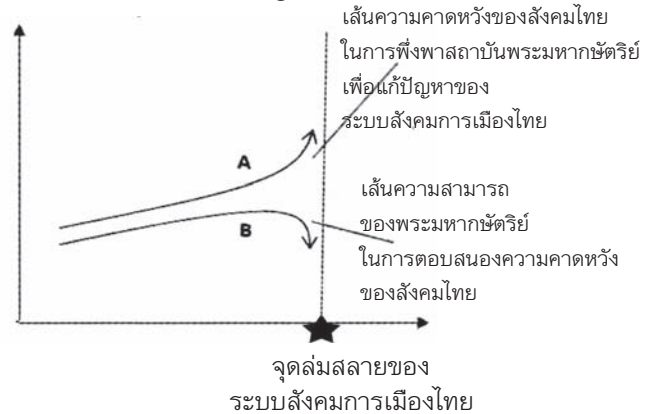
ยิ่งความคาดหวังของคนไทยที่จะพึ่งพาพระบารมีของสถาบันพระมหากษัตริย์ในการแก้

ปัญหาบ้านเมืองมีสูงขึ้น อันเนื่องจากภาวะความบีบคั้นจากวิกฤตการณ์ต่างๆ ที่นับวันมีแนวโน้มจะเพิ่มมากขึ้นๆ เพราะ “ผลกระทบภายนอก” (externalities) ของการพัฒนาตามระบบทุนนิยม-บริโภคนิยม ที่สร้างความกินอยู่อย่างเกินความพอดีพอเพียงให้กับผู้คนด้วยวิธี “ผลักดันปัญหาบางอย่างออกไปข้างหน้า” เพื่อให้ผู้นุชนรุ่นต่อไปแบกรับแทน หรือ “ผลักดันปัญหาบางอย่างออกไปข้างๆ” เพื่อให้ประชากรส่วนใหญ่ในสังคมที่อ่อนแอกว่าแบกรับ เมื่อปัญหาต่างๆ มีการสะสมตัวในเชิงปริมาณจนถึงจุดมวลวิกฤต (critical mass point) ก็จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในเชิงคุณภาพ ปรากฏเป็นวิกฤติปัญหาต่างๆ ที่คุกคามความอยู่รอดของระบบสังคมมนุษย์ให้เห็น เช่น วิกฤตการณ์ปัญหาทางเศรษฐกิจที่กำลังส่งผลกระทบต่อประเทศต่างๆ ในโลกทุกวันนี้ วิกฤติความแปรปรวนของดินฟ้าอากาศที่เกิดจากภาวะโลกร้อน วิกฤตการณ์โรคระบาดที่เกิดจากสภาพอากาศซึ่งเปลี่ยนแปลงไปตลอดจนวิกฤติปัญหาการขาดแคลนพลังงานซึ่งนับวันน้ำมันที่เป็นแหล่งพลังงานหลักของมนุษย์มีแต่จะลดน้อยลงๆ ฯลฯ วิกฤตการณ์ต่างๆ เหล่านี้ล้วนสามารถส่งผลกระทบเป็นลูกโซ่จนกลายเป็นวิกฤติปัญหาสำคัญในทางการเมืองที่จะสร้างแรงกดดันต่อระบบสังคมการเมืองไทยอย่างรุนแรงได้

ทั้งนี้ถ้าหากพระมหากษัตริย์องค์ต่อไปไม่สามารถจะสืบทอดรักษา “จักรแก้วอันเป็นทิพย์” ไว้ได้ตั้งเรื่องราวในจักรกวัตตติสูตร คนไทยที่คาดหวังว่าจะพึ่งพระบารมีของพระมหากษัตริย์เพื่อเผชิญกับวิกฤติปัญหาต่างๆ ซึ่งมีแนวโน้มจะเกิดเพิ่มมากขึ้นๆ ดังกล่าว ถึงตอนนั้นก็กลับกลายเป็นความผิดหวังและจะสร้างแรงกดดันอย่างมหาศาลต่อสถาบันพระมหากษัตริย์ อันอาจส่งผลกระทบต่อการณ์ล่มสลายของระบบสังคมการเมืองภายใต้ระบอบการปกครองแบบ

ประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขได้ ตามแบบจำลอง “J- curve” คือ

ความสามารถในการแก้ปัญหา

จากกราฟ เมื่อสังคมไทยถูกกระตุ้นให้มีความคาดหวังที่จะพึ่งพาสถาบันพระมหากษัตริย์เพื่อแก้ไขวิกฤตการณ์ของระบบสังคมการเมืองไทยที่นับวันมีแนวโน้มจะเพิ่มมากขึ้นๆ (ตามกราฟเส้น A) ในขณะที่เงื่อนไขข้อจำกัดต่างๆ ของโลกแห่งความเป็นจริงทำให้สถาบันพระมหากษัตริย์สามารถสนองตอบต่อความคาดหวังของสังคมไทยได้ในขอบเขตจำกัด (ตามกราฟ B) ถึงจุดจุดหนึ่งของความเปลี่ยนแปลงที่เส้นความสามารถตอบสนองต่อความคาดหวังของสังคมไทยถ่างกว้างจากเส้นความคาดหวังของสังคมไทยมากเกินขอบเขตที่ระบบจะสามารถปรับตัวรองรับได้ ณ จุดจุดนั้นก็จะเป็นการล่มสลายของระบบสังคมการเมืองภายใต้ระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขของไทยได้

ในวัฏกสิสูตร ลังยุตตนิกาย ชันธวรรค เมื่อภิกษุอาพาธชื่อวัฏกสิประสงค์อย่างแรงกล้าที่จะได้เห็นร่างกายตัวตนของพระพุทธเจ้าก่อนที่ตนจะเสียชีวิต แต่ก็เจ็บป่วยจนไม่มีเรี่ยวแรงพอจะเดินทางไปเฝ้าพระพุทธเจ้าได้ ต่อมาพระพุทธองค์มีโอกาสเสด็จเดินทางมาโปรดพระวัฏกสิ และได้สอนพระวัฏกสิให้มองสิ่งที่ เป็นแก่นสาร

แห่งตัวตนของพระพุทธเจ้า อันคือธรรมที่พระ
พุทธองค์ทรงตรัสรู้และนำมาสั่งสอนสรรพสัตว์
ทั้งหลาย โดยอย่าไปติดยึดอยู่กับตัวตนที่เป็น
เนื้อหนังร่างกายของตัวพระพุทธเจ้าที่ไม่มี
ความจริงแท้ ดังที่ตรัสกับพระวัชลิว่า

“อย่าเลย วัชลิ ร่างกายอันเปื่อยเน่าที่เธอ
เห็นนี้จะมีประโยชน์อะไร? ดูรววัชลิ ผู้ใดแล
เห็นธรรม ผู้นั้นชื่อว่าย่อมเห็นเรา ผู้ใดเห็นเรา
ผู้นั้นชื่อว่าย่อมเห็นธรรม วัชลิ เป็นความจริง
บุคคลเห็นธรรม ก็ย่อมเห็นเรา บุคคลเห็นเรา
ก็ย่อมเห็นธรรม” (พระไตรปิฎกเล่มที่ ๑๗:๑๑๗)

นอกจากนี้ในพระสูตรอีกหลายแห่งก็มีเนื้อหา
ที่พระพุทธเจ้าทรงเน้นย้ำให้สาวกของพระองค์จง
ยึดธรรมที่อยู่ในตนเป็นที่พึ่ง มีธรรมเป็นที่พึ่ง โดย
อย่าไปแสวงหาที่พึ่งภายนอกอื่นใดที่ไม่มีความ
จริงยั่งยืนเป็นสรณะ ดังเช่นพุทธพจน์ที่ทรง
รับสั่งกับพระอานนท์ช่วงก่อนปรินิพพาน ใน
มหาปรินิพพานสูตร มหาวรรคว่า

“ดูกรอานนท์ อย่างไรเล่า ภิกษุจึงจะชื่อว่า
มิตนเป็นสรณะ มิตนเป็นที่พึ่ง มิใช่มีสิ่งอื่นเป็น
ที่พึ่ง คือจงมีธรรมเป็นสรณะ มีธรรมเป็นที่พึ่ง
มิใช่มีสิ่งอื่นเป็นที่พึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ย่อม
พิจารณาเห็นกายในกายอยู่ พิจารณาเห็น
เวทนาในเวทนาอยู่ พิจารณาเห็นจิตในจิตอยู่
พิจารณาเห็นธรรมในธรรมอยู่เป็นผู้มีความเพียร
มีสัมปชัญญะ มีสติ พึงกำจัดอภิชฌาและโทม-
นัสในโลก อย่างนี้แลอานนท์ ภิกษุจึงจะชื่อว่า
มิตนเป็นสรณะ มิตนเป็นที่พึ่ง” (พระไตรปิฎก
เล่มที่ ๑๐:๘๖-๘๗)

และตอนใกล้จะเสด็จดับขันธปรินิพพาน
พระพุทธเจ้าก็ทรงรับสั่งเสมือนพินัยกรรมสุดท้าย
ไว้ดีกว่า ให้ยึดธรรมและวินัยที่พระพุทธองค์ทรง
สอนเพื่อเป็นศาสดาแทนตัวพระพุทธองค์ กาย

หลังจากที่ทรงดับขันธปรินิพพานไปแล้ว ดัง
เนื้อความในมหาปรินิพพานสูตรว่า

“ครั้งนั้นพระผู้มีพระภาคตรัสเรียกท่านพระ
อานนท์มารับสั่งว่า ดูกรอานนท์ บางทีพวก
เธอจะพึงมีความคิดอย่างนี้ว่าปาพจน์มีพระ
ศาสดาล่วงแล้ว พระศาสดาของพวกเราไม่มี
ก็ข้อนี้พวกเธอไม่พึงเห็นอย่างนั้น ธรรมและ
วินัยอันใดเราแสดงแล้วบัญญัติแล้วแก่พวกเธอ
ธรรมและวินัยอันนั้นจักเป็นศาสดาของพวกเธอ
โดยกาลล่วงไปแห่งเรา” (พระไตรปิฎกเล่มที่
๑๐ : ๑๒๓)

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

คำร้อง

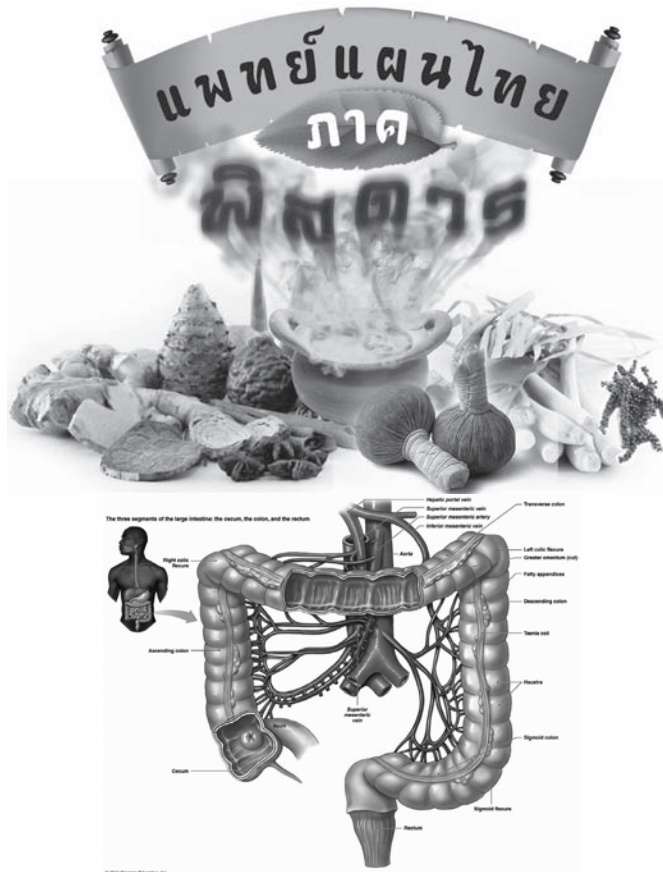
งานสำคัญสูงสุดของมนุษยชาติ
คือสร้างวิญญูณสะอาดให้เกิดผล
สร้างให้เกิดก่อนใครที่ใจตน
แล้วช่วยคนให้เป็นพุทธหลุดพ้นตาม
นี่คืองานของกษัตริย์เกษตร
งานเพื่อประเทศถิ่นสยาม
งานสร้างสังคมไทยให้งดงาม
เจ็ดสิบปีที่ทรงพยายามเสมอมา
ไทยโชคดีที่มีพระโพธิสัตว์
ทรงมีพระราชดำรัสคำคาถา
ขาดทุนคือกำไรใครนำพา
สำนึกศึกษาเรียนรู้กัน
เศรษฐกิจพอเพียงรู้สันโดษ
ขจัดโทษทุนนิยมโมหันต์
เป็นอยู่อย่างคนจนนั้นสำคัญ
แต่พากเพียรขยันอย่างเบิกบาน
ไทยมีแบบอย่างทรงสอน
เอาจริงอย่างนั้นนอนช่วยสืบสาน
ทุ่มเทชีวิตจิตใจวิญญูณ
เพื่อให้งานพระโพธิสัตว์เกิดชัดจริง

● ธาตุดิน

(ตอนที่ ๑๗)

- ร่างกายมีการสร้าง‘น้ำ – น้ำลาย’ ซึ่งมีฤทธิ์ทำลายแบคทีเรีย เป็นการช่วยให้เชื้อโรคหลุดออกจากร่างกายทางหนึ่งด้วย ‘การไอ หรืออาเจียน’ มีผลทำให้เชื้อโรคหลุดออกจากร่างกาย

เชื้อโรคและสิ่งแปลกปลอม

เชื้อโรคได้แก่ แบคทีเรีย เชื้อรา ไวรัส พยาธิต่างๆ สารเคมีที่เจือปนอยู่ในอากาศ ซึ่งจะเข้าสู่ร่างกาย ทางผิวหนัง ทางระบบหายใจ ทางระบบย่อยอาหาร หรือทางระบบหมุนเวียนเลือด

ขั้นตอนการป้องกันและต่อต้านเชื้อโรค

ขั้นที่ ๑ ผิวหนังห่อหุ้มร่างกาย

- ‘ภูลินทรีย์’ ไม่สามารถเข้าสู่ร่างกายได้
- ร่างกายขับกรดแลคติกออกมาพร้อมกับ ‘เหงื่อ’ จะป้องกันการเจริญเติบโตของแบคทีเรียได้

- ร่างกายมีการสร้าง‘น้ำ – น้ำลาย’ ซึ่งมีฤทธิ์ทำลายแบคทีเรีย เป็นการช่วยให้เชื้อโรคหลุดออกจากร่างกายทางหนึ่งด้วย
- ‘การไอ หรืออาเจียน’ มีผลทำให้เชื้อโรคหลุดออกจากร่างกาย

ขั้นที่ ๒ เมื่อเชื้อโรคสามารถเข้าสู่ร่างกายได้ ‘เซลล์เม็ดเลือดขาว’ ที่อยู่บริเวณนั้น ทั้งที่อยู่ในเนื้อเยื่อ และท่อน้ำเหลือง จะเคลื่อนที่แบบอะมีบา เข้าทำลายเชื้อโรคหรือสิ่งแปลกปลอมโดยวิธีฟาโกไซโทซิส

● ลำไส้ใหญ่ (อังกฤษ : Colon)

เป็นอวัยวะที่อยู่ในระบบทางเดินอาหาร ‘ลำไส้ใหญ่’ ของคนมีความยาวประมาณ ๑.๕ เมตร เส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ ๖ เซนติเมตร

แบ่งออกเป็น ๓ ส่วน คือ

๑. กระเพาะลำไส้ใหญ่หรือ ซีกัม (Caecum) เป็นลำไส้ใหญ่ส่วนแรกต่อจากลำไส้เล็กส่วนโอดเดียมทำหน้าที่รับกากอาหารจากลำไส้เล็ก ที่ ‘ซีกัม’ มีส่วนของไส้ติ่ง (Vermiform appendix) ยื่นออกมา

๒. โคลอน (Colon) เป็นลำไส้ใหญ่ส่วนที่ยาวที่สุด ประกอบด้วยลำไส้ใหญ่ขวา ลำไส้ใหญ่กลาง และลำไส้ใหญ่ซ้าย มีหน้าที่ดูดซึมน้ำและพวกวิตามินบี๑๒ ที่แบคทีเรียในลำไส้ใหญ่สร้างขึ้น และขับกากอาหารเข้าสู่ลำไส้ใหญ่ ส่วนต่อไป

๓. ลำไส้ตรง หรือ เรกทัม (Rectum) เมื่อกากอาหารเข้าสู่ลำไส้ตรงจะทำให้เกิดความรู้สึกอยากถ่ายขึ้น เพราะความดันในลำไส้ตรงเพิ่มขึ้นเป็นผลทำให้กล้ามเนื้อหูรูดที่ทวารหนักอันใน ซึ่งทำงานนอกอำนาจจิตใจเปิดออก แต่กล้ามเนื้อหูรูดที่ทวารหนักอันนอก เปิดออกเมื่อร่างกายต้องการ ซึ่งจะทำให้เกิดการถ่ายอุจจาระออกทาง “ทวารหนัก” (Anus) ต่อไป

ทางวิภาคศาสตร์ของลำไส้ตรง

คำว่า Rectum มาจากภาษาละติน แปลว่า ‘ตรง’ แต่ในความเป็นจริงลำไส้ตรง (rectum) ไม่ใช่เป็น “ท่อนตรง” กลับเป็นท่อที่มีการโค้งทางด้านข้างอยู่ ๓ ตำแหน่ง

โดยตำแหน่งแรกและตำแหน่งสุดท้าย

จะโค้งไป *ทางขวา*

ส่วนตำแหน่งที่สอง จะโค้งไป *ทางซ้าย*

ถ้าดูจากผิวหนังด้านในของลำไส้ตรง ส่วนโค้งทั้งสามตำแหน่งนี้จะมีผนังที่ยื่นออกมาขวางช่องภายใน (lumen) โดยมีลักษณะเป็นครึ่งวงกลม (semicircular fold) เรียกว่า “ลิ้นของฮุสตัน” (Houston’s valve)

และเรียกกันทั้งสามตามตำแหน่งว่า

- ลิ้นบน (superior valve)

- ลิ้นกลาง (middle valve)

- ลิ้นล่าง (inferior valve) ตามลำดับ

ส่วนของ ‘ลำไส้ตรง’ ที่อยู่ต่ำกว่าลิ้นกลาง จะมีขนาดใหญ่กว่าส่วนที่อยู่เหนือขึ้นไป บริเวณนี้เรียกว่า ampulla

‘ลำไส้ตรง’ เป็นส่วนที่ต่อจากลำไส้ใหญ่ส่วนปลาย (sigmoid colon) โดยบริเวณที่เป็นรอยต่อของทั้งสองส่วน เรียกว่า rectosigmoid junction ตำแหน่งเริ่มต้นของ ‘ลำไส้ตรง’ ก็คือตำแหน่งที่สิ้นสุดของ mesocolon และ haustra ของ ‘ลำไส้ใหญ่’ ที่ตำแหน่งนี้ lateral และ mesenteric taeniae ของลำไส้ใหญ่ จะรวมตัวกันกลายเป็นแผ่นกล้ามเนื้อทางด้านหน้า (anterior muscular band) ของลำไส้ตรง ถ้าจะประมาณตำแหน่งโดยเปรียบเทียบกับกระดูกเชิงกราน (sacrum) แล้วรอยต่อของทั้งสองส่วน จะอยู่ในระดับเดียวกับกระดูก S๓ หรือประมาณ ๖ ซม. ต่ำกว่า sacral promontory หลังจากนั้น ‘ลำไส้ตรง’ จะทอดตัวไปตามแนวโค้งของกระดูกเชิงกรานไปสิ้นสุดที่ anorectal junction โดยมีกล้ามเนื้อ puborectalis หุ้มอยู่ทางด้านข้างและด้านหลัง ลักษณะเป็นเหมือนห่วงที่คล้องตำแหน่งนี้ไว้ ทำให้เกิดเป็นมุมประมาณ ๑๒๐ องศา เรียกว่า anorectal angle

ลำไส้ตรงในผู้ใหญ่มีความยาวประมาณ ๑๔-๒๐ ซม.

แบ่งออกเป็น ๓ ส่วนเท่า ๆ กัน

๑. ส่วนบน เป็นส่วนที่กว้างตัวได้ และมีเยื่อช่องท้อง (peritoneum) หุ้มอยู่โดยรอบ ยกเว้นบริเวณด้านล่างที่ติดกับส่วนกลางของลำไส้ตรงซึ่งจะมีเยื่อช่องท้องหุ้มเฉพาะด้านหน้าและด้านข้างเท่านั้น

๒. ส่วนกลาง เป็นส่วนที่กว้างที่สุดของลำไส้ตรง ถูกยึดติดอยู่กับกระดูกเชิงกราน และส่วนล่างของลำไส้ตรง ถูกหุ้มโดยรอบด้วยชั้นกล้ามเนื้อของอุ้งเชิงกราน (pelvic floor)

- ในผู้ชาย เยื่อช่องท้องซึ่งหุ้มส่วนบนของลำไส้ตรงทางด้านหน้าจะวกกลับไปหุ้มด้านหลังของ

‘กระเพาะปัสสาวะ’ เรียกว่า *rectovesical pouch*
-สำหรับผู้หญิง เยื่อช่องท้องดังกล่าว จะหุ้ม
ด้านหลังของ *มดลูก* และ *ช่องคลอด* แทน เรียกว่า
rectouterine pouch

๓. ส่วนล่าง ของลำไส้ตรงถูกยึดด้วย *แผ่นพังผืด*
(*fascial layer*) ๒ *แผ่น* ได้แก่

-Denonvilliers' fascia ซึ่งยึดระหว่าง
ด้านหน้าของลำไส้ตรง กับ ‘ต่อมลูกหมาก’

-Waldeyer's fascia ซึ่งยึดระหว่าง
ด้านหลังของลำไส้ตรง กับ ‘coccyx’ และ
‘กระดูก S๔-๕’

‘แผ่นพังผืด’ เหล่านี้ มีความสำคัญในทาง
คลยกรรม เพราะเป็น *ด่านกั้นการกระจายของ*
‘มะเร็ง’ ลงมายัง ‘*ทวารหนัก*’

ผนังของลำไส้ตรง จะแตกต่างจากผนังของ
ลำไส้ใหญ่ ซึ่งมี ๔ ชั้น โดยจะขาดชั้น *serosa* ไป
ดังนั้น ‘*ผนังของลำไส้ตรง*’ จึง *ประกอบด้วย*
mucosa, submucosa และ muscularis

ในชั้น *mucosa* ประกอบด้วย *เซลล์ชนิดคอลัมน์*
(*columnar cell*) ไปจนถึง *pectinate line* ซึ่งจะ
เปลี่ยนเป็น *เซลล์ชนิดแบน (stratified squamous)*

กระบวนการขับถ่ายอุจจาระ

เริ่มจากอุจจาระไหลไปจนถึง ‘ลำไส้ตรง’ ทำให้
ผนังของลำไส้ตรง ยึดออกไป กระตุ้นให้
‘เส้นประสาท’ ในผนังของลำไส้ตรงทำงาน ซึ่งจะ
ทำให้เกิดการบีบรัดตัวของลำไส้ตรง และการ
คลายตัวของกล้ามเนื้อหูรูดภายใน (*internal*
sphincter) ในขณะที่กล้ามเนื้อหูรูดภายนอก
(*external sphincter*) *หดตัว* เพื่อกั้นอุจจาระ
ก่อนที่จะ *คลายตัว* เพื่อให้อุจจาระไหลออกมาในที่สุด

สรุปภาวะที่บ่อย ๆ ลำไส้ตรง

ซึ่งเราต้องคำนึงถึงใน *เวลาทำการผ่าตัด* ประกอบด้วย
ด้านหน้า - *ในผู้ชาย* ได้แก่ กระเพาะปัสสาวะ,
seminal vesicles, ท่อไต, ต่อมลูกหมาก
และ *ท่อปัสสาวะ*

- *ในผู้หญิง* ได้แก่ Pouch of Douglas, *มดลูก,*
ปากมดลูก และ *ผนังด้านหลังของช่องคลอด*
ด้านข้าง ได้แก่ *lateral ligament, เส้นเลือด*
แดง middle rectal, กล้ามเนื้อ obturator internus,
ผนังด้านข้างของอุ้งเชิงกราน และกล้ามเนื้อ levator ani
ด้านหลัง ได้แก่ *sacrum, coccyx, loose*
areolar tissue, fascial condensation, เส้นเลือด
แดง superior rectal และท่อน้ำเหลือง

● *เส้นเลือดแดง* เส้นเลือดแดงหลัก ที่ให้เลือด
เลี้ยงลำไส้ตรง ได้แก่

- *เส้นเลือดแดง superior rectal* ซึ่งเป็นแขนง
ส่วนปลายของ *เส้นเลือดแดง inferior mesenteric*
โดยยึดติดกับผนังด้านหลังของลำไส้ตรง แล้วแบ่ง
เป็น *ซ้ายขวา* ในระดับกระดูก S๓ เส้นเลือดแดง
เส้นนี้ *มีแขนงย่อย* มากมาย ซึ่งเชื่อมต่อกับทั้ง
เส้นเลือดแดง sigmoid และ middle rectal
ดังนั้น เราจึงสามารถตัดเส้นเลือดแดงนี้
ที่ตำแหน่งใดก็ได้ โดยไม่ทำให้ผนังของลำไส้ตรง
ขาดเลือด

- *เส้นเลือดแดง middle rectal* มีลักษณะเป็น
เส้นเลือดแดงเล็ก หลากหลายเส้น ต่อมาจาก
เส้นเลือดแดง internal iliac หรือจากแขนงย่อย
ของ *เส้นเลือดแดง internal pudendal* เส้น
เลือดแดงนี้ *วางพาดขวาง* ลำไส้ตรง ชิดไปตามแนว
ของกระดูกเชิงกราน ดังนั้น การตัด lateral
ligament จึงไม่ตัดโดนเส้นเลือดแดงเหล่านี้
เส้นเลือดแดงนี้ *ให้เลือดเลี้ยงชั้นกล้ามเนื้อของ*
ลำไส้ตรง และ *มีส่วนที่เชื่อมต่อกับเส้นเลือดแดง*
superior rectal ดังนั้น เราจึงสามารถเลาะ
ลำไส้ตรง จนชิดกับกระดูกเชิงกรานได้ หลังจาก
ที่ตัดเส้นเลือดแดง superior rectal แล้ว

- *เส้นเลือดแดง inferior rectal* มีลักษณะเป็น
เส้นเลือดแดงเล็ก หลากหลายเส้น ให้เลือดเลี้ยง
กล้ามเนื้อหูรูดของทวารหนัก เส้นเลือดแดงนี้ต่อ
มาจาก *เส้นเลือดแดง internal pudendal* โดย
วางตัวอยู่ใน *ชั้นไขมันภายใน ischiorectal fossa*

๗ ต่อฉบับหน้า

หยุดการเที่ยวกินสุบตี๋มเสพตามใจกิเลส
ทำให้ทรัพย์สินที่หาได้แม้จะน้อย...
ก็ยังเก็บเป็นทุนให้ครอบครัวได้

ขยันให้ถูกทาง

งานคือชีวิต ชีวิตคืองานบันดาลสุข
ทำงานให้สนุกเมื่อทำงาน
ชีวิตคือลมหายใจใครก็รู้
ชีวิตคือการต่อสู้ควรศึกษา
ชีวิตคือการงานตระการตา
ชีวิตคือกาลเวลาที่คุ้มครอง
ทำงานเพื่องานบันดาลผล
ทำดีเพื่อดีติดผลให้
ทำหน้าที่เพื่อหน้าที่อย่างจริงใจ
สร้างไท้ให้กับตัวอย่ากลัวเกรง

นี่ถึงวันเก่าที่เคยไปร่วมงานอบรมคุณภาพ
ชีวิตของข้าราชการในหลายครั้ง ตอนเช้า ๆ
เป็นการออกกำลังกายโดยวิ่งเป็นกลุ่มไปรอบ ๆ
สนาม วิทยากรจะพานำร้องเพลงอุดมการณ์ชีวิต
เพื่อเสริมความสนุกและให้เกิดความพร้อมของ
ร่างกายทั้งภายนอกและภายในในตัว

แต่ก่อนที่ยังทำงานราชการผมไม่สะดวกใจ
เนื้อเพลงนี้มากนัก แต่หลังเกษียณอายุราชการ
แล้วออกมาเป็นชาวสวนเต็มตัว บทเพลง
อุดมการณ์ชีวิตนั้นกลับมาเป็นพลังเสริมในการ
ทำงานอย่างแท้จริง

ผมตั้งใจทำสวนแบบผสมผสาน ที่ไร้สารพิษ
อย่างแท้จริงแม้แต่ปุ๋ยเคมีก็ไม่ใช้ เว้นขาดกันเลย
ผมทำงานตั้งแต่เช้าจรดเย็น เหงื่อออกทั้ง
วัน ผมก็จะกินน้ำมาก ๆ เสริมไปตลอด รู้สึกว่า
กลิ่นเหงื่อที่เปียกชุ่มทั้งตัวนั้นมันเหม็นมาก ๆ
(ใครอยู่ใกล้คงจะรู้สึกเหม็นมากขึ้นไปก็เท่าที่ไม่รู้ได้
ขนาดตัวเองชินกลิ่นก็ยิ่งรู้สึกว่าเหม็นมาก)

เนื้อที่ ๑ ไร่ขุดบ่อบาดาลตรงกลางสวน
ปลูกต้นกล้วยเป็นแถวห่างกันสามเมตรครึ่ง ช่อง
ว่างระหว่างแถวทำเป็นแปลงปลูกผัก จะทำเน้น
แปลงผักแบบถาวร โดยใช้ไม้ยูคาลิปตัสขนาดต้น
ขาหรือจะเอาปึกไม้เนื้อแข็ง (ไม้ติดเปลือกเศษ
จากการเลื่อยไม้แปรรูป) ก็ยิ่งจะดี เพราะปึกไม้
เนื้อแข็งจะคงทนทำขอบแปลงผักอยู่ได้นาน
หลายปี

ผมใช้เครื่องตัดหญ้าให้เตียนแล้วขุดเป็นร่อง
รูปสี่เหลี่ยมกว้างประมาณ ๑ เมตรยาว ๒๐ เมตร
เอาไม้วางต่อ ๆ กันไปจนสุดแปลง เอาดินกลบ
ขอบไม้รอบ ๆ ไม้ให้ล้น แล้วก็ขุดพลิกดินไปสุด
แปลงเหยียบดินให้แน่น เอาจอบถากเกลี่ยดิน
ให้เสมอ ใช้คราดปรับตามอีกครั้ง หน้าแล้งจะ

ปลูกผักได้ทุกชนิด ถ้าเป็นหน้าฝนที่ปลูกได้ผลมากก็มีผักบุ้งและพวกถั่ว โดยเอาฟางโรยกลบหน้าดินเพื่อถนอมต้นผักที่ยังเล็ก

หน้าแล้งเมื่อเตรียมดินแล้ว ก็ลงถั่วฝักยาวปลูกเป็นคูไปตลอดแปลง หว่านเมล็ดผักกาดทับด้วยเมล็ดผักชีทับลงไปอีก เอาขี้วัวขี้ควายทุบบดให้ละเอียดหว่านคลุมหน้าดิน ประมาณ ๑ ครูดังต่อ ๓ ตารางเมตร รดน้ำให้ชุ่มวันละครึ่งช่วงตอนบ่ายหรือเย็นยิ่งดี ผักกาดยาวสักสองสามนิ้วก็ถอนกินได้ ผักชีโตตามมาติด ๆ ก็ได้กินอีก ส่วนต้นถั่วเมื่อแทงยอดสูงราวคอกก็เอาไม้ลำเล็กยาวสองเมตรกว่า ๆ มาฝังปักเป็นค้ำเอาน้ำยาล้างจานหนึ่งช้อนแกงผสมน้ำส้มควันไม้ครึ่งถ้วยกาแฟ เติมด้วยน้ำหนึ่งลิตร(ใช้ขวดที่เขาใส่น้ำฉีดพรมเวลารีดผ้าก็ใช้ได้ดี) ใช้ฉีดต้นถั่วที่เปลี้ยเริ่มเกาะ

แปลงไหนที่เก็บผักออกหมดแปลงแล้ว ก็ใช้เครื่องตัดหญ้าแบบใบเลื่อยวงเดือนสะพายบาคัดหญ้าให้เตียน ขุดพลิกดินใหม่ปรับปลูกผักหมุนเวียนติดต่อกันตลอดปี

หลังจากเป็นคนสวนเต็มตัวทำงานติดต่อกัน ๔๐ วัน น้ำหนักลดลง ๖ กก. รู้สึกว่าเหงื่อที่ออกมามีกลิ่นเหม็นมาก ๆ ได้จางลง แม้จะทำงานตากแดดเหงื่อออกทั้งวันก็ตาม ผมจึงได้แ่งคิดว่าแต่ก่อน ๆ นั้น สารพิษในร่างกายคงตกค้างมากเพราะทำงานนั่ง ๆ เดิน ๆ อยู่ในร่มมาก พอปรับเปลี่ยนการทำงานใหม่ สารพิษคงถูกขับออกมาจนแทบไม่เหลือแน่ ๆ (ให้กำลังใจตนเอง)

ในอดีต ผมเคยสูบบุหรี่วันละซองและชอบเที่ยวผู้หญิง หากว่าไม่ได้ฟังธรรมะของพ่อครูสมณะโพธิรักษ์เมื่อปี พ.ศ.๒๕๓๐ ป่านนี้คงจะเป็นตุกลมโป่งพอง หรือเป็นเอดส์ตายไปนานแล้ว

แต่ปัจจุบัน แม้อายุหกสิบปีแล้วก็ตาม แต่รู้สึกว่าสภาพสรีระร่างและจิตใจนั้น ยังคงเทียบได้กับสมัยอายุ ๔๐ กว่าปีเท่านั้น ผมดีใจที่ยังมีความพร้อมมีโอกาสได้สร้างบุญกุศลให้มากขึ้น ๆ

ผมจำได้ พ่อครูเคยได้เทศน์เอาไว้ว่า เรา

จงเอาเวลาคืนมา เราจงความสูญเสียคืนมา เราจงเอาปัญญาคืนมา แต่ก่อน ๆ ผมได้ทิ้งเวลาทิ้งปัญญาไปเปล่าตาย แต่ทุกวันนี้ผมได้เอาเวลากลับคืนมาเพื่อทำงานอันมีประโยชน์อย่างเต็มที่ หยุดการเที่ยวกินสุบตีเมเสพตามใจกิเลสอันสูญเสียเปล่าเปลือง ทำให้ทรัพย์สินที่หาได้แม้จะน้อยก็ยังเก็บเป็นทุนให้ครอบครัวได้ ผมเอาปัญญากลับคืนมาแม้จะเป็นเวลาพักผ่อนน้อยก็สามารถทำงานทางปัญญาได้ จะคิดค้นหาความรู้เพื่อสร้างสรรค์ทั้งในเรื่องงานด้านการเกษตรให้เกิดความสมบูรณ์เพื่อผลิตอาหารที่ไร้สารพิษออกสู่สังคมให้มาก ๆ เพื่อคนจะได้มีสุขภาพดีขึ้น

ชีวิตกับการทำงานเป็นของคู่กันอย่างแท้จริง เพราะการได้ทำงานจะทำให้สภาพของร่างกายและจิตใจเกิดความสมบูรณ์ครบพร้อม เป็นคุณค่าที่เกิดมาเป็นคน สมกับบทเพลงที่ว่า...

งานคือชีวิต ชีวิตคืองานบันดาลสุข จริง ๆ

๒

ความบริสุทธิ์ที่นั่น ที่จะชนะทุกสิ่งในโลก... ในที่สุด

(โสภณธรรม-พุทธาภิเษกสุดยอดปาฏิหาริย์ ครั้งที่ ๓๕
๓ มีนาคม ๒๕๕๘)

● พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

พจก.จ.บริการพุทธะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน

ปิดท้าย

พ.ศ.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

เปลอผิด...เพื่อเธอ

ลาปีเก่าด้วยสติระลึกขอบ
สำนึกนอนน้อมรับผิดพลาดผอง
จักแก้ไขมิพลาดซ้ำย้ำครรถอง
มั่นหมายปองพัฒนาตนพันอวิชา

ย่างปีใหม่ชีวิตใหม่วิถีพุทธ
กรรมพิสุทธิ์ด้วยศีลสิ้นโยทยา
พันวังวนสงบเย็นล้างอิตตา
ด้วยปัญญาารู้แจ้งรู้ตัวตน

แผ่เมตตาเอื้ออาทรสรรพชีวิต
ล้วนครองสิทธิ์ครองโลกทุกแห่งหน
ไซ้มีใครเหนือใครในคำ “คน”

อ้างเหตุผลยึดครองขาดคลองธรรม
ชิงอำนาจบาตรใหญ่ล้ำแดงเดช
อ้างอิงเหตุอาญาสิทธิ์เอื้ออุปถัมภ์
ค่าของคนอยู่ที่คุณของกรรม
ที่หนุนนำเกื้อกูลมนุษยชน

ยังมีสายเกินกาลพลังผนึก
น้อมรำลึกสร้างสรรค์มหากุศล
ล้างอิตตาการเมืองหลากเล่ห์กล
ที่แฝงผลประโยชน์ช่วงชิงกัน

ลดทิฐิวางใจไม่มุ่งร้าย
ต่างมาดหมายรับใช้ประชาหมั่น
ต้องจริงใจเพื่อชาติสุดสำคัญ
ทุกองค์กรต้องฝ่าฟันให้ถึงชัย

โถมพลังกายพลังจิตสองประสาน
พลังงานก่อดียอมยิ่งใหญ่
เป็นชาวพุทธศึกษาศีลชำระใจ
ระวังระไวเปลอผิด...เพราะเธอ

ร้านตะวันเดือนสมุนไพร

จำหน่าย น้ำมันเขียวฤทธิ์เย็น น้ำสกัดย่านาง
ผงถ่าน ขี้ผึ้งย่านาง สบู่ถ่านไม้ไผ่ ฯลฯ

อย่ารอให้ป่วยเสียก่อน..ค่อยมาดูแลตัวเอง
หมอดีที่สุดในโลก คือ ..ตัวคุณเอง

facebook.com/tawanduean91

Line : tawanduean

tawanduean@hotmail.com

โทร.085-2551828 หรือ 081-7550120

สันติภาพ (สันติภาพ)

สันติภาพเอ๋ย...

สันติภาพเอ๋ย...

สันติภาพเอ๋ย...

- โลกธรรมอำนาจเด่นเป็นของปองหมาย

แข่งรายแข่งอาวุธร้ายกลายเป็นบ้า

คนทำตนวนจนเกิดความสับสนซ่อนซ่อนเชิงกลทวาดผวา

หลงอวิชชาว่าเป็นความรู้

- ต่างแนวคิดโลมหลงจิตต่างฝันสันติธรรม

แย่งกันแยกรกรรมซ้ำร้ายทำลายหมู่

เลยกลายเป็นพรางจึงเกิดคึกกลางสันติซ่อนซ่อนไขอตุ

ค้นความจริงดูรู้จริงให้จริง

สันติภาพเอ๋ย...

สันติภาพเอ๋ย...

สันติภาพเอ๋ย...

- ด้วยโพชนงค์คงมรรคแปดเป็นทางทวนกระแส

ปราชญ์องค์ผู้ทรงพุทธแท้แลจริงยิ่ง

ใครเรียนตรงตามงามต้นกลางจรดปลายไฉนที่ใจถูกสิง

พันมารพาลพินิจจริงยิ่งกว่า

- โลกเมืองคนทนทุกข์ยากหลายรายล้อม

หากเย็นให้ยอมอ่อนมรับธรรมนำค่า

พินิจบำเพ็ญเพียรเรียนเล็กละ-ขยัน-สร้างสรร-กล้าจน เกิดหนา

ศีลนำกรรมพาบสันติเอง

สันติภาพเอ๋ย...

สันติภาพเอ๋ย...

สันติภาพเอ๋ย...

● เพลง“สันติภาพ”นี้ แต่งเนื้อร้องเสร็จ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๒๘ ทำนองปรับปรุงมาจากเพลง“สนธยาลัย”เดิม version แรก สมาน กาญจนะผลิน arange สุเทพ วงศ์กำแหง ขับร้อง บันทึกเสียงเป็นคนแรก เสร็จเมื่อ ๘ พฤษภาคม ๒๕๒๙ เรียบร้อย ๑๒.๓๙ น. อัลบั้มชุด“ขวัญ” ออกวางตลาดเมื่อ มิถุนายน ๒๕๒๙ มีแผ่นเสียง ลองเพลย์ด้วย มี version หนึ่งในที่ทำดนตรีเต็มวงใหญ่ บรรเลงกันยาวพิเศษ ปฏิพัทธ์ เหมวรานนท์ arange และ ทำดนตรี วัชรภรณ์ สุขสวัสดิ์ กับสุทธิพันธ์ จันทระ ขับร้อง เนื้อหาของเพลงบรรยายสัจจะของโลกีย์ที่หยาบ ก้าวนไปด้วยโลกธรรมและทุนนิยมที่ฆ่าแกงกันด้วยอาวุธร้ายแย่งชิงกัน ด้วยเชิงภาษาวิกานท์ ปงบอกถึง“ความจริง” ว่าสังคมมนุษย์ทั้งโลกไขว่คว้าหา “สันติภาพ” แต่แล้วก็พากันวนเวียนตกนรกขึ้นสวรรค์เหี้ยกัน เพราะตกอยู่ใต้อำนาจลาภยศสรรเสริญสุขอยู่ไม่แยงหูแยงใจ ตลอดมานานนับ千百ปีกาล ด้วยอวิชชา แต่ไม่รู้สิกรู้สากันเลย ถ้าไม่ตั้งใจหันมาศึกษาพุทธธรรมให้ตนปฏิบัติมีโพชนงค์ ๗ มรรค ๘ จน“จิต”เข้าสู่“อาริยมุมิ”อันเป็น“โลกุตระสัจจะ” ก็ไม่สามารถทวนกระแสโลกนี้ได้แน่ยิ่งกว่าแน่ เมืองไทยเป็นเมืองพุทธแท้ๆ ถ้าไม่ยอมหันกลับมาเอาจริงกับศาสนา สังคมไทยเองก็ไม่พ้นทุกข์ภัยได้เลยจริงๆ.

(* อักษรไทยน้อย อักษรโบราณซึ่งชาวอีสานใช้บันทึกเรื่องราวทั่วไป ปัจจุบัน มหาวิทยาลัยขอนแก่นกำลังอนุรักษ์อย่างแข็งขัน ขอขอบคุณตัวอักษรจากอาจารย์สันติย์ โภคาพันธ์)

“สมณะโพธิรักษ์”

๘ ตุลาคม ๒๕๕๘